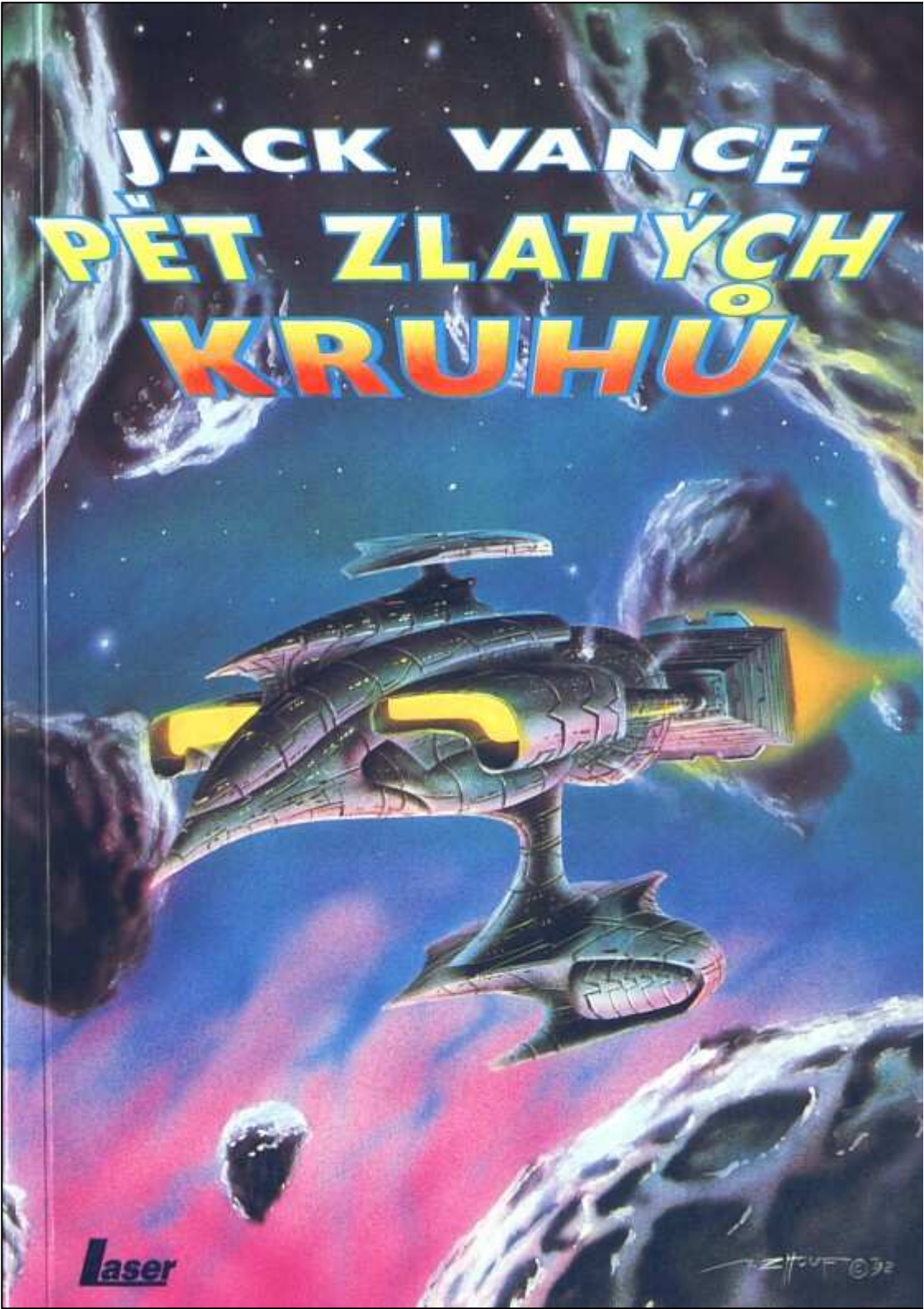
JACK VANCE

PĚT ZLATÝCH KRUHŮ

Laser

KAPITOLA 1.

Tunel vedl vrstvami červeného a šedého pískovce, proloženého křemeny, kde byly zemní práce obtížné dokonce i pro speciální vzduchovou sbíječku. Dvakrát Paddy Blackthorn narazil na staré studny a jednou vtrhl do zapomenutého hřbitova. Při pohledu na něj, jak rozbíjí a rozhrnuje svým strojem starodávné kosti, by si archeologové rvali vlasy žalem. Třistayardový tunel, a posledních šest stop bylo nejhorších. Dva yardy jako prach jemné výbušniny, vrstvy oceli, mědi, duralu, betonu a tenkých povlaků poplašných systémů.

Paddy se obratně protahoval mezi nádržemi s výbušninou, tavil ocel, rozrušoval beton kyselinou a opatrně zkratovával poplašné systémy, až se nakonec probil přes poslední vrstvu duralu a nadzvedl desku podlahy.

Právě se dostal do nejtajnějšího místa v celém známém vesmíru. Posvítil si na tu místnost světlometem. Šedivé, betonové stěny a tmavá podlaha. Najednou se zaleskly řady kovových trubek.

„Není to nádherný pohled?“ zašeptal Paddy nadšeně.

Vykročil a ve světle spatřil šestiboký rám, udržující spleť skla a kabelů, a v prohlubni blýskavý, kvalitní kov.

„Tady je to,“ řekl Paddy a oči mu triumfálně blýskaly. „Kdybych to teď mohl vytáhnout tunelem, nemusel bych si nechat poroučet od vysoce postavených a mocných… Ale ne, to je jen sladký sen, lepší bude spokojit se s obyčejným bohatstvím. Nejprve ale musím zjistit, jestli dokážu zakroužit modrým plamenem…“

Opatrně obešel mechanismus kolem dokola a díval se dovnitř.

„Kde je tlačítko s nápisem ‚Stiskni‘? Nikde ho nevidím – aha, tady je.

A Paddy přešel k ovládacímu pultu. Byl rozdělen na pět částí. Na každé byly tři číselníky s čísly od 0 do 1000 a níže se nacházely jim odpovídající řídící páčky. Chvíli si prohlížel pult a pak se vrátil ke stroji.

„Támhle je otvor," mumlal si, „a tady je jedna z těch pěkných zářivých trubek, které do něj pasují… Teď přepnu spínač a jestliže jsou přístroje správně nastaveny, tak budu nejšťastnějším člověkem, který se kdy narodil ve Skibbereen v hrabství Cork. Takže to musím vyzkoušet."

Na každé z pěti částí pultu stiskl všechny přepínače až na doraz, odstoupil a zvědavě namířil světlo na kovové potrubí.

Nic se nestalo. Žádné chvění, které by svědčilo o přísunu energie, žádná zář modravého světla kolem podstavy dole uvnitř roury.

„Aby to kat spral!" zabručel, „že bych celou tu dobu kopal tunel jen pro potěšení z kopání? Aha, určitě je to jedna ze třech možností. Buď je zdroj vypojen, nebo je ještě někde hlavní vypínač, který je třeba zapnout. Nebo třetí a nejhorší – číselníky jsou špatně nastaveny."

Zamyšleně si promnul bradu.

„Neztrácej naději, určitě je to napájení. Vůbec sem nepřichází energie." Objel světlem celou místnost. „Támhle jsou přívodní kabely a vedou do té malé místnosti."

Pohlédl za roh.

„Tady je hlavní vypínač a ať se to někomu líbí nebo ne, je vypnutý. Teď ho zapnu a přesvědčím se… Teď, hned to bude… Především, jsem v bezpečí? Postavím se za tenhle sloup a vypínač přepnu až na doraz tímhle kouskem trubky. Potom se budu bavit jako opice s číselníky."

Stiskl. Ve vedlejší místnosti vyskočilo z kovového potrubí patnáct šílených jazyků purpurového ohně. Ožehly stěny, roztavily stroj, rozbořily zeď u sloupu a zpřevracely všechno v okruhu sta stop.

Zatímco strážci Kudthu zkoumali zbytky, Paddy se slabě svíjel za ohnutým sloupem. Nohy měl přimáčknuté spletí měděných potrubí.

Vězení v Akhabats byla pevnost, vybudovaná ze starých, hnědých cihel, umístěná na Vítězném pahorku jako strup na bolavém prstu. Prach a matový vzhled cihel vytvářely dojem ruin, nacházejících se v samém srdci města Prosperus. Ve skutečnosti byly zdi silné, solidní a

pevné. Níže, směrem k jihu, se rozprostíralo obskurní město. K severu se táhly přistávací plochy a v dálce přecházely do nedohledné roviny, modré jako plíseň.

Strážce Kudthu vzbudil Paddyho bubnováním zrohovatělými prsty na mříž.

„Pozemšťane, vzbuď se!“

Paddy se zvedl a ucítil stisk v hrdle. „Nebudili by spícího proto, aby ho pověsili. Takové věci se odehrávají ráno.“

„Pojď a nemluv!“ vyštěkl strážce – stvůra s lidskou podobou, vysoká osm stop, s drsnou šedivou kůží. Oči měla jako blankytné jehelníčky a to na místech, kde mají normální lidé tváře.

Paddy, vedený strážcem, vyšel na chodbu, minul ostatní cely, odkud na něj hleděly blýskavé oči a zaznával jakýsi chrapot, bouchání a skřípot šupin o zeď.

Byl zaveden do nízké místnosti s cihlovými stěnami, rozdělené na polovinu řadou temných, hnědých postav, více či méně připomínajících lidi. Tyto postavy seděly za dlouhým stolem. Jakmile byl přiveden Paddy, šum hovoru ustal a obrátila se na něj řada očí.

„Ach, vy ryby z rodiny chytráků,“ zabručel Paddy. „Takže jste se sešli proto, aby jste si utahovali z ubohého pozemšťana, jehož jediným hříchem byla krádež kosmického pohonu. Dobře, takže se koukejte a k čertu s vámi!“

Hrdě se postavil a přejel pohledem podél stolu, od tváře ke tváři.

Strážce Kudthu ho postrčil poněkud dopředu a řekl:

„Vaše lordstvo, tady je ten drzoun.“

Lord Shaul se zběžně seznámil se záležitostí a vyhrkl ze sebe v rychlém dialektu Shaulů:

„Jaký zločin jsi spáchal?“

„Vaše lordstvo, nespáchal jsem žádný zločin,“ odpověděl Paddy stejným jazykem. „Jsem nevinný. Jen jsem hledal svoji loď a ve tmě jsem spadl do staré studně, a potom…“

„Vaše lordstvo, on se snažil ukrást kosmický pohon,“ řekl zajíkavě strážce.

„Odsuzuji ho k smrti.“ Shaul provrtával Paddyho očima jako malými lasery. „Kdy bude provedena exekuce?“

„Zítra, vaše lordstvo, pověšením.“

„Vaše lordstvo, soud se odbyl v příliš velkém spěchu,“ vykřikl

Paddy. „Nebylo učiněno zadost slavné spravedlnosti Langtry.“

Shaul pokrčil rameny.

„Znáš všechny jazyky Linie?“ zeptal se.

„Tak dobře jako vlastní kapsu, vaše lordstvo! Znám je tak dobře, jako tvář své staré matky!“

Lord Shaul se zabořil hlouběji do křesla.

„V jazyce Shaul mluvíš dost dobře.“

„Rozumíš mi?“ Lord Koton promluvil hrdelním jazykem Kotonu.

„Opravdu,“ odpověděl Paddy, „myslím, že jsem jediný pozemšťan, který uznává krásu vašeho nádherného jazyka.“

Orel z Alpheratzu položil stejnou otázku ve své klokotavé řeči. Paddy odpověděl plynně.

Badau a Loristánec rovněž cosi řekli a Paddy každému z nich odpověděl.

Nastala chvíle ticha. Paddy se rozhlédl vpravo, potom vlevo, v naději, že vyrve strážcům karabiny a všechny postřílí. Strážci ale neměli karabiny.

„Jak je možné, že znáš tak dobře tolik jazyků?“ zeptal se Shaul.

„Vaše lordstvo,“odpověděl Paddy. „Je to můj koníček. Už jako chlapec jsem hodně cestoval po vesmíru a jakmile jsem uslyšel cizí jazyk, okamžitě jsem chtěl vědět, o co jde. Mohu vědět, proč se mně na to vaše lordstvo ptá? Že byste měl v úmyslu mě osvobodit?“

„V žádném případě,“ odpověděl Shaul. „Tvůj zločin nepodléhá amnestii. Míří na základy moci Langtry. Trest musí být nejpřísnější, aby odstrašil budoucí zločince.“

„Ale vaše lordstvo,“ zaprotestoval Paddy. „To vy, lidé Langtry, jste vším vinni. Kdybyste přiznávali vašim ubohým bratrancům ze Země víc, než těch mizerných deset pohonů, tak by ukradený pohon neznamenal milión marek a nebyl by lákadlem pro nás, ubohé nešťastníky.“

„Já neurčuji příděly, pozemšťane. To závisí na Synech. Kromě toho se vždy najdou lotři, kteří kradou kosmické lodě i nenamontované pohony,“ proklál Paddyho významným pohledem.

„Ten člověk je šílený,“ znechuceně řekl lord Koton.

„Šílený?“ Shaul si prohlížel Paddyho. „Pochybuji. Mluví nerozumně, je bezostyšný a neprokazuje nám žádnou úctu. Ale nezdá se být šílený.“

„Nepravděpodobné!“

Koton natáhl svou šedobílou ruku přes stůl a podal Shaulovi list papíru. „Přinejmenším je zde jeho psychogram.“

Shaul si ho pozorně prohlížel a kůže na jeho kápi se pomalu vraštila.

„To je opravdu divné… neslýchané… dokonce i když se vezme v úvahu chaotičnost myšlení pozemšťanů.“ Pohlédl na Paddyho. „Jsi šílený?“

Paddy pokrčil rameny. „To je jedno, ať tak nebo tak, stejně budu viset.“

Shaul se ponuře usmál.

„On není šílený.“ Pohlédl na své druhy. „Jestli nemáte nic proti, tak…“

Nikdo se neozval. Shaul se obrátil na Strážce:

„Nasaďte mu pouta, zavažte oči a za dvacet minut buďte na ploše.“

„Kde je kněz?“ zařval Paddy. „Přiveďte mi velebného otce ze Saint Alban. Chcete mně zničit bez rozhřešeni?“

„Odveďte ho,“ Shaul mávl rukou.

Zuřivě nadávajícímu Paddymu byla nasazena pouta, zavázány oči a byl vystrčen na ostrý, noční vzduch. Do tváře ho udeřil vítr, vonící mechem, suchou, olejnatou travou a kouřem. Byl zatažen po rampě do teplé místnosti, která se mu zdála být solidní, kovová. Podle zápachu, složeného z oleje, ozónu, akrylového laku a podle stěží vycítitelného chvění a vibrací silného stroje se Paddy zorientoval. Usoudil, že je na palubě velké kosmické lodi.

Byl doveden do nákladového prostoru, kde mu sundali pouta a pásek z očí. Divoce pohlédl ke dveřím, ale cesta byla uzavřena dvěma strážci Kudthu, kteří ho pozorovali skelnatě modrýma očima. Paddy se uklidnil a natáhl své bolavé svaly. Strážci Kudthu odešli a dveře se za nimi zavřely. Bylo slyšet jenom, jak na ně zvenčí drápou psi.

Paddy se rozhlédl po pokoji. Byla to místnost s kovovými stěnami, velká dvacet stop. Kromě jeho vlastní osoby v ní nebylo zhola nic.

Nu což, pomyslel si, nedá se tady nic dělat. Nářky a protesty mi nepomůžou. Kdyby byl každý z těch ďáblů Kudthu o čtvrt tuny lehčí, tak bych se mohl pokusit bojovat.

Položil se na podlahu. Zakrátko se loď zachvěla a vznesla do vzduchu. Monotónní hukot vyplnil celou kovovou konstrukci a Paddy usnul.

Byl probuzen Shaulem, oděným do růžovomodrého oděvu kasty

Skrybů. Byl velký zhruba jako on a hlavu mu zakrývala kápě z kůže barvy rybích šupin. Měl ji připevněnou k ramenům, krku, týlové části kůže hlavy a visela mu nad čelem jako štítek z elastického, černého materiálu. Nesl tác, který postavil na podlahu vedle Paddyho.

„Tvá snídaně, pozemšťane. Smažené solené maso, salát z bahenní zeleniny."

„Co to je za maso?" zeptal se Paddy. „Odkud ho máte? Z Akhabats?"

„Zásoby jsme doplnili v Akhabats," přiznal Shaul.

„Odnes to, ty zakuklený lotře! Na téhle planetě není ani gram masa s vyjímkou Kudthu, zemřelých stářím. Padej odsud s tím lidožroutským žrádlem."

Shaul nezúčastněně potřásl kápí.

„Je tady ještě trochu ovoce, drožďová placka a džbánek s horkým bujónem."

Navztekaný Paddy snědl snídani a vypil horkou tekutinu. Shaul s úsměvem přihlížel.

Paddy na něho pohlédl a svraštil obočí.

„Co má znamenat ten tvůj chytrý úsměv?"

„Jednoduše se dívám a zdá se mi, že ti ten bujón chutná."

Paddy postavil šálek, odkašlal a odplivl si.

„Ach, ty ďáble. Jakmile se tví předkové vystěhovali ze Země, okamžitě zapomněli na dobré zvyky a způsoby… Copak si myslíš, že bych se živil žrádlem upírů? Teď, kdybychom si vyměnili role?"

„Maso je maso," poznamenal Saul a sebral nádobí. „Vy pozemšťané máte nějaký divný, emocionální vztah ke zbytečnostem."

„Přinejmenším," odvětil Paddy. „Můžete si myslet co chcete, ale to my jsme civilizovaná rasa vesmíru. Přesto jste vy, znepřátelení barbaři, srazili Matku Zem na kolena."

„Staré musí ustoupit novému," řekl Shaul pokojně. „Nejdříve byli pithekantropové, potom neandrtálci a nyní pozemšťané."

„Tfuj!" odplivl si Paddy. „Dejte mi třicet stop udusané Země… k tomu kyj a porazím každou pětici vašich kožohlavců a každou dvojici z těch zavalitých Kudthů."

Shaul se nepatrně usmál. „Vy, pozemšťané, dokonce nedokážete ani dobře krást. Po dvou měsících kopání tunelu jsi nebyl v budově déle než pět minut a už jsi ji vyhodil do povětří. Štěstí, že byl v okruhu jen

malý elektrostatický náboj. V opačném případě bys město srovnal se zemí.“

„Ó, omlouvám se,“ posmíval se Paddy. „To my, pozemšťané, jsme jako první vynalezli kosmický pohon.“

„Kosmický pohon byl objeven Langtrym a to náhodou.“

„A kde byste teď bez něho byli?“ zeptal se Paddy. „Vaše zrůdná rasa si nyní pohrává s tím, co vám stará Země dala na samém počátku.“

Shaul s úsměvem řekl: „Odpověz mi na otázku. Kolik je pátá odmocnina ze sto dvaceti?“

„Dovol, abych se zeptal já tebe,“ odpověděl Paddy chytře, „protože jsi měl připravenou odpověď ještě dříve, než jsi sem přišel. Řekni mi, kolik je sedmá odmocnina z pěti tisíc?“

Shaul zavřel oči, přivolal do své mysli obraz logaritmického pravítka, provedl na něm zpaměti operaci a přečetl výsledek.

„Je to něco mezi třemi celými, dvěma desetinami a třemi celými, třemi desetinami.“

„Dokaž to,“ provokoval Paddy.

„Dám ti pero a papír a dokaž si to sám,“ odpověděl Shaul.

Paddy sevřel rty.

„Když jsi tak moudrý, tak možná víš, kam letíme a na co mně potřebují?“

„Samozřejmě,“ řekl Shaul. „Synové Langtry se scházejí jako každý rok na svém shromáždění a ty máš být jejich tlumočníkem.“

„Zatraceně!“ Paddymu to vyrazilo dech. „O co zase jde?“

Shaul trpělivě vykládal: „Každý rok se Synové Pěti světů scházejí, aby dohodli příděly a rozdělili kosmické pohony. Protože mezi těmito Pěti světy bohužel existuje závist a podezíravost, nepoužívá se jeden vybraný jazyk. Synové ostatních čtyř světů by to nesnesli.

Tlumočník je důstojné východisko. Překládá každé slovo do čtyř ostatních jazyků. Synové získávají čas na přemýšlení, zaručuje to dokonalou nestrannost a neuráží to planetární hrdost.“

Shaul se chvíli tiše smál a potom pokračoval.

„Musíš pochopit, že práce tlumočníka není tak důležitá, protože každý ze synů zná – do jisté míry – řeči ostatních čtyř. Tlumočník je prostě symbolem rovnosti a spolupráce. Jeho přítomnost brzdí útoky snadno urážlivých členů.“

Paddy si pochybovačně mnul bradu. Ztišeným hlasem řekl:

„Ale ty obřady jsou tajemstvím galaxie. Nikdo neví, kde a kdy se uskuteční. Je to jako utajované randez-vous stydlivých milenců.“

„Máš pravdu,“ řekl Shaul. Vpil se do Paddyho svýma jasnýma, výraznýma očima. „Jak jistě víš, mnoho archaických ras není spokojeno se svými příděly, takže Synové Langtry, shromážděni pohromadě na jednom místě, znamenají lákavý cíl atentátu.“

Paddy udělal výrazný pohyb rukou.

„Proč se té cti dostalo mně? Určitě by se našli jiní, kteří by mohli v tomto úkolu obstát?“

„Zajisté,“ souhlasil Shaul. „Já například mluvím těmi pěti jazyky plynně. Jenže nejsem zločincem, odsouzeným k smrti.“

Paddy pokýval chápavě hlavou.

„Rozumím, rozumím. Předpokládejme ale, že odmítnu tlumočit. Co potom?“

„Obléknou tě jednou nebo dvakrát do neuroskafandru a okamžitě zahoříš touhou vyměnit ho za rychlou smrt.“

„Ach, vy odporné kreatury,“ vyjekl Paddy. „Člověk v nynějších těžkých časech už není pánem své vlastní vůle.“

Shaul vstal, posbíral nádobí svými dlouhými a jako tužky tenkými prsty. Opustil skladiště a po chvíli se vrátil.

„A nyní, pozemšťane, tě musím seznámit s celou ceremonií. Někteří ze Synů kladou obzvláštní důraz na formu. Naštěstí toho není mnoho k učení a randez-vous proběhne teprve zítra.“

KAPITOLA 2.

Druhý den Shaul vzbudil Paddyho, když přinesl snídani, břitvu, čisté oblečení a sandály se silnou podrážkou. Ten se zvědavě zvedl.

„Budeš chodit po skále," vysvětlil Shaul.

Paddy se oholil, svlékl, omyl a oblékl čistý oděv. Rozpřáhl ruce a otřel si tvář.

„Nuže, můj kožohlavý příteli, jednal jsi se mnou dobře, protože víš, že v opačném případě bych ti ukázal, co si myslím o celé té vaší akci tím, že bych s tebou vytřel celou místnost."

„Jestliže bude třeba, zavolám strážce Kudthu, který je v dosahu mého hlasu. Myslím ale, že to třeba nebude."

„Mám jiný názor," řekl Paddy. „Takže aspoň malý přátelský zápas, abychom zjistili, kdo vyhraje. Jedno kolo svobodného zápasu, jen tak pro zábavu, bez dloubání očí, štípání nebo tahání za vlasy. Oholil jsem se, zbavil špíny a jsem nyní novým člověkem."

„Jak chceš," řekl Shaul a vycenil ostré zuby ze šedého kovu.

Paddy popošel, položil ruku na Shaulovo rameno. Shaul se vykroutil jako slizký had, chytil ho proužkovanýma rukama a otočil. Výsledkem toho podivného hmatu se Paddyho nohy ocitly ve vzduchu. Paddy chvíli kladl odpor, najednou se uvolnil, vrhl se hlavou dopředu, opřel se nohama, vyskočil a Shaul upadl. Paddy byl na něm a tiskl mu záda k podlaze. Hleděli si do očí. Žlutozelené oči Paddyho a jasné modré koule Shaula.

Paddy z něho seskočil a Shaul se zvedl v ne zrovna nejlepší náladě.

„Tak přece jsou ještě mužové na Zemi!" triumfoval Paddy. „Vy, kožené hlavy, dokážete počítat odmocniny, přiznávám to, ale do mely se hodí jenom rváč ze staré, zelené Matky Země!"

Shaul sebral špinavé oblečení a nádobí od snídaně, otočil se a pohlédl na Paddyho.

„Udivující," řekl, „jste udivující rasa, pozemšťane."

Vyšel a dveře se za ním zavřely. Paddy se zašklebil a skousl rty. „Co tím chtěl říct?"

Po hodině se Shaul vrátil a kývl na Paddyho.

„Pojď, pozemšťane."

Paddy pokrčil rameny, ale poslechl. Hned za ním mu klidnými kroky šlapal po patách mlčící strážce Kudthu.

Na lodi panovalo vzrušení. Paddy to vycítil podle chvění kožních převisů Shaulů, které cestou míjeli, podle ostrých rozkazů, podle nervózního chvění dlouhých prstů. Při pohledu přes iluminátor spatřil černé prázdno a v dáli skupinu rozesetých hvězd.

Asi v mílové vzdálenosti visela velká kosmická loď s šedomodrým emblémem – loď Syna Koto. Venku bylo vidět malý kulový člun, sunoucí se podél trupu do přechodové komory. Kudthu strčil do Paddyho.

„Hni sebou, pozemšťane."

Paddy se obrátil a zavrčel. Kudthu postoupil krok dopředu a opřel se o něj svým obřím tělem. Paddy ucouvl, aby nebyl smeten.

Na vchodové palubě stáli v řadě Shaulové s roztaženými okraji kůže, vypnutými jako plachty, s očima zářícíma jako malé žárovky.

Kudthu položil těžkou tlapu na Paddyho rameno.

„Couvni. Stůj klidně a důstojně. Vzdej čest. Shaul, Syn Langtry."

Panující ticho připomínalo Paddymu ticho během modlitby v kostele. Náhle zašelestily šaty. Jakýsi starý Shaul s uschlou kápí kráčel chodbou. Měl oblečenu tuniku z bílé látky a pancíř s vymalovaným rudočerným emblémem Shaulů. Bez pohledu vlevo či vpravo prošel komorou do kulové lodi s křišťálovou kopulí. Dveře komory se se sykotem unikajícího vzduchu zavřely. Loď se vzdálila, blýskající se sklem a kovem. Uplynulo dvacet minut bez jakéhokoli zvuku a pohybu. Paddy byl celý napjatý a nervózně se škrábal na hlavě.

Sykot, skřípot a dveře se znovu otevřely. Kudthu strčil do Paddyho.

„Vejdi!"

Paddy se, chtě nechtě, ocitl v lodi, pilotované Shaulem v černé uniformě. Za ním vešli dva strážci Kudthu. Dveře se zavřely a loď odplula do černé propasti, vzdalujíc se od velkého korábu.

„Teď je příležitost," pomyslel si Paddy, „povalit dva strážce a udusit pilota." Naklonil se dopředu a napjal zádové svaly ke skoku. Dvě šedivé tlapy ho chytily za ramena a přitiskly do sedadla. Otočil se a spatřil oči strážce Kudthu, velké jako blankytně modré pýchavky, které na něho podezřívavě hleděly. Paddy uvolnil svaly a pohlédl skrz křišťálovou kopuli.

Spatřil ve vzdálenosti jedné míle kosmickou loď Shaulů a trochu dále loď z Badau s modrozeleným emblémem. Mezi těmito loděmi – s různým odstupem – tři jiné lodě. Přímo před nimi byl malý asteroid, osvětlený z jedné strany vysoko zavěšeným kruhem zářivek.

Loď přistála na asteroidu, dveře se otevřely. Paddy očekával, že vzduch z lodi bude vysán do prostoru, napjal se a nabral vzduch do plic. Nic takového se ale nestalo. Vypadalo to, že ovzduší venku má

naprosto stejný tlak.

Kudthu ho vystrčil. Paddy se najednou ocitl na asteroidu a při chůzi po něm pocítil normální přitažlivost. Asteroid byl skálou ve tvaru lidského chodidla, s průměrem sotva větším než dvě stě stop.

Gravitační zařízení, domýšlel se Paddy, musí pracovat kdesi na spodní části skály.

Pod kruhem zářivek byla podlaha, vyložená vyřezávanými granitovými deskami a ozdobená nepravidelnými pětiúhelníky. Pětiúhelníky nesly ve zlatém obložení velkou vnitřní hvězdu v barvě jasně červeného korálu. Pět masivních křesel směřovalo ke středu, kde byl okrouhlý kokpit o průměru tří stop a hloubce jedné stopy.

„Běž!“ řekl Paddymu pilot a Kudthu ho postrčil. Chtě nechtě vešel do kabiny. Shaul se naklonil, bylo slyšet řinčení řetězu, cvaknutí a kovový kruh spoutal Paddyho nad kotníkem.

Shaul spěšně řekl:

„Máš hrát důležitou roli. Dávej si pozor, aby jsi se choval s náležitou úctou. Jakmile jeden ze Synů promluví, opakuj jeho slova ve správném jazyce každému z ostatních Synů – směrem shodným s pohybem hodinových ručiček, počínaje od řečníka.

Jestli například promluví Shaul, který bude sedět na tomto křesle, zopakuješ jeho slova loristánsky támhletomu Synovi,“ ukázal, „potom v jazyce koto Synovi z Koto, dále v badaicu Synovi z Badau a ve pharsaicu Synovi z Alpheratzu A. Rozumíš?“

„Velmi dobře,“ odpověděl Paddy. „To není těžké. Chtěl bych ale vědět, co se stane, až skončí moje práce?“

Shaul odpověděl již na odchodu.

„Nedělej si starosti. Mohu tě ujistit jedině o nepříjemnostech, které tě potkají, když se nebudeš chovat správně. Shaulové nemučí, ale Orlové a Kotonové nemají žádné zábrany.“

„Opravdu žádné,“ řekl Paddy přesvědčeně. „V Montras na Koto jsem viděl veřejná mučení a ta krvavá jatka způsobila, že jsem ty ďábly začal dokonce nenávidět. Je to pekelné město, to Montras.“

„Tak se tedy chovej poslušně,“ řekl mu Shaul. „Oni jsou až příliš netolerantní, ta pětice Synů. Mluv nahlas, správně a pamatuj, ve směru shodném s pohybem hodinových ručiček, počínaje od hovořícího tak, aby zde zůstala plně zachována zásada rovnosti.“

Odskočil od Paddyho, rozběhl se k lodi a strážci Kudthu ho těžkým

krokem následovali.

Paddy seděl osamoceně na svém místě, pozoroval nebe a vyhlížel to, co se mělo co nevidět přihodit.

Pět přibližně dvě míle vzdálených lodí se přesunulo a ustavilo víceméně v jedné řadě se záděmi namířenými směrem k Paddymu.

V Paddyho pocitech bylo cosi ze sváteční vážnosti. Osamělý a přikovaný pouty k tomuto kousku bezejmenné skály se cítil jako oběť na oltáři. Sehnul se, aby prozkoumal řetěz. Od kruhu, svírajícího kotník, vedl k háku ve skále. Zkoušel ho, zatáhl za něj ze všech sil, až do konce svých možností, odřel si kůži na rukou. Bezvýsledně.

Zvedl se ještě jednou a rozhlédl se kolem sebe. V dosahu nebyla žádná tyč, kterou by mohl.použít jako páku, žádný úlomek skály, vhodný k úderu. Byl úplně sám, pokud nebyl nikdo na druhé straně malého asteroidu. Natáhl krk a uviděl betonový vchod a schody, vedoucí dolů do skály.

Ke gravitačnímu zařízení a možná i generátoru ovzduší, pomyslel si Paddy.

Uslyšel svist a hluk. Pohlédl vzhůru a uviděl osvětlenou loď, přistávající téměř na jeho hlavě. Dotkla se povrchu a kopule se otevřela. Vyšlo z ní pět Synů Langtry. Mlčky, v obřadném zástupu, se přiblížili k pódiu. Ponurý Orel z Alpheratzu A na jednom konci, dále krémově žlutý Loristánec s mihotavými znaky, Shaul v pestré kápi, Koton s očima jako talíře a nakonec tlustý Badau s krátkýma nohama a neforemnou hlavou.

Paddy si je prohlížel s rukama za zády a pohrdlivě zkřivenými rty. Potřásl hlavou.

„Jen si pomyslet, že jejich předkové byli normálními pozemšťany, tak jako já. A nyní vypadají jako zvěřinec v Kensington Gardens.“

Zpoza lodi vyšli dva jiní, obrovští strážci Kudthu. Podle jejich rudých kůží v nich Paddy rozpoznal bezpohlavní bytosti téměř bez rozumu, stvořené chirurgií a zvláštní stravou. Byli to obrovští svalnatí tvorové s nabubřelými, červenými hřebeny jako u kohoutů.

Jejich mozky byly operovány, aby se mohli koncentrovat a pohybovat se jako v hypnotickém snu. Zaujali místa na protilehlých místech asteroidu, kde stáli, gigantičtí a klidní, s blankytnýma očima upřenýma na Paddyho.

Synové Langtry se rozdělili a zaujali svá místa. Loristánec pohlédl

na Paddyho.

„Tentokrát pozemšťan," poznamenal vesele. „Zdá se, že jsou dobří lingvisté. Oni a Shaulové jsou asi nejlepší. Jenže jen nemnozí Shaulové jsou zločinci. Jsem zvědav, co má ten lotr na svědomí."

Paddy uraženě pozvedl hlavu a úkosem na něho pohlédl. Uznal, že je třeba přistoupit k plnění povinností, uklonil se Kotonovi a opakoval slova v jazyce koto. Totéž provedl pro Syna Badau, Orla i Shaula. Jenže v poslední větě nahradil slovo lotr kotonským slovem *zhaktum*, což znamená lehkomyslný a v badaicu slovem *luad*, které znamená pravého rytíře jako v Robinu Hoodovi. V phaxsaicu použil *a-kao-up*, které znamená obratného letce a v jazyce shaul slovo *condosiir* pocházející ze starotoskánského *condottiera.*

Poté, s upřímnou vážností, čekal na další slova. Loristánec ho přejel rychlým pohledem, zachvěl se mu sval na žluté tváři, ale nic neřekl.

Promluvil Orel z Alpheratzu.

„Při tomto setkání máme l: projednání jen málo věcí. Nezaznamenal jsem žádné významné změny v obchodní výměně a nevidím potřebu vojenské expanze. Příděly z minulého roku by nám měly zcela vystačit."

Paddy to dokola přetlumočil. Ostatní to přijali s pochopením.

„Mám několik petic k projednání,"oznámil Badau. „První z Canopu čtyři. Potřebují čtyři pohony pro transport vybavení a hotových produktů na a z jednoho jejich měsíců, využívaného k pastvě dobytka."

„Mám podobnou petici," řekl Shaul. „Mí agenti hlásí, že ze šestnácti přidělených pohonů jich pět zničili pravděpodobně v důsledku experimentování v laboratořích ve snaze objevit zákonitosti procesu znásobování. Hlasuji proti této žádosti."

Po několika dalších úvahách byla prosba zamítnuta.

„Druhá," řekl Badau, „je od soukromé osoby, nikoli lidské, ale neonomiální. Touží po tom obletět vesmír. Plánuje uzavřít se v kosmické lodi, vyrazit na cestu a pokračovat v letu tak dlouho a tak rychle, jak to jen bude možné, dokud se nevrátí nebo neumře."

Tuto prosbu odsouhlasili jako zajímavý experiment, nenarušující obchodní bilanci.

Badau pohlédl do svých poznámek.

„Třetí petice je ze Země. Obyvatelé prosí o sto dodatečných pohonů."

„*Sto!*“ zavrčel Koton.

Shaul se v křesle napřímil a vycenil zuby.

„Poněkud slevili ze svých minulých požadavků. Jestli si dobře pamatuji, během posledních padesáti let vždy žádali neomezený přístup ke všem výhodám.“

„Pomalu začínají chápat skutečnost,“ zahřměl Badau.

„Zaznamenali jsme nepatrný vzrůst jejich produkce,“ řekl Loristánec. „Připouštím, že jeden jejich pohon byl zničen katastrofou a čtyři jsou na hranici nepoužitelnosti. Jestliže jim přiznáme pohony jako náhradu těch zničených, tak nevidím důvod k dalším koncesím.“

Paddy si navlhčil rty a přetlumočil do jazyku koto:

„Nastal nevelký vzrůst jejich produkce. Jeden z jejich pohonů byl zničen v katastrofě, pět jiných se již nedá použít. Po náhradě těchto pohonů se můžeme zastavit nad dalšími koncesemi.“

Koton se napřímil ve svém křesle a oči jako talíře namířil na Paddyho. Paddy zadržel dech.

„Dávej si pozor, chlape,“ řekl. „Nemáš teď před sebou přitroublé strážce.“

Otočil se na Badaua, vědom si ledového Kotonova pohledu.

„Zaznamenali jsme jen nevelký vzrůst jejich produkce,“ řekl Paddy v badaicu. „Rozbili jeden pohon, čtyři jiné se jim pokazily. Jestliže je vyměníme za jiné, tak nevidím potřebu přiznávat další koncese.“

A Paddy si oddechl, když Koton namířil své talířovité oči někam jinam.

„Až po člověku běhá mráz,“ pomyslel si Paddy. „A to právě oni vynalezli neuroskafandr, ti velkoocí ďáblové!“

Pečlivě dokončil zbývající překlady. Po krátké přestávce bylo odhlasováno zamítnutí petice Země.

Projednávaly se tři další žádosti. Poté pětice vládců upadla do poměrně dlouhého mlčení a zamyšleně hleděla na Paddyho. Osvětlený kuželem bílého světla se cítil jako nahý a ničím nechráněný.

„Tady jsem,“ mumlal si smutně. „Paddy Blackthorn, ze Skibbereen v hrabství Cork, jako ryba, vyhozená na břeh. Jsem přikovaný k nejmenšímu kousku skály ve vesmíru, s pěti podivnými tvory, přemýšlejícími, jak mně nejlépe vypravit na onen svět.“

Pohlédl vzhůru k obloze. Pět kosmických lodí viselo v řadě, ve vzdálenosti několika mil.

„Teď nadešel čas, kdy mně Pán Bůh zavolá k sobě a já jsem byl celý svůj život bohabojným Irem.“

Ozval se Shaul.

„Jsou nějaké návrhy k zásadám bezpečnosti?“

„Na mé planetě,“ mluvil pozvolna Orel, „je mnoho hlasů pro rozšíření okruhu zasvěcených osob, nebo aspoň pro složení našich tajemství na každé planetě do nějaké veřejné banky, známé jen skupině odpovědných lidí. Jako obvykle argumentují tím, že jestli celá naše pětice zahyne současně při nějaké katastrofě, tak spolu s námi zmizí i znalost techniky znásobování kosmického pohonu.“

„A jako obvykle,“ odpověděl Koton, „je protiargumentem, že jestliže zná pět osob nějaké tajemství, tak je jich stejně o čtyři víc než je zdrávo. Veřejná banka může být napadena a vyloupena, členové komise mohou být uneseni, takže dříve nebo později tajemství přestane být tajemstvím. V prostoru pak bude tolik kosmických lodí, kolik je červů v moři Bathcani.“

Badau si přejel rukou po boulovaté hlavě.

„A já si jako vždy myslím, že čím méně lidí zná tajemství, tím lépe. A i kdybychom byli zabiti, tak stejně banka Loristánu vyjeví našim dědicům úkryt údajů.“

„Ale teprve po deseti letech,“ odporoval Orel. „Deset let nejistoty a chaosu.“

Shaul se toho chytil: „Je možné vydat veřejné prohlášení, že v případě katastrofy bude tajemství automaticky odhaleno. Nemusíme se zmiňovat o lhůtě deseti let, protože to by mohlo obrátit pozornost na banku Loristánu. Všichni vědí, že deset let je promlčecí lhůta pro neprodlužované úschovy, uložené v bankovním depozitu.“

Koton se zamračil.

„Proč nesvěřit bance Loristánu vlastní údaje?“

Shaul v úsměvu vycenil zuby.

„Bylo by to nevhodné z několika důvodů. Představme si, že se stala ta hypotetická katastrofa. Po deseti letech mechanismus banky automaticky vyhodí neprodloužené úschovy. A tak se před očima úředníka objeví tajemství kosmického pohonu. Druhý důvod…“

„Už ten jeden důvod zcela postačuje,“ přerušil ho Koton. „Současný systém je asi nejlepší.“

„Vzájemné dublování údajů nás chrání před ztrátou jejich libovol-

ného exempláře,“ zdůraznil Loristánec. „A rozdělené tajemství zaručuje stálost naší vzájemné závislosti.“

„A nyní, pokud jde o příděly pro pět obchodních lodí a vybavení osmí set lodí…“ řekl suše Shaul.

Postupně Synové Langtry oznamovali potřeby svých světů. Koton po zjištění celkové sumy začal protestovat: „Strávíme celé tři týdny v Akhabats aktivizací startérů.“

„To patří k našim povinnostem,“ poznamenal Loristánec.

„Týden budeme budovat nový násobič,“ řekl Koton. „Je to neuvěřitelné, ale jakýsi lotr ze Země se podkopal pod Loď, představte si. Ten hlupák zapojil přívod energie a Akhabats existuje jen proto, že hlavní agregát byl vymontován kvůli výměně elektrod.“

Loristánec pokrčil rameny a jeho tlusté, žluté tváře se naduly.

„Skutečně zapnul přívod? Co si ten idiot myslel, že tím dosáhne?“

„Myšlení pozemšťanů se vůbec nedá odhadnout,“ oznámil Orel.

„Jsou ještě nějaké připomínky k uspořádání obřadů? Jestli ne…“ Shaul se netrpělivě pohnul.

„Skončili jsme naše setkání,“ konstatoval důrazně Badau. „Proveďte nyní výměnu a rozejděme se.“

Sejmul tenký náramek ze svého zápěstí a podal ho Orlovi, sedícímu po jeho levé straně. Ten zase předal podobný náramek Shaulovi, ten dal svůj Loristánci, který předal svůj Kotonovi. Koton podobný náramek poskytl Badauovi.

„Máme klid na celý rok s vyjímkou měsíce dřiny v Akhabats,“ konstatoval spokojeně Badau.

Paddy se snažil neupoutávat na sebe pozornost, nakolik je to možné pro člověka přikovaného řetězem do středu jasně osvětleného kamenného pódia. Mohou být tak zaujati svou rozmluvou, že ho zanechají na tomto malém světě. Beztak to bude znamenat odsouzení k smrti, pomyslel si Paddy.

Kdyby vypnuli gravitační zařízení, ovzduší by uletělo do vakua a on by se udusil a byl by roztrhán. V žádném případě nemůže počítat s takovým štěstím. Jakmile celá, pětice vstala, pocítil na sobě Kotonovy talířovité oči. Koton kývl na Strážce.

„Odveďte vězně z pódia a zlikvidujte ho.“

Paddy ironicky řekl: „Vaše lordstvo, chcete, abych to přetlumočil?“ Koton ho ignoroval. Paddy viděl, jak se přibližují strážci Kudthu –

obři s červenou kůží, v černých kožených uniformách. Každý z nich byl třikrát silnější než on.

Teď přichází má smrt, pomyslel si Paddy. Jak zemřu? Kulkou? Pomocí těžkých nožů, které visí u jejich opasků, nebo mi jednoduše ukroutí hlavu svýma silnýma, těžkýma tlapama?

Stáli nad ním bez nechuti či nepřátelství. Jako farmáři, vybírající kuře na porážku. Jeden se sehnul s klíčem, hrabal se s řetězy, zatímco druhý držel Paddyho za rameno. Paddyho srdce divoce bušilo, hrdlo měl sevřené strachy. Jak je smutné umírat rukama bezduchých bytostí, tak daleko od Matky Země.

KAPITOLA 3.

Paddyho noha byla volná. Zoufale se vrhl na kolena, kousl strážce do ruky, chytil nůž, který visel u opasku klečícího Kudthu a ťal druhého do nohou. Stisk povolil. Paddy se osvobodil a seskočil s pódia jako zajíc. Shaul sáhl pro malý revolver, namířil a vystřelil. Paddy uskočil a svazek blankytných iontů se mu mihl kolem ucha.

Strážci Kudthu za ním běželi nemotorně, velké tváře bez výrazu. Druhý svazek záření při letu kolem něho zapraskal a Paddy odskočil jako šílený. Myšlenky se mu míhaly jako blesk. Poběží až na konec tohoto světa. Okraj asteroidu byl už blízko. Takže kam? Do kosmické lodi? Ne, tam stojí Shaul se zbraní. Takže kam? Na druhou stranu? Dopadnou ho i tam.

Pod jeho chodidly se rozevřel betonový vchod, slabě osvětlený otvor. Konečně úkryt, kde se bude moci alespoň přitisknout zády ke zdi. Nebudou střílet z obavy aby nepoškodili gravitační zařízení…

Gravitace! Vypnout gravitaci! Smrt pro něj, smrt pro všechny! Že by zařízení nebylo střežené a zabezpečené?

Vrhl se dolů po schodech, bral je po čtyřech najednou. Stahovalo ho stále silnější gravitační pole. Vpadl do malé místnosti s betonovými stěnami. Černá skříňka dlouhá deset stop byla připevněná na podstavci se silnými kabely, vedoucími ke zdroji. Paddy se hluboce nadechl, těžkým krokem překonal místnost a zatáhl za páku vypínače.

Zdroj byl vypnut, pole najednou uletělo do nicoty. Paddy ztratil váhu. Ovzduší mizelo do prostoru rychlostí stovek stop za sekundu. Příšerná síla roztahovala Paddyho plíce tak, jako kdyby v něm došlo k explozi. Vzduch se mu tlačil do hrdla, unikal ústy. Cítil, jak mu rychle opuchly ruce a nohy. Cítil, jak mu tluče v uších a jak oči vylézají z důlků.

Vrhl se k vypínači a zapnul ho zpátky na plnou gravitaci. Na tom malém světě byl nyní pánem života a smrti. Pozdě, pomyslel si omámeně. Vzduch uletěl rychlostí zvuku a možná, že větší. Vrátí se rychlostí, vyplývající pouze z gravitačního zrychlení.

Ještě hodinu bude téměř úplné vakuum, zatímco již vše na tom malém světě zahynulo. Ale ne – pocítil, jakoby se svědění na jeho kůži pomalu zmenšovalo, tlak v hrdle se snížil. Otevřel ústa a nadechl se. Vzduch. Vzduch v té malé místnosti, ještě velmi řídký, vysátý ze štěrbin a pocházející z tenké vrstvičky, zadržené molekulárními přitažlivými silami a přitažlivostí asteroidu, se hromadil kolem gravitačního zařízení.

Paddy se vyvlekl po schodech vzhůru, překonávaje gravitaci, zvýšenou blízkostí stroje. Během stoupání cítil, jak atmosféra rychle řídne. Jakmile vyhlédl ze vchodu, jeho hlava vězela téměř ve vakuu.

Strážci Kudthu leželi rozvaleni v temné kaluži krve ve vzdálenosti dvaceti stop. Pět Synů Langtry leželo kolem výsadkového člunu. Paddy zamrkal a v hrůze se vrhl zpátky.

Protože spáchal nejpříšernější zločin v historii vesmíru. Genocida, znesvěcení svatého místa, zrada celého vesmíru ani žádný jiný zločin se nemohly rovnat tomuto činu. Pět Synů zahynulo jeho rukama!

Paddy si olízl opuchlé rty. Tak málo a tak mnoho znamenal pohyb páky. Určitě by ho zabili, bez ohledu na to, jestli bude kopat nebo křičet. Pohlédl za pódium na loď a na pět kosmických lodí visících nad jasným kruhem zářivek.

Visely klidně v rovném šiku. Ha, že by se ti hlupáci v situaci nezorientovali? Jistě mohli posádce vydat rozkazy, aby se držela dál od

dalekohledů v obavě, aby jim nikdo nemohl číst ze rtů.

Paddy znovu pohlédl na loď a v očích měl tesknotu milence. Z nosu mu tekla krev, v očích mu popraskaly žilky. Sto stop k lodi bylo jako tisíc mil. Dvě stopy nad betonovým vstupem znamenaly smrt udušením. Sešel po schodech dolů, aby se nadýchal vzduchu a zamyslel se.

Přemýšlel, jakým způsobem se mělo vypnout gravitační zařízení? Musel to udělat někdo ve skafandru. Nebyl takový úbor připravený někde tady? Nalezl ho viset ve stínu nad agregátem proudu a oblékl ho tak rychle, jak mu chvějící se prsty dovolily.

Utěsnil přilbu a zapnul vzduch. Ach, jak vzácnou věcí se mu zdál vzduch, vonící po vodě.

Ale nebyl čas těšit se ze vzduchu. Je třeba zmizet, pokud chce uniknout neuroskafandru. Vyletěl po schodech nahoru, vyběhl na mrtvý svět. Zastavil se na chvíli u těl pěti Synů Langtry. Na Shaulově paži zahlédl lesk zlata a náramek mu odepnul. Vzal ho i Kotonovi, kožence Badauovi, Orlovi a žlutému Loristánci.

Za cinkotu pěti náramků Paddy doběhl do lodi. V průlezu rychle zajistil zámky. Vrhl se do pilotova křesla. Hledal naslepo mezi ovládacími prvky, až nalezl ovládání zdvihu. Při pomalém uzavírání pozvedl loď nepatrně nad povrch a přesunul ji nad opačnou stranu asteroidu.

Poté se snažil udržet co možno nejdéle malou skálu mezi sebou a pěti loděmi, stlačil akcelerátor až na doraz a maličká kosmická loď padala, padala a padala – do hluboké studně prostoru s hvězdami, mihotajícími se jako malé kamínky na dně.

„Teď!“ Zapojil kosmický pohon a byl v bezpečí. *V bezpečí!*

Klesl do křesla a usnul…

Paddy se rozhlédl po lodi a kochal se pohledem na lesklý kov a skla přístrojů, potahy a umělecké předměty jako labužník potravou.

Vstal z křesla a protáhl se jako novorozenec. Loď znamenala nový život, byla symbolem znovuzrození. Minulost se mu zdála vzdálená, jako kdyby Paddy Blackthorna z vězení z Akhabats spojovala s Paddy Blackthornem stojícím na palubním purpurovém koberci jen tenká nit vzpomínek.

Zatleskal a široce se usmál neskrývanou radostí. Byl nejen volný a živý, což už znamenalo dostatečný důvod k radosti, ale vyvedl svým

vrahům smrtelný kousek, kousek natolik skvělý, aby se jeho jméno dostalo do historie. Okolnosti se vyvinuly tak, že dokonale pasovaly na přísloví „Kdo jinému jámu kopá…“

Paddy se procházel sem a tam a prohlížel si svou ukořistěnou loď. Zdála se být naprojektovaná spíše jako meziplanetární výletní loď než pro přelety. Neměla na palubě žádné velké zásoby ani výzbroj.

Všechna zařízení se vyznačovala dobrou jakostí a precizností provedení, odpovídající charakteru ceremoniálních lodí Synů Langtry. Věci ze dřeva, zde byly vyjímkou; dřevo se totiž dováželo z jiných planet. Pohovka byla pokrytá hnědofialovou tapisérií a purpurový koberec byl tak zastřižen, že vyvolával pocit chůze po vyztužených okvětních plátcích růží.

Vrátil se do pilotní kabiny a začal zkoumat astronavigační přístroje. Loď tohoto typu, postavená bez ohledu na náklady, je jistě vybavena přístroji, ze kterých mu jich mnoho může být neznámých. Jak tak běhal pohledem po ovládacím pultu, uviděl páky, ukazatele a tlačítka, jejichž účel ani netušil. Nedotýkal se jich, protože věděl, že jeden z nich může sloužit k vyslání signálů SOS.

Vrátil se na širokou pohovku a prohlédl si důkladně svůj blýskavý lup – pět zlatých náramků se zlatými pouzdry. Ucouvl s pocitem podobným hrůze.

„Zde,“ řekl, „je největší poklad všech dob, před kterým blednou všechna bohatství Země… A právě já, Paddy Blackthorn, ho držím v ruce.

Ale teď otevřu tu vzácnost a dovíme se, jak dostat kosmický pohon do těch blýskavých rour tak, aby už podruhé nenastala tak velká exploze…“ Otevřel první z nich, vytáhl kousek tuhého pergamenu. Silnými písmeny badaicu tam bylo vytištěno:

„Hrot Kamborogianské střely, apartement 10.
Předpoklady hlupáka, str.100 !“

Paddy pozvedl obočí.

„Co to znamená?“

Zůstal, jako když do něj uhodí. Horečně přemýšlel. Cožpak se stal nějaký kolosální omyl?

„No, dobře," řekl, „podíváme se dále."

Otevřel další pouzdro. Tak jako první obsahovalo kousek pergamenu, popsaný pharasjanským písmem, které Paddy neznal. Přešel ke třetímu, popsanému pečlivým klínovým písmem v jazyce Shaul:

Corascens, zadní stěna.
Tři nahoru, dva výše.
Osvítit angströmy 685, 1444, 2590, 3001.
Vyfotografovat.

Paddy vyjekl a otevřel čtvrté pouzdro. Obsahovalo klíč s vyrytými loristánskými smyčkami a liniemi. Nic víc. Paddy ho odložil stranou.

Na pergamenu z pouzdra od náramku Kotona bylo napsáno:

Rovina This kde Arma-Geth ukazuje hodiny překvapeným hvězdám. Pod mou mocnou pravou rukou.

Paddy se vrhl na pohovku.

„Tohle je zatracená hledačská výprava, jen co je pravda!" křičel. „Když si pomyslím, že jsem riskoval *všechno* pro tyhle ubohé stopy. Na Ferguse je vyhodím oknem a budu mít pokoj!"

Ale přesto opatrně zavinul čtyři kartičky pergamenu okolo klíče a umístil je v pouzdru náramku, který si nasadil na zápěstí.

„A teď domů," pomyslel si Paddy. „Ticho a klid a už žádné další kosmické šílenství. Ale…"

Nejistě si promnul bradu. Zaručeně nebyl v bezpečí. Utekl z asteroidu se zdravou kůží, ale v prostoru se to hemží loděmi Langtry jako včelami v úlu.

Prozatím měl krytá záda, ale je velmi pravděpodobné, že ho chytnou. Informace na prostorových vlnách jsou doručovány rychlostí myšlenky. Popis lodě a jeho podoba určitě dorazí i do nejvzdálenějšího koutu vesmíru. A on sám se stane lovnou zvěří. Zapomene se na obyčejné zločince a všechny síly budou vrženy na pročesávání vesmíru a všichni budou hledat Paddyho Blackthorna.

Radostný úsměv ustoupil nervóznímu neklidu. Očima představivosti viděl oznámení, vyvěšené v každé hospodě, na každé poště, v každé provozní agentuře v celém známém vesmíru. Představovalo jeho foto-

grafii a text:

HLEDANÝ
za meziplanetární zločin!
Paddy Blackthorn, pozemšťan
NEBEZPEČNÝ!

výška: šest stop
váha : 180 liber
věk : kolem třicítky
vlasy: rudohnědé
oči : hnědé
nos : zlámaný

„To je málo," mumlal si. „Zveřejní ještě otisky prstů a můj psychogram. Popíší vlasy a dole uvedou: *‚Kdo chytí tohoto zločince, ať se přihlásí o odměnu'*. Jsem prokletý jako sám ďábel. Neexistuje pro mně žádný přístav ani na Zemi, ani nikde jinde, s vyjímkou Zlodějského Roje – ale na jak dlouho?"

Prohrabal katalog map, našel odpovídající kód, stiskl správná tlačítka. a objevila se před ním projekce části prostoru, obklopující Zlodějský Roj.

Na okraji obrazovky udával jasný modrý bod s bílou střelkou jeho polohu a určoval kurs. Paddy důkladně zamířil a tak dlouho měnil kurs, až střelka ukázala směr ke Zlodějskému Roji.

Zapojil prostorové vlny. Do vesmíru se rozletěly zakódované informace. Ať se vztekají, pomyslel si. Až budu ve Zlodějském Roji, tak mě odtamtud nevytáhnou ani Synové Langtry osobně. Samozřejmě mohou vyslat agenty, aby mně zavraždili, ale vyšlou? Jsem jediný živý člověk, který zná, když už ne tajemství kosmického pohonu, tak místo, na kterém je přechováváno.

KAPITOLA 4.

Zlodějský Roj byla skupina osmi sluncí v zapomenuté propasti Persea, která přitáhla nepředstavitelné množství temných hvězd, planet, planetoidů, asteroidů, meteoritů a jiného kosmického smetí. Byla to poslední stanice pro ztracené lidi ze všech světů. Mezi stovkami tisíc satelitů se mohl člověk vždycky schovat s malou lodí jako králík před psem do hustého houští malin.

Kdyby se vzdal života na obydlených planetách, kdyby měl peníze na živobytí a kdyby se mohl ochránit sám, tak by mohl vést báječný život mezi spoustou malých světů a nedělat si nic ze spravedlnosti.

V Zlodějském Roji neplatil žádný zákon s vyjímkou města Eleanor na centrální planetě As Pik. Existoval tu útvar, působící jako vláda skupina lidí, donucených strachem a zoufalstvím ke spolupráci. Byla to sbírka elementů mimo zákon. Bezpečnostním útvarem vlády byla Brigáda Modronosých, nazývaná tak díky Petemu Modronosému, starostovi Eleanoru.

V Eleanoru byl zaveden nejkrutější zákon ve vesmíru. Kdyby někdo přiletěl do města, tak by mohl klidně spát na ulici s kořistí na prsou, a po probuzeni by svoje zlato našel nedotčené. Bezpečnostní aparát byl těžkopádný, ale surový, a jestliže se kdokoliv dopustil přestupku proti právu, platícímu na Eleanoru, Brigáda ho trestala smrtí.

Paddy bez problému prokličkoval Rojem žhavých sluncí a jiskřivě osvětlených světit, přiblížil se k bahnité straně As Piku, vyrovnal let a přeletěl s hvízdotem několik mil nad břehem, pokrytým třtinou. Na horizontu vyrostl hřbet černé skály. Přeletěl nad ním. Na úpatí hory se rozkládalo hnědobílé Eleanor.

Přistál na poli poblíž opravárenských doků, ve kterých ležela napůl rozebraná dvoumístná obrněná hlídková loď z Badau.

Vyskočil z kabiny a rozběhl se přes pole k lodím, stojícím v řadě na jeho konci. U hydrantu se vrhl na zem, pustil vodu a pil, pil a pil.

Nějaký pozemšťan, vysoký brunet s úzkýma, žlutýma očima, který

napůl seděl a napůl ležel v nedbalé póze, si ho zvědavě prohlížel.

„Došla ti voda, co, Rudy?“

Paddy se zvedl a otřel si mokrýma rukama tvář.

„Proboha, snědl jsem před čtyřmi dny konzervu krevet ve sladkém sirupu a nevěřil bys, jak to svinstvo dokáže s člověkem zamávat.“

„To máš pravdu, „ řekl vysoký brunet a ukázal hlavou na loď. „Nelítáš špatným zbožím. Chceš ho prodat nebo si ho necháš?“

Paddy se opřel zády o hangár.

„Nemáš cigaretu? Díky.“ Vypustil velký oblak dýmu. „Pokud jde o loď, tak jsem bez peněz. Myslím, že ji budu muset prodat. Kolik můžu za takovou loď dostat?“

Pozemšťan na něho úkosem vážně pohlédl.

„Sto tisíc. Možná trochu víc. Řekněme sto třicet.“

Paddy si promnul bradu, na které už měl rudé strniště.

„Hmm. Samotný pohon přijde na Zemi na milión.“

„Tady není Země, Rudy.“

„Jak znám ceny tady v Roji, tak mi to stačí sotva na měsíc života.“

Pozemšťan se zasmál.

„Není to tak zlé. Záleží na tom, kde se ubytuješ. Klub Casino na ulici Napoleona je drahý. Jestli si chceš vybrat něco levnějšího, zkus to v knajpě v Aleji Kapsářů. Není to nic extra, ale je tam čisto.“

Paddy neznámému srdečně poděkoval a zeptal se: „Nevíš, kde bych mohl tu loď dobře prodat? Protože abych pravdu řekl, jsem úplně bez haléře.“

Neznámý ukázal na druhý konec pole.

„Jestli chceš rychle prodat, jdi do tamtěch dveří se žlutým sklem. Řekni dívce Canope, že chceš mluvit s Ikem.“

Paddy dlouho smlouval a barvitě líčil komfort a luxusní vybavení své lodi.

„…bývalý majetek jednoho z nejstarších vládců Shaulu! Byla jako jeho soukromý budoár; Ike, příteli, a má naddimenzované antigravitační zařízení, takže nikdy necítíš, že startuješ…“

Opustil přistávací plochu se sto čtyřiceti pěti tisíci marek v různých bankovkách – žlutých, modrých i modrozelených. Zamířil do centra města, minul čtvrti obchodních domů, zastaváren a domů s pokoji k pronajmutí. Poté mírně stoupající cestou dorazil do čtvrti s restauracemi, výčepy a bordely.

Dále na kopci se tyčily hotely ze skla a betonu – útočiště pro vyhnance a stálé hosty – pašeráky, otrokáře, zloděje lodí a špehy. Město bylo lidnaté. Ulice plné chodců všech ras a typů – Canopeů, Maeveů, Dyoků, lišících se od lidí jedině nečetnými drobnostmi, a dále celé spektrum metamorfologických typů. Tedy Shaulové a Kotonové, Labiritové a Zelení Rassinové, dále Orlové z Alpheratzu – vyhublí, špičatí a kostnatí, trpasličí Asmazjané a tlustí, máslově žlutí Loristánci.

Paddy snědl normální jídlo v restauraci zemského stylu. Pak prošel na druhou stranu ulice k holiči a nechal se oholit a ostříhat. V obchodě s oděvy si vyměnil spodní prádlo a koupil si tmavomodrou košili a měkké, vysoké boty.

Majitelka byla stará Loristánka, jejíž kůže z mladistvé žluté barvy ztemněla na kaštanovou. Paddy se při placení naklonil spiklenecky přes pult a řekl: „Kde bych mohl najít dobrý salón krásy, moje moudrá čarodějko?“

Stará žena mu vrátila drobné a řekla: „Po schodech nahoru a rovně chodbou. Doktor ti změní tvář stejně lehce, jako já tvé oblečení.“

Vyšel tedy po schodech do chodby s řadou levných, dřevěných dveří; na dveřích visely cedulky: Galtee, přistávání lodí – Chiutt, dodávky výbušnin – Protagui a Dha, loristánští finanční poradci – Ramadh Sing, poradna bezpečnostní a pohřební, spalování mrtvol kdekoliv – Dr. Ira Tallogg, dermatolog.

Po třech hodinách byl z Paddyho úplně jiný člověk. Měl vlasy obarvené na černo Optichromem B. Již neměl zlámaný nos. Na místě původního byl nos, podobný jeho vlastnímu z mládí. Dokonce i prsty pokrývaly nové papilární linie a jeho jazyk byl lehce sešitý, což Paddymu změnilo i hlas.

Paddy si pozorně prohlížel svůj nový vzhled ve velkém zrcadle. Doktor stál mlčky za ním – tlustý, hladce oholený pozemšťan s trpkým výrazem ve tváři.

Paddy se otočil.

„Kolik, doktore?“

„Pět tisíc marek.“

Když počítal peníze, najednou ho napadlo, že doktor je jediným pojítkem mezi starým a novým.

„Kolik za operaci a kolik za mlčení?“

„Všechno dohromady. Já nemluvím. Často se mně ptají. V Eleanor

je víc špehů než v Novo Mundo. Vím, že stačí jednou promluvit a je se mnou konec. Brigáda Modronosých mě dostane za bílého dne.“

Paddy si prohlížel svůj nový profil.

„Promluvil bys za milión marek a bezplatnou cestu na Zem?“

„Těžko říct,“ odpověděl doktor s rozmyslem. „Nikdy mi nikdo nic podobného nenabízel.“

Paddy sklonil hlavu a pohlédl na perspektivou zkrácený odraz svého nosu. V doktorovi se spojoval tupý uprchlík z Akhabats s ponurým mužem odnikud stejně jako rovnítko spojuje dvě strany rovníce. Jak se sám zmínil, v Eleanor se jen rojí špehové.

Kdyby byl on, Paddy Blackthorn, šéfem výzvědné služby na jednom ze světů Langtry, tak by umístil svého člověka na přistávací ploše v Eleanoru. Možná právě toho, který se opíral o hangár. Muž, přistávající v lodi s křišťálovou kopulí by určitě uvedl mašinérii do chodu.

Ještě než vyjde na ulici, určitě budou vědět, že si koupil modrou košili. Stejně tak se mohli dozvědět, že navštívil doktora. Zatím jeho nový vzhled není znám. Je stále ještě bezejmenný. Dokud zůstane neznámý a bezejmenný, dotud bude bezpečný v němém davu šedých lidí, chodících bezcílně po městě.

Doktor byl pojítkem. Mohou k němu přijít, ptát se ho, nabízet obrovské sumy a svádět odpuštěním dávných hříchů.

„Doktore,“ řekl Paddy jemně. „Dá se odtud vyjít zadními dveřmi?“ Doktor odtrhl pohled od svých nástrojů.

„Požární schody vzadu,“ prohodil krátce.

Určitě budou sledovány, pomyslel si Paddy. Pohlédl na doktora. Nikomu nemohl věřit. Co znamenal milión, deset miliónů, sto miliónů marek, nebo ještě víc, pro něj, nebo pro světy Langtry? Celé bohatství vesmíru, klíč k moci, nosil zapnutý kolem zápěstí.

Je povinen doktora zabít. Povinen, ale nemohl. Doktor přečetl myšlenky v jeho očích, ucouvl, zbavil se té myšlenky a uvolnil se. Jiní se na něho dívali se stejným výrazem a právě proto nosil v kapse pistoli.

Paddy popošel k oknu a pohlédl na boční, špinavou ulici. Napříč ní probíhala slepá zeď, pokrytá pruhy špíny a místní červenou houbou. Cítil se jako v pasti. Věděli, kde je. V každé chvíli může očekávat kulku nebo únos a neuroskafandr. Do konce života v neuroskafandru. Otřásl se. Byla to chyba přistávat na As Piku. Jakmile na té planetě stanul, tak už o jeho přítomnosti věděli. Agenti ho určitě za chvíli do-

padnou jako psi lišku.

Musel letět ještě někam dál. Pomyslel na krevety v sirupu a zašklebil se. Bez vody, bez jídla – na Zemi by bylo asi poněkud lépe. Na Zemi by byl pravděpodobně uvězněn okamžitě po přistání a jeho prohlášení by posloužilo k pobavení prodejných úředníků.

Odvrátil se od okna, změřil si pohledem tmavý, malý pokoj s modrou, vysokou rostlinou za operačním stolem, policemi na nástroje a skříňkami, plnými lahviček. Stěny byly vyrobeny z nekvalitní dřevotřísky, strop také.

Paddy se obrátil k doktorovi.

„Už jdu, doktore, ale radím vám, abyste nezapomněl. Já se dozvím, jestli promluvíte, a určitě toho budete velmi litovat."

Bylo vidět, že doktor si z toho nic nedělá, protože stejné hrozby slyší od všech svých pacientů. Sklonil hlavu na znamení souhlasu a Paddy vyšel ven. Dveře se za ním zavřely.

Pohlédl na obě strany prázdné chodby. Páchla zkaženým jídlem a v rozích bylo plno prachu. Sousední dveře vedly do kanceláře pana Ramadh Singa, pohřebního poradce. Přitiskl ucho na výplň dveří. Bylo pozdní odpoledne. Kancelář se zdála být prázdná. Zkusil otevřít dveře zamčeno.

Znovu se rozhlédl po chodbě. Na Zemi by určitě neváhal. Na As Piku se trestaný podvodník věší hlavou dolů, nohy přibité v kotnících hřeby k vysokému trámu. Zloděj je zastřelen na místě.

„Lesk zlata mne táhne na okraj zločinu," zamručel Paddy. Položil ruku na výplň dveří a zatlačil. Sklo vyskočilo z rámu. Prostrčil ruku, nahmatal zámek, otevřel dveře a vlezl dovnitř.

Kancelář byla jen malá místnost, zařízená tím nejnutnějším. Křeslo a stůl, na kterém stály miniaturní rakve a urny s různými cenami. V rohu stál polámaný gauč. Na stěně visel kalendář a skupinový snímek nějaké rodiny, stojící před dřevěnou chatou, nepochybně na Zemi.

Paddy prošel místností a přitiskl ucho k dělící přepážce. Na druhé straně bylo slyšet různé cvakání a šustot – doktor uklízel svůj kabinet. Napravo od Paddyho byla malá místnost. Pohlédl dovnitř a spatřil

jakousi nádržku a slcříňku s léky, zabudovanou do dělící stěny. Když otevřel dvířl:a, této slcříňky a vytáhl různé masti a kapaliny pana R.amadh Singha, dělila Paddyho od kabinetu jen tenká vrsťva, sololitu.

A teď uvidíme, pomyslel si Paddy. Uvidíme, uvidíme. Jestliže jsem byl sledován, tak určitě co nevidět přijdou sem, protože jsou zvědaví, kam jsem se poděl. Jestliže přijdou a budou se doktora ptát, tak se mohu připravit na nejhorší.

Uslyšel hlasy a přitiskl ucho na stěnu. Doktor měl pacienta – chraptivý hlas jako u Asmazianů. Stěžoval si na silný kašel a doktor mu dal balíček nějakého léku. Jako další byl přijat jakýsi pacient s iontovými spáleninami.

Dvacetiminutová přestávka, pak další pacient, znovu dvacet minut a opět svěží, nový hlas. Paddy se přitiskl ke zdi. Byl to ženský hlas, plný měkkých, plně harmonických tónů.

„Vy jste doktor Tallogg?“

Nastala chvilka ticha. Paddy si představil, jak se doktor rozmýšlí.

„Ano, to jsem já.“

„Doktore Talloggu,“ řekl ženský hlas, „víte, že váš bratr, doktor Clement Tallogg, vás hledá?“

Tentokrát trvalo ticho podstatně déle. Nakonec se ozval ztišený hlas.

„Nemám žádného bratra. Co chcete?“

„Chci vám zaplatit pět set tisíc marek. To je půl miliónu,“ udělala přestávku, aby ta suma vyvolala patřičný dojem. „Chci vás vzít zpátky do Paříže. Můžeme odletět za patnáct minut. Až se vrátíme na Zemi, zjistíte, že váš bratr se o vás již nezajímá, že jisté knihy byly nalezeny. Mohu to všechno zajistit. Za to chci jen malou informaci.“

Nastala ještě jedna dlouhá přestávka a Paddyho víčka se sevřela. Pot mu tekl po žebrech. Jaké zkoušce je možno člověka vystavit! Dům, bohatství, přátelství – jak tomu dokáže odolat? Určitě neodolá.

„Jakou informaci?“ řekl nízký, tlumený hlas.

„Do této budovy, do vaší ordinace, vstoupil jistý vysoký, rusovlasý muž okolo třicítky. Nebyl pozorován jeho odchod. Je pravděpodobné, že jste změnil jeho vzhled a pustil ho na ulici zadním východem. To, co chci, je důkladný popis tohoto muže, jeho vzhledu, zvláštních znaků a to, co víte o jeho budoucích záměrech.“

Mlčení trvalo celou minutu, po kterou Paddy zadržoval dech.

„Ukažte mi ty peníze.“

Bylo slyšet třesk a klapnutí.

„Zde jsou.“

„A – pokud jde o to ostatní?“

„Musíte mi uvěřit.“

Doktor pohrdavě vyprskl.

Ticho.

„Prosím, „ řekl doktor, „spolkněte to.“

Váhání.

„Co je to?“

„To je jeden z asmaziánských smrtících léků. Jestliže bude během půl hodiny užito antidotum, lék nezpůsobí žádné nepříjemnosti. Jestliže ne, umřete v bolestech. Až mne dovedete na loď, dám vám to antidotum.“

Žena se zasmála.

„Podivnou shodou okolností mám rovněž u sebe jisté množství podobného jedu. Jestliže vypijete můj, já užiji váš. Tak budeme zabezpečeni oba.“

„Celkem poctivý návrh.“

Bylo slyšet jakési zvuky. Mlasknutí. Ještě jedno. Poté k Paddymu dolehl doktorův hlas, mluvící pomalu, s rozmyslem, pečlivě vybírající slova.

„Zrzavý muž je nyní tmavým brunetem – středomořský typ. Prosím – tak vypadá prototyp. Je mu velmi podobný. Můžete si ho vzít. Oblečený je do modré košile, má na sobě měkké, vysoké boty. Mluví s lehkým, zvláštním akcentem – nedokážu ho popsat.

Nevím nic o jeho minulosti ani o jeho budoucnosti. Papilární linie jeho prstů…“ přestávka, šelest papírů… „Zde je komplet, který jsem mu dal. Vyšel z mé ordinace asi tak před hodinou, hodinou a půl. Kam šel, nemám nejmenší ponětí.“

Ženský hlas se zeptal“ „Vyšel nějakým zadním východem?“

„Ne,“ řekl doktor. „Jsou tady dveře do sklepa, vedoucí na ulici, o kterých málokdo ví, ale tudy jsem ho nepustil. Prostě prošel dveřmi a zavřel je.“

Zena zamyšleně řekla: „Nikdo neviděl, že by odešel.“

„Takže…“ ozval se doktor.

Paddy vyskočil z místnosti, pootevřel dveře kanceláře pana Ramadh Singha, vystoupil na chodbu, popošel ke dveřím doktora Tallogga a odchýlil je o několik centimetrů. Obskurní čekárna byla prázdná. Hlasy bylo slyšet z druhého pokoje.

Dveře se otevřely dokořán a Paddy se vsunul dovnitř jako duch.

Neměl zbraň – musel se pohybovat opatrně. Prošel čekárnou a spatřil ruku v šedozelené látce a rameno v tmavězeleném. Na rameni visela kabelka. Jestliže měla zbraň, tak určitě v té kabelce.

Paddy proběhl dveřmi, levou rukou chytil ženu za krk a pravou vsunul do její kabelky. Vytáhl iontový revolver a namířil ho na doktora. Doktor držel svoji zbraň v ruce. Držel ji tak, jako kdyby byla horká a jako kdyby nevěděl, na koho ji namířit.

„Zahoď tu pistoli!“ křikl Paddy hlasem ostrým jako úder zvonu. „Zahoď ji, říkám!“

Doktor na něho hleděl s téměř komickým údivem. Paddy odstrčil svíjející se ženu dopředu, natáhl ruku a vzal pistoli z Talloggovy ztuhlé ruky. Schoval ji pod košili. Uvolněná žena odskočila, otočila se a pohlédla směle Paddymu do očí. Ústa zapomněla zavřít, oči s černými úzkými panenkami nechala doširoka otevřené.

„Klid!“ varoval Paddy. „Jsem odhodlán ke všemu. Když mně k tomu donutíte, tak vás zastřelím.“

„Co chcete?“ zeptal se klidně Tallogg. Choval se znuděně a s odměřeností odsouzence.

Paddy vycenil zuby v divokém úsměvu.

„Doktore, nejdříve vyvedeš mne i tu dámu na ulici svým tajným východem.“

Žena ztuhla, začala cosi říkat, pak přestala a nesouhlasně si Paddyho prohlížela.

„Možná vyvedu, možná nevyvedu,“ řekl doktor. Ukázal lhostejně na pistoli: „Stejně mne zastřelíte.“

Paddy pokrčil rameny.

„Nezastřelím. Usedneme a popovídáme si. Přísámbůh, jsem velmi upovídaný. Povím vám o Velkém závodu ve Skibbereen, budu mluvit hodinu o Fionně a Diarmuidu. Je ještě Milét a starověcí hrdinové,“ pohlédl bystře na doktora. „Co tomu říkáte?“

Doktorovi poklesla brada. Řekl s beznadějí v hlase:

„Myslím, že nic neztratím, když vás vyvedu.“

Paddy se otočil k ženě.

„A vás prosím, abyste mě vzala do své lodi.“

„Poslouchejte mě, Paddy Blackthorne,“ řekla.

Prohlédl si jí. Byla mladší než myslel a mnohem menší. Měřila jen o několik palců víc než pět stop a navíc byla štíhlá. Měla malou tvář a

krátké, tmavé vlasy, přiléhající k hlavě. Kdyby nebylo těch tmavých, blýskavých očí, Paddy by si o ní pomyslel, že je obyčejná, ba i málo ženská. Líbily se mu dlouhonohé dívky Maeve s kaštanovými vlasy. Smějící se, hloupé dívky.

„Nenávidím zabíjení," zavrčel. „Máte štěstí, že nezabiju ani mouchu, ledaže mě kousne jako první. Pokud jde o vás, tak běžte potichu a klidně a ani vlas vám z hlavy nespadne. Ale varuji vás – žádné ukvapenosti!"

„Veď nás!" kývl na doktora.

Ten se hořce zeptal

„Rozuměl jsem dobře, že mě nechcete zastřelit?"

„Ničemu nerozumíte," odfrkl si Paddy. „A pohněte se."

„Chtěl jsem jen říci, že jestli mám vyjít, tak bych chtěl vzít s sebou antidotum na jed, který jsem dal té mladé ženě. Jestli jí ho nedám, tak mi ani ona nedá mé."

„Dejte mi to," řekl Paddy.

Doktor zaváhal a pohlédl neklidně na dívku.

„Jestli ho nedostanu, budu tu sedět, dokud nepadnete."

Doktor se odvlekl k zásuvce a hodil Paddymu obálku.

Ten pohlédl na dívku:

„Teď vy."

Beze slova mu hodila ampulku. Doktorovy oči dychtivě sledovaly oblouk letu. Zoufale se díval, jak Paddy schovává oba léky do kapsy. „A teď se pohněte. Oba máte před sebou smrt stejně jako já v cihlovém vězení v Akhabats. S tím rozdílem, že já jsem poctivý zloděj. A vy dva jste zrádci staré Matičky Země."

Doktor je vedl páchnoucí chodbou, pomalu, s nadějí na nějaký zázrak. Paddy vesele řekl „A kdyby byly nějaké problémy, doktore, tak ty ampulky rozbiju o podlahu." Doktorovy kroky se zrychlily. Otevřel úzké dveře a vedl je dolů po vlhkých schodech, těžkých od zatuchlého vzduchu z jakýchsi zdejších plísní.

O dvě poschodí níž schody ústily do suterénu pod obchodem s oděvy. Dlouhá, úzká místnost, zapuštěná v zemi, osvícená špinavými zářivkami. Staré skříně a zaprášený nábytek vrhaly dlouhé, černé stíny – smetí, odstavené do zapomenutého sklepa.

Klidně a potichu se prodírali sklepem a vrhali divné stíny na nerovné pozadí. Paddy se usmál. Nesměli utíkat. Měl je v dvojitém ša-

chu – pistolí a jedem.

Doktor pohlédl na hodinky.

„Patnáct minut," řekl tlumeným hlasem. „Pak už nám antidotum nepomůže." Upřel na Paddyho bojácný zrak a čekal na odpověď.

Ten mlčky sklonil hlavu. Doktor se otočil, vyšel na schod a zatlačil do dveří. Otevřely se a vpustily do sklepa pás jasného světla. Doktor se rozhlédl na obě strany a pokynul tlustou rukou.

„Pojďte, cesta je volná."

Vyšel ven, za ním plavně vyskočila žena a nakonec ostražitě Paddy. Stáli na dobře osvětleném dně ve dvě stopy široké škvíře mezi budovami, vedoucí na ulici.

„Kde je loď?" zeptal se Paddy dívky.

„Na sever od města, na skládce."

„Pojďme."

Vyšli na tmavou ulici. Doktor zahnul doprava a vedl je přes asmazi-ánskou čtvrť ponurých, hliněných chat. U pouliční lampy se zastavil a pohlédl na hodinky.

„Deset minut. Slyšíte? Deset minut!"

Paddy mávl rukou, aby šel dále. Doktor se otočil a vedl je na otevřené prostranství za městem – místo otevřených odpadních kanálů a smetišť; přeplněných nepotřebnými částmi z tisíce ukradených kosmických lodí. Tu a tam trčela chatrč nějaké kreatury se zvyky příliš odpornými dokonce í pro tolerantní obyvatele Eleanoru.

Vyšli na rovinu, pokrytou bílým, vulkanickým prachem, v proměnlivé noci na As Piku tmavě šedivým. Město Eleanor nechali za sebou nevelkou, ošklivou skvrnu, protkanou bílými a žlutými světly.

Paddy se rozhlížel po prostranství a hledal temný stín lodi. Pohlédl vztekle na ženu.

Doktor pohlédl na hodinky. „Asi minutu…"

Ženský hlas triumfálně zazněl „Mám loď, ale ne tady. Je na hlavní přistávací ploše. Blufujete, Paddy Blackthorne: Vy potřebujete mou loď více, než já život: Teď kladu podmínky *já*. Budete muset jít se mnou, nebo mně zabít!"

„To také udělám," prohlásil Paddy a vytáhl pistoli.

„A tím zabijete sám sebe. Agenti Langtry přilétají do Eleanoru plnými loděmi. Vědí, že jste zde. Dopadnou vás během čtyř hodin. Nemůžete se ani schovat, ani utéct. Jsem vaše jediná šance. Spolupra-

cujte se mnou a vyhrajeme oba… a Země vyhraje. Odmítnete, oba zahyneme a Země prohraje, protože než vás zabijí, tak dostanou to, co od vás chtějí.“

Paddy rezignovaně stál.

„Ach, chceš mě obelhat, čarodějnice. Oklamala jsi mně. A ještě máš odvahu tvrdit, že sloužíš Zemi?“

Usmála se ve tmě.

„Nevěříte mi? Nikdy jste neslyšel o Zemské Agentuře?“

„Antidotum!“ vyjekl doktor. „Pospěš si, člověče, nebo zemřeme!“

„Pojďte sem!“ zavrčel Paddy. Chytil ženu a prohlédl ji. Hledal jizvy po amputaci okrajů kůže. „Ne, nejste Shaulka. A určitě nepatříte ani k Orlům nebo Badaům. Jste příliš bílá na to, aby jste mohla být Kotonka, nehledě na oči. A nejste ani dost žlutá jako Loristánky. Samozřejmě,“ zabručel, „nemá cenu přemýšlet o vaší rase – vždyť můžete pracovat pro některou z nich.“

„Pracuji pro Zemskou Agenturu,“ řekla žena. „Je to naše poslední šance. Dejte mi antidotum, v opačném případě totiž umřu, vy taky, a světy Langtry budou panovat nad vesmírem navždy. Nikdy se už nebude opakovat podobná šance, Paddy Blackthorne.“

„*Rychle!*“ vykřikl doktor. „*Rychle!* Cítím, jak…“

Paddy jim pohrdavě hodil antidotum.

„Pijte. Zachraňte své ubohé životy a dejte mi pokoj.“

Obrátil se a vyrazil rychle přes pole, pokryté prachem.

Zazněl za ním ženský hlas.

„Počkejte, Paddy Blackthorne. Vy nechcete opustit As Pik?“

Paddy neodpověděl, šel dál, slepý vzteky.

Dolehl k němu její hlas.

„Já mám loď!“ doběhla ho celá zadýchaná. „Odvezeme tajemství pohonu na Zemi.“

Paddy zvolnil krok, zastavil se a pohlédl do velkých, tmavých očí. Vrátil se na místo, kde stál osamělý doktor. Paddy ho chytil za ruce.

„Dej si nyní pozor, Talloggu. Máš svých půl miliónu, které jsi dostal za mé vydání. Kup si dnes v noci loď – hned. Opusť tuhle planetu. Jestli se dostaneš na Zemi, můžeš prodat loď a staneš se bohatým člověkem. Slyšíš?“

„Ano,“ odpověděl Tallogg tupě. Shrbil se jako pod jařmem.

„Tak jdi,“ řekl Paddy. „A jestli máš rád starou Zemi, tak se nevracej

do své ordinace. Vůbec tam nechoď.“

Doktor něco nesrozumitelně zamručel a rozplynul se v husté tmě. Odešel.

Paddy pohlédl za ním.

„Měl jsem v něm vypálit díru, abych nám ušetřil v budoucnosti problémy.“

„Nestarejme se o něho. Pojďme a leťme na Zemi.“

„Velmi dobře. I když to není takové, jaké jsem si to plánoval,“ vzdychl Paddy.

„Buďte rád, že žijete,“ řekla. „Pojďme už!“

Vedlejší cestou došli ke kosmodromu a bez překážek se dostali k její lodi, stojící na samém konci. Paddy si loď pochybovačně prohlížel ze všech stran.

„Bude nám tu ve dvou těsno. Aspoň si to myslím. Taková pořádná, solidní dívka by nemusela být ochotná…“

„Nestarejte se, Paddy Blackthorne,“ přerušila ho. „Nebuďte dotěrný, já také nebudu a moje pověst se o sebe postará sama.“

„Taky něco,“ prohodil Paddy. „Kdo by chtěl dotírat na kousavou kočku a navíc takovou…? Takže – do lodě a uvidíme, kdo z nás na tom bude lépe.“

Když otvírala vstup, padl na ně kužel světla a dolehl k nim chraptivý, mužský hlas. „Okamžik, okamžik.“

Paddy položil ruku na dívčina záda, strčil ji dovnitř a začal sám nastupovat.

„Vraťte se!“ vykřikl stín a jeho hlas byl bližší. „Budu střílet!“

Paddy se otočil a namířil pistolí doktora Tallogga do světla. Jeho paprsek zasáhl přesně. V záblesku oranžových a purpurových jisker z prostřelené baterie se mihl muž s úzkýma očima a protáhlou tváří. Tentýž, který se opíral o hangár, když Paddy přistával. Tvář měl zkřivenou bolestí, údivem, nenávistí a od úderu paprsku. Lampa neklidně mihotala – zemřel a temný tvar padl na zem.

„Rychle,“ sykla dívka, „bude jich víc.“

Paddy skočil dovnitř, ona uzavřela vstup, odběhla do pilotního křesla, zatáhla za páku – a vznesla se do popelavě šedého nebe As Piku.

KAPITOLA 5.

Vznesli se z kosmodromu v oslepujícím světle osmi sluncí, roztroušených v různých vzdálenostech po nebi.

„Pozorujte přistávací plochu dalekohledem," řekla dívka.

Paddy se podíval.

„Startuje několik lodí."

„Špehové," schoulila se v pilotním křesle a zamířila lodí k jednomu z bodů černého vesmíru mezi rojem sluncí, planet a planetoidů. „Ukážeme jim."

Paddy k ní skočil.

„Hej, děvče, to je nebezpečné! Vždyť je tam příliš těsno!"

Uklidnil se, jakmile Zlodějský Roj zůstal daleko vzadu. Letěli. Jednu, dvě sekundy, potom vypnula pohon. Třeskl přepínač, páka pohonu odskočila dozadu. Zlodějský Roj byl už jen mihotavá skvrnka daleko vzadu.

Zamířila jinam a opakovala manévr. Zlodějský Roj se stal jasným bodem. Ještě jednou změnila směr letu, vypnula pohon a již letěli v prázdném mezihvězdném prostoru.

Dívka opustila pilotní křeslo a přistoupila ke komunikátoru. Paddy ji podezřívavě pozoroval.

„Co teď chcete udělat?"

„Zavolám agenturu. Na zakódované vlně."

Uchopila vypínač a ztlumila pronikavý hvizd, který vyplnil celou kabinu. Pootočila pěti číselníky a ozval se hlas: „EA…EA…EA…"

„Fay Bursill, 59 206, „ řekla do mikrofonu. „Fay Bursill, 59 206."

Uplynula minuta a hlas se změnil.

„Poslouchám tě, Fay."

„Mám Paddyho Blaclahorna. Tady na lodi."

„*Dobrá práce, Fay!*" V hlase bylo slyšet vzrušení. „Kde jsi?"

„Ach, asi tak Aries 3500 nebo 4000. Mohu se vrátit domů?“

„Proboha ne, nepřibližuj se. Okolo systému je spousta lodí. Téměř jedna vedle druhé a prohledávají každou, i tu nejmenší skořápku, která se přiblíží. Nedostaneš se přes ně. Ale řeknu ti, co máš udělat. Vezmi Paddyho…“

Hlas se změnil ve vytí, které bylo tak pronikavé, že až zatrnulo v zubech. Téměř jí prorazilo bubínky.

„Vypni ho!“ zařval Paddy. „Kecá nesmysly!“

Fay stiskla vypínač. V kabině vybuchlo hrobové ticho.

„Ruší nás, jsou na frekvenci,“ řekla ponuře.

Paddy nejistě zamrkal.

„Slyšeli, co jste říkala?“

Potřásla hlavou.

„Nevím, jak by to mohli udělat. Kód se mění každý týden. Ale signál je lehké zahlušit.“

„Radši odtud zmizme,“ řekl Paddy. „Mohli nás lokalizovat.“

Fay zapojila pohon. Seděla mlčky se soustředěnou tváří a skleslými koutky úst. Vážné stvoření, pomyslel si Paddy. Nezvyklá, šílená – odtud její jméno – Fay. Připustil, že se k ní hodilo.

„Nemáme kam letět,“ řekla vážně. „Budou sledovat každý kosmodrom.“

„Kdyby neobjevili, jak mizíme z Eleanoru, tak by nevěděli, kde jsme,“ zabručel Paddy.

„Jedině, kdyby chytili doktora. V opačném případě bychom neměli žádnou šanci.“

Pohlédla na něho napůl vyzývavě, napůl teskně.

„Mohla bych teď uvidět ten… ten návod na pohon, který mi způsobil tolik nepříjemností? Možná ho budeme moci předat na Zemi na zakódované frekvenci – nebo najít malý, mrtvý svět, a ukrýt ho tam.“

„Drahá slečno,“ zasmál se Paddy. „Slečno Bursill – nebo jak se jmenujete – nemám žádný návod na kosmický pohon.“

„Co?“ Její oči se ještě zvětšily. „Tak proč celá ta vřava? Vždyť vy ho *musíte* mít.“

Paddy řekl unaveným hlasem:

„Pět Synů nevěřilo nikomu. Ani jejich následníci, noví Synové, nevědí, co mám. Nikdo ve vesmíru to neví. Jen já.“

„A co to tedy je?“ zeptala se vztekle. „Nebo chcete zůstat tajnůstká-

řem?“

„Ale kdeže,“ odpověděl Paddy upřímně. „To není můj styl. Především to nejsou žádné návody, jak zkonstruovat kosmický pohon. Je to klíč a čtyři malé kousky pergamenu. Všechno, co na nich je, jsou jen nějaké adresy.“

Zírala na něj, a Paddy si pomyslel, že ať si je hezká nebo ne, má překrásné oči. Bystré a inteligentní, a její rysy nejsou tak ostré, jak si zpočátku myslel, ale téměř jako vyřezané – jemné. Opravdu, pomyslel si. Viděl jsem už mnohem hůř vypadající děvčata. Jenže tahle byla příliš bledá a příliš odhodlaná na jeho vkus. Bylo v ní příliš málo sexu.

„Mohu je uvidět?“ zeptala se bezelstně.

Proč ne? pomyslel si Paddy. Odepnul náramek.

„Vy to nosíte na zápěstí?“ podivila se.

„A kde to mám nosit?“ zeptal se suše Paddy. „Netušil jsem, že budu chycen a unesen černou ďáblicí.“

Uchopila kousky pergamenu a klíč. První byl popsán pharasjanským písmem, které Paddy neuměl přečíst.

Prohlížela si ho pozorně a Paddy si všiml, že pohybuje ústy.

„Ach, vy čtete ty pohanské čmáranice?“

„Samozřejmě, že je dokážu přečíst. Je tady napsáno: deb 28,3063 stupně na sever, 190,9995 stupňů na západ. Pod Svatým znakem.“

Zasmála se: „Je to jako hra na hledání pokladu. Ale proč by měli psát takové návody?“

Paddy pokrčil rameny.

„Sobě navzájem, tak se mi zdá. V případě, kdyby byl jeden z nich zabit, ostatní by věděli, kde jsou ukryté informace.“

„Jsme nedaleko od Alpheratzu,“ řekla Fay přemýšlivě.

Paddy vytřeštil zděšeně oči.

„Vytáhnou mně a rozčtvrtí! Zničí mně v tom jejich neuroskafandru! Budou…“

„Mohli bychom být turisty ze Země,“ přerušila ho chladně. „Cestujícími linkou Langtry. Alpheratz A, zpátky na Pegas do Scheatu, dále na Andromedu – Dhil, Alinach, Mirach. Tisíce lidí cestují tímhle způsobem. Dvojice na svatební cestě – právě taková dvojice budeme. Je to to poslední místo, kde by nás mohli hledat. Nikde není bezpečněji.“

„Nic z toho nebude,“ řekl Paddy energicky. „Chci se vrátit zpátky na Zemi živý a prodat ty papírky tomu, kdo je bude chtít koupit.“

Nesouhlasně na něho pohlédla.

„Paddy Blackthorne – *já* velím lodi. Vyjasnili jsme si to už jednou.“

„Ach,“ zvolal Paddy. „Nic divného, že jste se dosud nevdala. Ať se Bůh slituje nad mužem, na kterého se přilepí taková čarodějnice. Tou houževnatostí nikdy žádného chlapa nezískáte.“

„Nikdy?“ usmála se neupřímně. „Jste si jist, Paddy Blackthorne?“

„Vím jen, že mně se vůbec nezamlouvají takové zlomyslné brunetky jako vy. Dnem i nocí bych chlácholil svou duši popíjením whisky.“

„Takže se k sobě hodíme,“ zažertovala. „A nyní na Alpheratz A.“

Nepřetržitý tok lodí, táhnoucích z Alpheratzu A na Alpheratz B, připomínal karavanu mravenců. Kosmické nákladní lodi vezly hedvábí, vlákna, plátna, zkrystalizované dřevo, ovoce, jídlo, květní pyl, olej; pěstované perly a tisíce jiných produktů zázračné vegetace Alpheratzu B do větrného, šedivého světa A a vracely se se zemědělskými stroji a nástroji a zaopatřením pro pracovníky v džungli.

Paddy a Fay se nenápadně zapojili do tohoto mraveniště kosmických lodí.

Klesli nad osvětlenou stranu planety a Fay se zeptala Paddyho:

„Byl jste tu už někdy dříve?“

„Ne, nikdy jsem se během svých cest nepouštěl tak daleko na sever. Podle vzhledu planety bych dal přednost tomu ocitnout se zpátky v Akhabats. Dokonce i když je tam stejně sucho jako tady, tak je to přinejmenším planeta s modravou vodou.“ Paddy ukázal na pohled z teleskopu svítící na obrazovce. „Z čeho se může skládat ten oceán? Není to bláto?“

„To není voda,“ řella. Fay. „Je to něco na způsob plynu. Má to všechny vlastností plynu, s vyjímkou toho, že se nemísí se vzduchem. Je těžší a leží níž, stejně jako voda nebo mlha a vzduch zůstává nahoře.“

„Něco takového! A je jedovatý?“

Pohlédla na něj úkosem.

„Kdybyste do něho spadl, udusil byste se, protože tam není kyslík.“

„Takže je to skvělé místo na uschování naší lodi. A kdyby se nám to podařilo, mohli bychom ji potom najít.“

„Radši se držme původního plánu. Budeme se méně vystavovat na

očích.“

„Představme si ale, že poznají Paddyho Blacktorna a jeho tmavovlasou milenku. Ach. Nemějte mi to za zlé. Právě tak by ale o vás mluvili a není se jim co divit. A tedy za předpokladu, že nás poznají a pustí se do stíhání, nebylo by pěkné skočit do toho oceánu a uniknout jim těsně před jejich dlouhými hubenými nosy?“

„Dobře,“ vzdychla. „Domluvme se takhle. Loď schováme na dostupném místě. Vrátíme se do ní jen tehdy, když se nedostaneme na pravidelný turistický let na Badau. Ovšem za předpokladu, že se nám tady vše podaří.“

Paddy přistoupil k mapě planety.

„Ten bod vychází přesně na okraj strže – Severní mys, tak se jmenuje. Na ostrově Kolkhorit.“

„Musel jste se zmýlit v interpolaci,“ řekla pochybovačně. „Mně to vychází hned za strží.“

Paddy se zasmál.

„Jestli tohle není pro ženy typické? Řídí kosmickou loď a chce přistát v oceánu. Uvidíte, že mám pravdu. To, co hledáme, se nachází na okraji strže.“

Zakroutila hlavou.

„Ten bod se nachází za okrajem strže.“

Úkosem na něho pohlédla a zvedla obočí.

„Co se stalo?“

„Jste příliš svéhlavá na to, abyste mohla vstoupit do rodu jednoho z Blackthornů ze Skibbereen. Jsme velký rod.“

Usmála se.

„Nikdy by o tom nevěděli, kdybyste jím o tom neřekl. A tady vydávám rozkazy já, protože jsem schopnější a bystřejší než vy.“

„*Ha,*“ zvolal Paddy. „Jste tak nafoukaná, jako ten Shaul, vězeňský dozorce, který počítal zpaměti šesté mocniny. Jak byl arogantní a určitě si ještě teď léčí modřiny, které jsem mu udělal. Stejně se stane s vámi, má tmavovlasá nespokojenkyně, jestliže se neuklidníte.“

Uklonila se s předstíranou úctou.

„Veď, sultáne. Převezmi kormidlo do svých rukou. Jsi šéf. Uvidíme, jak se ti povede.“ Začala mu samozřejmě tykat a jemu to nevadilo.

„Dobře,“ Paddy si prohrábl vousy. „Přinejmenším si trochu popovídáme a nebudeme přijímat vznešená rozhodnutí. Tohle je můj plán:

Spustíme se nízko nad ten plynný oceán a zamíříme ke břehu. Vedle strže najdeme skrytou pláž, přistaneme, ukryjeme loď a vystoupíme, abychom se zorientovali, co bude možné udělat.“

„To není špatné,“ řekla Fay. „Tak do toho.“

Plynný oceán měl divně nerovný povrch jako pomalu se vařící voda. Měl špinavě žlutou barvu olejovitého dýmu a světlo Alpheratzu pronikalo jen několik stop pod povrch. Čas od času vítr tvořil chuchvalce a jazyky, unášel je do výšky a vrhal zpět.

Paddy dovedl loď těsně nad povrch a zamířil opatrně směrem k modravému masívu ostrova Kolkhorit. Z mlhy se najednou vynořil okraj Severního mysu s ostře seříznutou siluetou strže u štítu.

Paddy změnil kurs a ostrov se náhle objevil nad nimi – beztvará masa porfyru, pegmatitu a granitu. Vypnul pohon a loď doplula ke břehu. Pod nimi byla malá plošinka, obklopená stěnami ze šedivé skály, téměř zalitá kypícím, žlutým plynem. Paddy posadil loď na nejskrytější místo a po pěti minutách již stáli na holé skále, bičované větrem, a loď byla dobře schovaná.

Paddy postoupil k okraji plošiny a pohlédl na kypící mlhu pod sebou.

„Svinstvo!“ otočil se. „Pojďme!“

Vyšplhali na skály a po sto yardech drápání po nerovnostech vyšli na dobře udržovanou cestu. Fay chytila křečovitě Paddyho za rukáv.

„Dva Orlové – tam na skalách. Doufám, že neviděli, jak jsme přistávali.“

Orlové vyšli elegantními poskoky na cestu. Byly to člověku podobné bytosti, vysoké sedm stop, s kůží jako řemen, napjatou na vystouplých kostech, s úzkými lebkami a trčícími nosy, červenýma očima a stopu dlouhým hřebenem z oranžových vlasů. Jejich nudné tváře byly pokryté červenými, kulatými tělísky, slizkými jako medúza.

Paddy se bojovně díval, jak se přibližují.

„Nikdy nebyla stvořená podivnější rasa. Budou o nás chtít vědět všechno. Ach, ty planety. Jsou jako podstrčená kukaččí vejce a je nemožné pomyšlení, že Země na ně kdysi utrácela energii.“

Pokynul směrem k Orlům.

„Dobrý den, přátelé,“ řekl sladkým hlasem. „Jak jde dnes sběr cibulek?“

„Docela dobře,“ rozhlédl se Orel. „A kde je vaše vznášedlo?“

„Vznášedlo? Ach tak. Odletělo velmi rychle na východ a okamžitě zmizelo z dohledu.“

Orlové si Paddyho a Fay zkoumavě prohlíželi.

„Co děláte tady nad břehem moře?“

„My tady…“ zaváhal Paddy, ale Fay ho přerušila.

„Jsme turisté a míříme na vrchol Severního mysu. Můžete nám ukázat nejlepší cestu?“

Jeden z Orlů mávl rukou. „Držte se této stezky, dovede vás na Cestu soumraku. Jste pozemšťané, že?“ A jedovatě si odplivl.

„To tedy jsme, a tak dobří, jako ti nejlepší z vás.“

„Lepší,“ řekla Fay měkce.

„Co pohledáváte na Alpheratzu A?“

„Ach, zamilovali jsme si malebnou krajinu, vaše nádherné město. Na staré dobré Zemi nenajdete takovou podívanou. Po pravdě řečeno, jsme turisti na cestě za krásami vesmíru.“

Orlové vydali zvuk podobný zachrčení a bez jediného dalšího slova se pustili z kopce dolů. Něco si mezi sebou mumlali.

Náhle se zastavili, dívali se na horizont a o něco se přeli, pak ukázali směrem ke skalám, ale nakonec pokračovali po cestě dolů. Paddy a Fay je nenápadně pozorovali.

„Byli jen sto yardů od místa, kde jsi mě přinutil opustit loď,“ řekla Fay. „Jen šťastnou náhodou nezačali šplhat na skály.“

Paddy zdvihl ruce v bezradném gestu a zvolal: „Všechny jsou stejné, pořád ve střehu, pořád v útoku. Šťastný den, až uvidím její kostnatý zadek mizet v dálce.“

„Kostnatý?“ Fay překvapením zvedla obočí. „To tedy není.“

„Ále,“ řekl Paddy. „Na kuřeti kýtu nenajdeš.“

„Pro mě je akorát,“ podotkla Fay. „Už mě do něj i párkrát štípli.“

Paddy se zašklebil: „To je hrůza, jaký život vy agentky vedete.“

Fay potřásla pohrdavě hlavou. „Možná ne tak strašný, jak si myslíš. A jestliže jsi už skončil s urážením mé postavy a s narážkami na mou morálku, pokračujeme v cestě.“

Paddy zavrtěl obdivně hlavou, neměl, co by dodal. Obrátili se zády k oceánu kypícího plynu a začali šplhat vzhůru po cestě, kterou jim oba Orlové ukázali.

Přešli kamenitou louku, minuli malou vesnici, kde uviděli ústřední obelisk, zakončený rotujícím fetišem, soustředné kruhy domů ve tvaru

jehlanu a zvýšené pódium pro pherasické tance připomínající pavanu. Asi tucet Orlů chmurně postávalo u rozbalené bedny se strojním zařízením. Vypadali jako podivní kříženci člověka a pakobylky.

Pomalu postupovali vzhůru a Fay zasněně pronesla: „Není to úžasné, Paddy? Když zde lidé poprvé přistáli, byli ještě lidmi. Po dvou generacích začali převládat kostnatí a vysocí, po čtyřech se začala formovat lebka, a podívej se na ně teď! A to vědomí, že i přes svůj vzhled to jsou pořád lidé. Mohou se mísit se skutečným člověkem a to samé platí pro Asmasiany, Canopy, Shauly –“

„Nezapomeň na Maevity!“ zvolal Paddy nadšeně. „Ach, ty jejich krásné ženy!“

„– pak tu jsou Loristánci, Šplhavci, Zelené Vaky a všichni ti ostatní vyšlechtění nadlidé. Je to skutečně neuvěřitelné, jak planeta působí.“

Paddy si odfrkl. „Země je stvořila a po stu letech se vracejí jako kletba svých předků.“

„Neměli bychom být tak arogantní, Paddy,“ smála se Fay. „Stejným způsobem se původní skupina opů rozdělila na gorily, šimpanze, orangutany, na tucet lidoopů a konečně skutečného Kromaňonce.

A teď se tato skutečnost obrátila proti nám, Paddy. Dneska jsme my ten základ, a všechny ty změny a rozkoly způsobené jiným světlem, jídlem, atmosférou, jinou gravitací, mohou *vytvořit* rasu o tolik lepší než je člověk, o kolik byl člověk nadřazený lidoopům.“

Paddy si opět odfrkl: „Tomu uvěřím až –“

„Uvažuj,“ přerušila ho Fay vážně. „Shaulové dokáží provést komplexní matematické operace zpaměti. V boji o přežití, závislém na matematických schopnostech, by vyhráli. Loristánci mají ohromující duševní schopnosti. Do určité míry ovládají telepatii a jejich vzájemné dorozumívání je obtížné zachytit. Jsou to obchodníci vesmíru a v kolektivním podnikání dokáží zázraky.

Nebo ti Orlové – jejich zvědavost je nenasytná a od přírody jsou tak vytrvalí, že jejich jazyk neobsahuje slovo kvalita. Stejně jako pozemšťané nemají slovo pro vůli žít.

Na problému, který lidé běžně odbydou pokrčením ramen, Orlové pracují, dokud nedokončí, co započali. Asmasiánci zase mají tu svou epifýzu, lalůček štěstí. Nemá valný význam pro přežití, ale ta radost, kterou jim poskytuje! Někdy bych si přála být Asmasiánkou.“

„Slyšel jsem o tom už ve škole,“ řekl Paddy pohrdlivě. „Kotoni jsou

nemilosrdní hráči šachu, odvážlivci, žoldáci. Pro mne to jsou ďáblové, kteří vymysleli nejstrašnější způsoby mučení. A pak jsou tady ti Canopové, hnízdí spolu jako včely. A co z toho? Žádní z nich nemají trochu od všeho jako pozemšťané.“

„To je podle našich měřítek,“ odpověděla Fay vážně. „Bereme se jako základ pro srovnávání. Podle měřítek ostatních ras se nacházíme v jednom nebo druhém extrému.“

Paddy zavrčel: „Starý Sam Langtry se měl udusit v kolíbce. Podívej se na ten zmatek a potíže, lidé nejrůznějších typů. Dříve to bylo tak jednoduché.“

Fay sklonila hlavu a zasmála se. „Nemluv hlouposti, Paddy. Dějiny lidstva byly vždy střídáním cyklů diferenciace, a mísením přežívajících druhů zpět k uniformitě. Právě teď procházíme cyklem diferenciace.“

„Ať zvítězí ti nejlepší,“ prohlásil Paddy zarytě.

„Zatím,“ odpověděla Fay, „nevyhráváme.“

Paddy zvedl hlavu a pokrčil ruce. „Přišli a znemožnili nám pohyb vesmírným pohonem. Jsme jako zápasník se svázanýma očima před vstupem do ringu. Mít tak pozemšťané stejnou šanci, dostali bychom je zpátky kam patří, naříkající a škemrající o milost. Taková ironie! Vždyť to byl pozemšťan, kdo sestrojil to zařízení a dal mu život.“

„Náhoda,“ řekla Fay a kopala do oblázku. „Langtry se jenom snažil urychlit mezony ve wolframovém válci.“

„To je ten muž zodpovědný za všechny problémy,“ zvolal Paddy. „Langtry! Kdybych tak měl toho darebáka tady, ukázal bych mu, zač je toho loket.“

„Já taky,“ přidala se Fay. „Ale spíše za to, že předal tajemství svým pěti synům a ne Zemskému Parlamentu.“

„Hm, tedy pěti synům. Ďáblům nenasytným, na ty bych se zaměřil. K čemu každý z nich potřeboval pro sebe jednu planetu?“

Fay mávla lhostejně rukou. „Touha po moci, nebo po vlastním impériu. Nebo zlá krev. Nazývej to, jak chceš. Vydali se ze Země ke hvězdám a usadili se podél Langtryho Linie, každý v jednom světě a založili si obchod s prodejem kosmických pohonů starému světu. Tajemství se dozví pouze jejich potomci, nikdo jiný. Myslím, že nikdo by nebyl více překvapen, než sám starý Langtry, tím, jak se věci vyvinuly.“

„Kdybych ho tak měl tady, víš, co bych s ním udělal?“

„Ano, už jsi mi to řekl. Ukázal bys mu, zač je toho loket.“

„Á, děláš si ze mne legraci. Tak dobře, poslal bych ho zpátky hlídat naši loď, a zpřelámal bych mu kosti, kdyby se jí nějaký Orel jenom prstem dotkl.“

Fay se podívala vzhůru na hřeben ležící před nimi a řekla: „Měl by sis šetřit dech na šplhání.“

KAPITOLA 6.

Silnice se stáčela k Severnímu Štítu a pozvolna stoupala. Pod nimi a napravo, kam až oko dohlédlo, se rozkládalo moře kalného plynu. Za nimi, podél břehu, se v žlutém světle Alpheratzu otáčely zářící fetiše tisíců malých vesniček. Vlevo, v zátočině mysu, stálo město Sugksu. Bylo vybudováno podle stejného generálního plánu jako všechny vesnice. Byl zde ústřední obelisk i budovy tvořící soustředné kružnice.

Najednou Fay pevně stiskla Paddyho paži. „Podívej! Tamhle! Možná, že máš přece jenom pravdu…“

Na samém okraji útesu se tyčil ocelový podstavec zakončený rotujícím fetišem. „Tyto věci jsou zasvěcené něčemu nebo někomu. Musíme se porozhlédnout po posvátném znaku.“

Na okraji útesu také stála skupina Oulů, muži s jasně červenými obarvenými hřebeny, ženy se zelenými a modrými. Všichni byli oblečeni do stejných černohnědých pouzder z tkaniny, která zakrývala jejich kostnatá těla od prsou ke kolenům, všichni měli stejné ploché střevíce.

„Turisti,“ zašeptala Fay. „Musíme počkat, dokud neodejdou.“

„To se rozumí,“ odpověděl Paddy.

Čekali dvacet minut. Stáli a dívali se na nekonečnou plochu obzoru a pokradmu sledovali Orly.

Za jejich zády se ozval hlas. Orel v uniformě vystoupil až k nim, nepozorován. Paddymu se sevřelo hrdlo. Orel měl připnutý odznak Pherasické vlády.

„Turisti?“ zeptal se.

„Ó ano, každý okamžik je pro nás zážitkem,“ zvolala Fay nadšeně. „Ten pohled je úchvatný! Město je nádherné…“

Orel přikývl. „To skutečně je. Toto je jedna z našich nejskvělejších přírodních scenérií. Dokonce sám ctěný Syn Langtry sem čas od času vystoupí, aby se nadýchal čerstvého severního vzduchu.“

Fay se na Paddyho významně podívala. Paddy zdvihl jedno obočí. Smrt pěti Synů nebyla ještě evidentně vesmíru oznámena. Orel pokračoval: „A až sestoupíte do Sugksu, nezapomeňte se zúčastnit podmořské okružní jízdy za poznáním neobvyklých přírodních scenérií ukrytých pod plynem. Jste na planetě dlouho?“

„Příliš dlouho ne. Avšak ztratili jsme pojem času,“ dodala Fay koketně. „Jsme na svatební cestě a nemohli jsme opomenout navštívit Alpheratz A.“

Orel moudře přikývl. „Rozumné, velice rozumné. Z našeho světa se můžete mnohému přiučit.“

Obrátil se a důstojně odkráčel.

Paddy si odplivl. „Zatracení šťouralové. Je těžké poznat, kdy vyzvídají a kdy jsou jenom zvědaví.“

Fay významně sykla. „Už odcházejí.“

O tři minuty později byl vrchol štítu prázdný a vydaný větru napospas.

„Teď!“ řella Fay, „posvátný znak – kde je? A jak poznáme, že je posvátný, až ho uvidíme?“

Paddy se vyšvihl na základnu podstavce a pohledem zhodnotil kroužící oranžové, modré a červené lopatky. „Musí to být tenhle větrník.“

Jako opice se vyšplhal až pod vířící listy, natáhl ruku a strhl dolů celou změť vláken, kovu a peří.

„Ty hlupáku!“ zaječela Fay, „zezdola nás můžou vidět.“

„Musel jsem, když jsem chtěl vědět, co je vespod,“ bránil se Paddy.

„Dobrá, co *je* tedy vespod?“

„Nic,“ odpověděl Paddy provinile.

„Tak pojď proboha dolů. Pořádkové komando tu bude každým

okamžikem.“ Rychlými kroky sestupovali s kopce. Neušli ani sto yardů a Fay zvedla ruku. „Poslouchej!“

Zvuk, který přicházel z dálky, byl pronikavý a zneklidňující. Daleko pod nimi vjela dvojice motocyklů na silnici a zamířila vzhůru. Zvuk sílil, stával se ostřejším a měnil se v ječení. Pak utichl. V příštím okamžiku se dva Orlové, každý s úředním odznakem na uniformě, přiřítili až k nim a zastavili.

Jeden sestoupil. „Kdo způsobil sabotáž?“ zeptal se. „Ten, kdo se provinil, bude co nejpřísněji potrestán.“

Fay odpověděla ustrašeným hlasem: „My jsme nevinní. Byla to skupina Kotonů a myslím, že seběhli dolů druhou stranou.“

„Tady *není* žádná druhá strana.“

„Ale oni měli větrné kluzáky,“ odpověděl Paddy s nadějí v hlase.

„Byli opilí, darebáci,“ řekla Fay.

Orlové si je nedůvěřivě prohlíželi. Paddy zatajil dech a drtil klouby rukou za zády. Přemýšlel o alpheratzských věznicích. Napadlo ho, jestli jsou pohodlnější než stará cihlová pevnost v Akhabatsu.

Vedoucí Orel se obrátil ke svému podřízenému: „Já pojedu až na vrcholek, ty počkáš tady. Budeme je považovat za viníky, dokud nezjistím opak.“

Přidal plyn a pokračoval vzhůru do kopce.

„Jsme v pěkné bryndě, Paddy,“ řekla Fay jazykem pozemšťanů. „Odvedu jeho pozornost. Potřebujeme tu motorku.“

Paddy se na ní zděšeně podíval. „To je nepatrná šance.“

„Samozřejmě,“ odsekla. „Je to naše *jediná* šance. Musíme zmizet. Jestli nás odvedou sebou, porovnají naše psychogramy…“

Paddy se zašklebil. „Tak dobře.“

Fay se postavila před motocykl. Orel si odfrkl a odtáhl svou úzkou hlavu.

„Prašti ho, Paddy!“ zaječela Fay.

Orel pohnul hlauou přesně v okamžiku, kdy ho zasáhla Paddyho pěst a v klubku roztřesených končetin se bez vlády sesunul na silnici.

„Tak, a je to,“ konstatoval Paddy smutně. „Za tohle jsou dlouhé roky v dolech.“

„Zmlkni a naskoč. Mizíme,“ sípala Fay.

„Nevím, jak se to řídí,“ nadával Paddy.

„Prostě *řiď*! Pojedeme bez motoru! Hlavně jeďme!“

Paddy přehodil nohu přes úzké sedadlo a Fay naskočila za něj. Obrátil motocykl z kopce a začal hýbat pákami, až našel brzdu. Motocykl se s trhnutím rozjel.

„Jupíí!“ vřískla Fay Paddymu přímo do ucha. „Je to jako tobogan v Santa Cruz.“ Paddy třeštil oči, jak jeli zběsile dolů. Vítr jej bičoval, z očí mu tekly slzy.

„Nevím, jak to zastavit!“ zařval. „Nepamatuju se, kde je brzda!“

Proud vzduchu mu trhal slova od úst. Zoufale tahal za neznámé páky, páčky a tlačítka, až konečně náhodou sešlápl pedál, který zareagoval.

„Dej pozor na odbočku,“ zaječela mu do ucha Fay. „Vede přímo do města!“

Paddy se naklonil a motocykl se s jekotem přehnal kolem skupiny chodců, kteří okamžitě začali chrlit nadávky na jejich vzdalující se záda. Ve stejném okamžiku Paddy s hrůzou zjistil, že brzdový pedál nereaguje.

„Zpomal, Paddy,“ křičela Fay. „Proboha zpomal, jsi bezohledný hazardér.“

„Kdyby to tak šlo,“ procedil Paddy skrz zuby. „Je to moje zbožné přání.“

„Zařaď rychlost!“ Fay se přes něj naklonila a ukázala prstem. „Támhle, zkus tu páčku!“

Paddy přitáhl páčku o jeden zoubek. Ozvalo se pronikavé zavytí a motocykl zpomalil tak náhle, že je téměř vymrštil ze sedla. Potom se s kymácením zastavil. Paddy sundal nohu se stupačky.

„Slez,“ zasyčela Fay. „Tady je ta cestička a přímo za tou skalou je naše loď.“

Daleko nad nimi se ozval nervy drásající zvuk, naléhavý, pronikavý.

„To je ten druhý,“ zvolal Paddy. „Útočí jako panter.“

„Utíkejme!“naléhala Fay. „Přes ten hřeben. Musíme se dostat rychle k naší lodi.“

Zvuk se rychle přibližoval.

„Je příliš pozdě,“ řekl Paddy. „Zastřelil by nás na útěku. Pojďme! Dávej pozor!“

Odtáhl ji pryč ze silnice a schovali se za skálou.

Hluk motoru zesílil, ale nebyl už tak pronikavý, protože Orel přijížděl pomalu a opatrně. Pozvolna míjel skalisko.

„Baf!“ zařval Paddy a skočil na silnici. Orel leknutím zavřeštěl. Paddy mu stočil řídítka, motocykl sjel s cesty, poposkočil a řítil se do strmé rokle. Poslední, co zahlédli, byl Orel, který se zoufale snažil řídit stroj mezi jednotlivými balvany; jeho hřeben byl strnulý, lokty daleko od těla a roztažené nohy mu trčely do vzduchu.

Pak následoval rachot a po něm ticho.

Paddy vzdychl. Fay řekla: „Nejsi tak bystrý. Nechtěl jsi mi věřit, když jsem říkala, že to místo není na útesu, ale na jeho úpatí.“

Paddy však byl připravený k hádce. „Co tě k tomu vede? Posvátný znak tam byl, přesně podle plánku.“

„Nesmysl,“ odbyla ho Fay. „Uvidíš sám.“

Jejich loď byla v pořádku. Vlezli dovnitř, zajistili vstupní otvor a Fay se vyšplhala do křesla pilota. „Dávej pozor,“ řekla.

Zvedla loď z plošiny a nechala ji sklouznout pod vrstvu plynu, který žlutě světélkoval skrz pozorovací okénka.

„Barvu způsobuje rozptýlený prach,“ vysvětlila Fay pohotově. „Plyn je hustý, a tak si v něm prach hledá hladinu odpovídající své hustotě a navěky se tam vznáší. O trochu níže bude plyn čistý – jak jsem se dověděla.“

„Jaké je složení plynu?“ zeptal se Paddy. „Je vůbec známé?“

„Sloučenina neonu s kryptonem.“

„To je neobvyklá kombinace,“ poznamenal Paddy.

„Je to zvláštní plyn,“ odpověděla Fay kousavě.

Loď stále klesala. Sluncem prozářený prach zmizel a před nimi se otevřela nádherná nová krajina. Nepodobalo se to ničemu dosud poznanému, ničemu, co by si člověk dokázal představit.

Žluté světlo Alpheratzu zde zářilo jako staré zlato. Jeho zlatohnědý nádech změnil krajinu ukrytou pod plynem v neskutečnou, do závoje zahalenou říši pohádek. Pod nimi se táhlo rozsáhlé údolí s kopci a údolíčky a pozvolna se ztrácelo ve zlatavém šeru. Nalevo se rýsoval velký útes ostrova Kolkhoritu, rostoucí a mizící ve výšce. Fay řídila loď podél útesu až k místu, kde vyčníval, pak se vrátila.

„Toto je Severní mys,“ oznámila, „a támhle na té plošince je přesně naše místo.“

„Zdá se, že máš tentokrát pravdu,“ přiznal Paddy porážku.

„Podívej!“ zvolala Fay. „Vidíš tu věc podobnou slunečním hodinám? To je to, co chceme.“

Paddy řekl pochybovačně: „Jak to odtamtud dostaneme?“

„Samozřejmě, že v tvém skafandru,“řekla Fay vztekle, „a pospíchej! Za chvíli po nás půjdou.“

Se stísněným pocitem se Paddy protáhl vstupním otvorem a v neskutečném zlatém světle přistoupil k podstavci. V jeho čelní stěně byla z mozaiky sestavená pěticípá hvězda.

Snažil se zvednout podstavec, ale nic se nestalo. Zatlačil, a ucítil zachvění a škubnutí. Opřel se ramenem a znovu zatlačil. Podstavec se převrátil. V malé dutině s olověnými stěnami stál mosazný válec.

Pod nimi ležel Badau, bohatá modrozelená planeta, se silnou vrstvou atmosféry.

Paddy štípnul Fay do lýtek a prohmatal její stehna. Trhla sebou a poplašeně se na něj podívala.

„Klid. Jenom jsem zjišťoval, jestli budeš schopná pohybovat se po planetě,“ vysvětloval Paddy. „Budeš příšerně těžká, víš.“

Fay se smutně usmála. „Už jsem si myslela, že jsi zahájil skibbereenskou milostnou předehru.“

Paddyho rysy ztuhly. „Nejsi můj typ. Já mám rád holky od krav z Maeve. No, a teď jsem právě zjistil, že máš na sobě jenom tolik masa, aby ti kůže neležela na kostech. Jsi tak bledá a vycmrndlá. Někomu by jsi možná stačila, ale ne Paddymu Blackthornovi.“

Přesto se však smál, když to říkal, a Fay se smála s ním.

„Po pravdě řečeno,“ pokračoval, „občas, když máš ten ďábelský pohled v očích a cenís zoubky, jsi téměř půvabná, jako šelmička.“

„Vřelé díky, a už dost těch nesmyslů. Kam se vydáme?“

„To místo se jmenuje Kamborogian Arrowhead.“

„To jsem zvědavá, kde to je.“

Paddy studoval mapy. „Tady o tom není zmínka. Zní to jako hotel, nebo hospoda, nebo něco podobného. Až přistaneme, budeme mít možnost to zjistit přesně. A ty budeš k smrti unavená, protože přitažlivost je zde neuvěřitelně silná.“

„Gravitace se nebojím,“ odpověděla Fay, „spíše se obávám, že místní policie už může mít naše popisy.“

Paddy našpulil rty. „Bez ohledu na gravitaci je Badau oblíbené místo pro turisty ze Země. Nedokážu však pochopit, proč sem jezdí. Tady je nečeká nic jiného než urážky, nadávky a nadutost nafouka-

ných Hunků.“

„Je to nádherná planeta,“ řekla Fay zasněně. „Taková jemná, se svěží zelení svých nespočetných jezer a údolí.“

„Nejsou tu žádné hory, protože je voda strhává tak rychle, jak vyrůstají,“ konstatoval Paddy.

„A co je támhle to?“ Ukázala Fay na ohromnou hradbu, táhnoucí se krajinou.

„Tady se *bortí* velká část země,“ vysvětloval Paddy. „Při takové přitažlivosti dochází k pohybům kůry a těchto rozsáhlých útesů. Badauové přehradili všechny vodopády, aby využili energii a tím také zabrání vodě vytvářet průrvy.“

„Země, nic než země,“ ušklíbla se Fay. „Tenhle První Syn Langtry byl hladový po půdě.“

„A celý jejich klan stále vlastní Badau. Je to něco jako feudalismus, jak se o tom píše v knihách. Langtryové vlastní velké pozemky, pronajímají je nižší šlechtě, která je znovu pronajímá a někdy existují ještě další a další nájemci a na konci je prostý rolník, který je všechny živí.

A tu úrodu, jakou zde mají, Fay. Nejjemnější ovoce a zeleninu všechno je dovoz ze Země, protože původně tu sklízeli pouze jedovatý plevel. A všechny ty rostliny se po příchodu na Badau změnily stejně jako lidé.“

Paddy pokračoval s naléhavostí v hlase: „To, co ti teď říkám, je pravda, jako že se jmenuju Patrick Delorcy Blackthorn. Už jsem tu byl dřív a tuhle zemi znám. Nebudeš tomu chtít věřit, až uvidíš pomeranče velké jako dýně, rostoucí na vinné révě.

Jejich pšenice má klasy jako moje chodidla, dva listy leknínu a roste nízko nad zemí. U jejich révy stačí utrhnout stopku a začne prýštit galon vína. Tihle Badauové jsou skutečně vynikající botanici.“

Fay si prohlížela mapu. „Tady je Slettevold. To je jejich největší město. Středisko dovozu a vývozu. Mohli bychom tam přistát a nechat si přestříkat loď. Matová zeleň by byla lepší než tato válečná loď. Nemyslím, že bychom tím na sebe upoutali pozornost.“

Paddy mrknul dolů, na širokou zářící tvář planety. „Podívej se na tu záplavu malých lodí, přilétají, odlétají. Pozemšťan by to těžko pochopil, kdyby nevěděl o tajemství Langtryho synů. Jedna loďka navíc nevzbudí podezření.“

„Může se jim ovšem zdát divné, že pozemšťané mají vlastní loď. Málokdo ji mívá. Většinou cestují hromadnou přepravou.“

Paddy si zamyšleně mnul bradu. „Když přistaneme na Outer Slett Field těsně před setměním, tam se žádná kontrola neprovádí, dostaneme se do Slettevoldu bez problémů.“

„Ve Slettevoldu teď bude pomalu soumrak,“řekla Fay. „Měli bychom přistát, než na nás pošlou raketu s výbušnou hlavicí.“

Outer Slett Field se táhlo za skladištními budovami a balírnami, které ohraničovaly hlavní prostor. Bylo to široké, zanedbané místo, využívané drobnými obchodníky. Nebyla zde žádná kontrolní věž ani radiomaják, a když Paddy a Fay sestoupili z lodi do vlahého večera, nikdo se po nich neohlížel.

Paddy popošel, pak se obrátil a pozoroval, jak h němu Fay přichází. Šla pomalu, jako kdyby vláčela těžkou tornu. Zašklebil se.

„Postel bude patřit mezi tvé nejkrásnější vzpomínky, mladá dámo. Tvoje kolena budou jak prověšené závěsy a nohy budeš mít jako podupané od koní. Ale za den nebo za dva ti to už nepřijde tak hrozné. A kdyby ses tady zdržela trochu déle, zduřel by ti krk a tví synové by zůstali malí, robustní a neohební a tví vnuci by se stali Hunky, ošklivými, hranatými, tak jako jejich nejlepší jedinci.“

Fay si odfrkla: „To v žádném případě, neboť mám v úmyslu si jejich otce vybrat.“ Stála a rozhlížela se po ozářené modrozelené obloze. „Kterým směrem je odtud město, pane průvodce?“

Paddy ukázal ke skupině stromů se silnými kmeny na okraji pole. „Jestliže mi paměť ještě slouží, měla by tím směrem být stanice podzemní dráhy. Zaveze nás do samého srdce města.“

Bolestně došli k betonové rampě, po které sestoupili ke dvojici kovových dveří. Paddy dvakrát zatlačil, dveře se prudce otevřely a oba nastoupili do malého vozu se dvěma sedadly.

Dveře se klouzavě zavřely a v zápětí ucítili rychlý pohyb. O chvíli později zaslechli otevřenými dveřmi hluk velkoměsta.

Fay se na Paddyho překvapeně podívala. „Zadarmo? To nebudeme nikomu platit?“

Paddy odpověděl: „Všechny vymoženosti byly zavedeny rodinou Langtryů. Jsou tak bohatí, že nepotřebují naše ubohé peníze. *Šlechetné gesto*. Jsme na největším rodinném pozemku ve vesmíru.“

Vykročili do široké ulice lemované nízkými, masívními budovami s

prosklenými průčelími dolních pater. Fay si přečetla mapku, umístěnou na sloupu podloubí. „‚Slettevold Inn‘, to zní dobře. Pojďme se vykoupat a zakousnout něco čerstvého.“

„*Ha, ha,*“ zasmál se Paddy, „to není pro takové jako ty a já, mladá dámo. Jsme pozemšťané, nepustí nás přes práh.“

Fay na něj nevěřícně zírala. „Chceš tím říct, že nás neobslouží jenom proto, že jsme…“

Paddy přikývl: „Přesně tak. Ten pozemšťan si hlídá své místo na Badau.“

Fay se odvrátila: „Jsem příliš unavená na to, abych se dohadovala. Jdeme do hotelu pro pozemšťany.“

KAPITOLA 7.

„Hrot Kamborgianské střely?“ Recepční se zatrpklou tváří jim řekl, že je to houfně navštěvovaný lokál u břehu jezera Iath. Na Fayiny nesmělé otázky odpovídal s nuceným úsměvem:

„Pozemšťané v Kamborgianské? Vyženou vás. Musíte si uvědomit, jak vysoko postavení Badauové tam bývají. Chodí tam sám Syn. Všechno tam musí být klidné a elegantní.“

Paddy přikývl. „Takže skutečně tam nepouštějí ubohé pozemšťany?“

„Pozemšťané tam vůbec nechodí?“ zeptala se Fay zoufale.

„Bývají tam jedině jako uklízeči nebo umělci. Trio akrobatů The Ryeville Ramblers se právě vrátilo z vystoupení a byli velmi spokojeni, jak tam s nimi jednali.“

„Hmm,“Paddy si promnul bradu. „Jak je možné tam získat angažmá?“

Recepční se odvrátil. „Myslím, že přes zábavní agenturu.“

Paddy se otočil na Fay. „Tak, mladá dámo. Umíš tančit, zpívat, polykat oheň nebo žonglovat?“

„Nejsem akrobatka. Aspoň při téhle gravitaci. Myslím, že bych dokázala zahrát na hřeben nebo recitovat Gunga Dina a gestikulovat při tom.“

„Já jsem magik,“ řekl Paddy. „Umím kouzla s kartami, která se jim určitě budou zdát tajemná, zvláště jestli budou podnapilí, k čemuž mají často sklony. Budeme nejskvělejší pár herců, jaký viděla tamní scéna. Přinejmenším nás tam pustí.“

Hrot Kamborgianské střely byla šestipatrová betonová budova, dlouhá čtvrt míle a bohatě ozdobená zlatými reliéfy – gotickým čtyřlistem v rozích a královskou lilií uprostřed. Další části budovy byly pomalované růžovou a světlezelenou barvou. Velká terasa byla světlemodrá.

Jezero Iath, rychle se vlnící a mihotající díky silné přitažlivosti, zpola obklopovalo budovu i přilehlé zahrady. Dále se země propadala a vytvářela rozsáhlý zlom ve formě míli. hluboké strže, táhnoucí se od obzoru k obzoru.

V hotelu vládla atmosféra bohatství a přepychu. Zářil křišťálovými deskami a naleštěným kovem. Stropy se blýskaly jako atlas. Po jezeře plavaly oválné mušlovité výletní lodě s malými, čtvercovými plachtami.

Paddy a Fay diskrétně vešli zadem do čekárny a oznámili svou záležitost asmazianskému portýrovi unaveného vzhledu. Ten je odvedl k vedoucímu agentury, úřadujícímu v jasně osvětlené kanceláři.

Vedoucí byl mrňavý a tlustý dokonce i na badauské poměry. Oči měl hluboko zapadlé a bystré. Paddy řekl:

„Poslal nás sem pán ze zábavní agentury. Jsme Black and Black neobvyklí umělci.“

Vedoucí si je prohlédl odshora dolů a obzvláště postavu Fay. Stejně jako představitelům jiných planetárních ras se pozemšťanky líbily i Badauům.

„Nedal vám můj zmocněnec pro mne dopis?“

„Ano, ale ztratili jsme ho,“řekl Paddy. „Vypadl mi z ruky a v okamžiku ho odnesl vítr. Velmi jsme se vašemu zmocněnci líbili a poprosil nás, abychom vám vyřídili jeho pozdrav.“

„Co dokážete dělat?“

„Já jsem magik," řekl Paddy. „Jsem znamenitý prestidigitátor a silou vůle dokážu přesouvat předměty. Měním vodu na červenou páru a tu v kuňkající žáby, které mizí ve velkém světelném záblesku. Ale moje specialita jsou karty. Dokážu způsobit, aby pikové eso vyskočilo z balíčku a uklonilo se a znám kouzlo s králi a dámami, které diváci stále chtějí vidět a řičí přitom smíchy.

A tohle je moje žena. Je to nejúžasnější bytost pod sluncem. Je skvělá. Budou se na ni dívat tak napjatě, že bude možné je povalit jako loutky. Věřte mi, budou vás radostí poklepávat po rameni za obstarání tak vzácné zábavy."

Vedoucí zamrkal.

„No dobrá. Seznam je již uzavřen. Ale pošlu vás na zkoušku a jestliže budete tak dobří, jak říkáte, tak vás zařadím na místo jiného čísla, které nebude tak úspěšné."

„Výborně," řekl Paddy. „Chtěli jsme jen dostat šanci. Takže dnes budeme spát v hotelu?"

„Ano, prosím tudy. Ukáži vám baráky umělců. Budou vás muset rozdělit."

„Ó ne!" zvolal Paddy.

„Je mi líto, ale takové jsou předpisy v naší firmě."

Paddy se ocitl v dlouhé místnosti, podél její stěny stály v řadě mělké vany s lůžkovou pěnou a naproti řada skříněk. Vedoucí mu přidělil místo a řekl:

„Za půl hodiny dostanete jídlo na vozíku. Budete vyvoláni, až přijdete na řadu. Někdy ve čtrnácté fázi.

Do té doby můžete odpočívat nebo se připravovat na vystoupení. To je jedno. Cvičební sál je za tamtěmi dveřmi. Hlavně bez hlasitého hovoru, hádek, alkoholu a drog. Za žádných okolností není pozemšťanům dovoleno chodit po okolí."

„Proboha,"zamručel Paddy. „Doufám, že mi dovolíte použít koupelnu."

„Co to je? Co to je?"

„Ptal jsem se na svou ženu,"řekl Paddy podlézavě. „Kdy ji uvidím?"

„Rekreační hala bude otevřena zítra. Do té doby se jí nic nestane," řekl a odešel; malá koule tvrdého bronzového masa ve vyšívaném plášti.

Paddy se rozhlédl po místnosti. Některé vany na spaní byly obsa-

zeny Shauly nízkých kast, Asmaziany, Canopey, dlouhonohými Hepetanthroidy z Nové Hellady a několika, pozemšťany.

Ve vedlejší vaně ležel jakýsi Labyrint z Denebu Deset. Malý, tečkovaný antropoid s rukama dlouhýma jako kabely a s povadlými dlaněmi. Hleděl na Paddyho nevidoucím zrakem.

„Čím se zabýváš?“ zeptal se v jazyce Badau.

„Jsem magik,“odpověděl Paddy pochmurně.

„Určitě dobrý, že?“

„Nejlepší. Plameny… vědění pro maličké…“ Paddyho hlas se změnil v mumlání.

„Radši se snaž,“ řekl Labyrint. „Včera nebo předevčírem prohlédli triky jednoho magika a házeli po něm jídlem.“

Paddy zvedl obočí.

„Že by byli až tak chytří, tihle Hunkové?“

„Představ si,“ odpověděl Labyrint. „Nezapomínej, že se tu schází smetánka Badau, jen klan Langtry a občas nepočetní jiní velmožové. Teď tu mají nějaký sjezd a jsou urážliví a násilní víc než obvykle. A jestliže se rozhodnou propíchnout tě jednou ze svých dýk, tak to s tebou nebude vypadat dobře.“

„No, no,“ zahučel Paddy. A já s těmi dětinsky prostými karetními kousky. Nahlas řekl: „A kde může být apartmá číslo deset?“

Labyrint zakoulel svýma temněfialovýma očima.

„Nevím: Zeptej se portýra. Ale jestli chceš něco ukrást, tak dávej pozor, aby tě nechytili.“

„Nejde o krádež,“ řekl Paddy. „V apartmá číslo 10 je můj starý přítel, kterého hledám.“

Labyrint vytřeštil oči.

„Jeden z Langtrů z Badau přítelem pozemšťana? No, stávaly se i podivnější věci. Zachránil jsi mu život?“

Paddy nepřítomně něco odvětil a lehl si, pohroužen v rozjímání. Do apartmá deset musel jít okamžitě, protože po prvním vystoupení už nebude další příležitost. Představil si, jak se vyhýbá zbytkům jídla, které mu létají do obličeje, a jak je s nadávkami a obviňováním vyhazován z hotelu.

Zvedl se a vykročil přes sál. Zabočil do chodby s kamennými zdmi jako ve vězení, osvětlené zářivkou u stropu. Došel k otevřené bráně a vyhlédl ven. Spatřil závěs, okénko, hromady jakýchsi látek a canop-

ského úředníka za závěsem.

Směle k němu přistoupil a řekl:

„Jsem nový portýr. Vedoucí mi řekl, že tu mohu dostat svou výbavu.“

Úředník zafuněl, zvedl se, sáhl do skříně a vytáhl bílé rukavičky a inhalátor podobný masce.

„Nemají rádi vzduch, který vydechujeme, pozemšťane. Po celou dobu měj masku na ústech i nosu. Zde je tvoje čepice, sandály a ostatní věci. Mnoho štěstí a snaž se.“

„Dobře a jsem ti moc vděčný. Kde můžu najít apartmá deset?“

„Apartmá deset? Vedoucí tě přidělil první den do apartmá deset? Divné. Tam je soukromá knihovna Syna, a vůbec tam toho je, jéje! Vyjdi tamtěmi dveřmi, zahni doprava, dej se chodbou s růžovou živičnou podlahou, až dojdeš k soše Langtry z Badau.

Jestli bude někdo uvnitř, nevcházej, protože oni jsou poslední dobou velmi tajnůstkářští a citliví a nemají pozemšťany rádi. Nevím proč, ale jsou k pozemšťanům nelítostní.“

Mohl bych ti říci proč, pomyslel si Paddy. Rychle si oblékl uniformu portýra a odešel do chodby.

Úzké dveře ho vyvedly z obskurního kamenného světa do světa jemného, skvělého a blýskavého. Badauové byli šikovní řemeslníci, libující si ve složitých ozdobách. Stěny velkého sálu byly vykládané mozaikou ze vzácných minerálů – jadeitu, lazuritu, blýskavého žlutého wulfenitu, červeného rohovce a jaspisu. Podlaha byla složena z pásů růžového granitu v lesklém černém obsidiánu.

Přešel řadou loubí, otvírajících se do vysokého vestibulu v žlutozeleném světle. Mezi skupinami keřů seděli a rozmlouvali Badauové, popíjeli víno a dýchali z trubiček stimulující preparáty.

Paddy se pohyboval opatrně; snažil se nepřitahovat ničí pozornost a gravitace mu pomáhala zachovat ponížený krok. Před sebou spatřil jakéhosi Badaua v hrdinské póze.

„Ha,“ řekl si Paddy zlomyslně. „Vůbec si už nepřipouštějí, že Sam Langtry byl pozemšťan stejně jako Paddy Blackthorn. Jen se podívejme, jak ho zpodobnili, jako oteklou badauskou babičku.“

Vedle sochy byly vysoké dveře z vyřezávaného dřeva. Paddy se rychle rozhlédl po sálu – poblíž nikdo nebyl. Přitiskl ucho ke dveřím – ticho. Napřáhl ruku, aby uchopil kliku. Za dveřmi se ozvalo chrčení a

dveře se s třeskem otevřely. Paddy se sehnul, poodešel stranou a zastavil se, předstíraje, že zvedá nějakou nečistotu.

Ze dveří vyšel jakýsi Badau, zastavil se a pohlédl pronikavě na Paddyho. Za ním z pokoje vyšel ještě jeden.

„Špehové, všude špehové," řekl první naříltavě. „Není možné ani projet se loďkou po jezeře, aby se z vody nevynořila hlava nějakého pozemšťana."

Odvrátil se a Paddy si oddechl. Pozoroval široká, svalnatá ramena, ještě se mu chvěly nohy leknutím.

Zaslechl ještě Badaua, jak říká:

„Jsou jako krysy. Všude je jich plno. A jen pomyslet, že jeden z nich, kdyby jen bylo možné ho chytit…" Jeho hlas se změnil v nesrozumitelné mumlání.

Paddy se zašklebil, povolil svaly v koutcích úst a tlakem otevřel dveře. V prvním pokoji apartmá deset nebyl nikdo. Byla to velká knihovna s policemi na knihy podél všech stěn. Uprostřed pokoje stál velký, oválný stůl a proti němu malá obrazovka a skříňka na mikrofilmy. Loubím se otvíral průchod do dalších pokojů, ale cíl jeho návštěvy se nacházel tady.

Rozhlédl se po stěnách. Knížky, knížky a knížky – tisíce knih se stěží zachytitelným zápachem neužívané staroby. Nemohl si prohlížet každou zvlášť. Kde byl katalog? Tam. Malá skříňka vedle projektoru mikrofilmů. Vytáhl zásuvky a připomněl si abecedu Badau.

Sklony hlupáka. Byla tam. Pátý blok, dvanáctá police.

Paddy se rozhlédl po policích a našel pátý blok v rohu. Police dvanáctá byla až nahoře.

Jak se tam dostat? Spatřil žebřík, přesunovaný na kovové kolejnici, táhnoucí se podél stěn, a přitáhl ho k pátému bloku. Vyšplhal k dvanácté polici a přejel zrakem po názvech:

Úplná filozofie Kobame Biankula… Archeologické studie v Zabmir… Závislost mezi planetárním prostředím a bytovými podmínkami… Pohled vědce na aquilouské kroužkové žížaly… Neofašismus… Botanický slovník… Sklony hlupáka.

Paddy ji vytáhl a schoval do brašny, která patřila k jeho výbavě uklízeče. Potom pohlédl dolů a udeřil se silně do hlavy o polici. Titíž dva Badauové, kteří ho zaskočili u dveří, stáli a dívali se na něho. Na prsou bližšího zahlédl znak Poradce Syna.

„Portýre, pojď dolů.“

Paddy sestoupil po žebříku.

„Poslouchám, velebný pane.“

Malá žlutá očka ho provrtávala.

„Co jsi dělal tam nahoře?“

„Otíral jsem prach, velebný pane.“

„Tam není prach. To jsou svaté knížky, nesmíš se jich dotýkat.“

„Ano, ale myslel jsem, že bude lepší se přesvědčit. Nechtěl jsem, aby velební pánové naříkali na mou nedbalost.“

„Jakou knihu jsi vzal z tamté police?“

„Knihu, velebný pane?“

„Dej mi ji.“

Paddy se skrčil, sklonil dopředu, potom dozadu. Dva Badauové nízcí, ale silní, posilnění gravitací planety, zatímco on se musel snažit, aby překonal dodatečnou váhu. Mohli ho přidržet tak snadno jako on šestileté dítě.

„Ach, knihu! Prosím, velební pánové, já si jen ve volných chvílích trochu čtu. Ale omlouvám se, radši se pustím do svých povinností, nebo mě vedoucí potrestá.“

Paddy projevil snahu zmizet. Dvě ruce ho chytily a vytáhly mu knížku z brašny.

Badau pohlédl na název.

„*Sklony hlupáka*, muším uznat, že si vybral dobře. Hmm,“ pohlédl na Paddyho. „Jako uklízeč máš divné zájmy. Umíš číst v badaicu?“

„Jen trochu, prosím, velebný pane, já si chtěl jen prohlédnout obrázky.“

Druhý Badau řekl:

„Raději uvědomíme Rozvědku. Ať se to prošetří.“

Poradce váhal.

„Jsou zaměstnáni tou záležitostí mimo planetu a pracují za odměnu.“Odkašlal si. „Nyní odměna činí milión marek ročně do konce života, amnestii minulých i budoucích zločinů. Kdyby byla vyšší, začal bych toho mizeru hledat sám.“

Pustil Paddyho.

„Myslím, že pozemšťan, který krade knihu není událost, která by otřásla světem.“

Poradce postrčil Paddyho ke dveřím.

„Dej si pozor, abys nezanedbával své povinnosti.“

„Promiňte, mohu tu knížku dostat zpět, vaše velebnosti?“ ozval se Paddy.

Badauova tvář zmodrala vzteky. Paddy utekl tak rychle, jak jen mu dovolila přitažlivost. Když opouštěl pokoj, koutkem oka zahlédl, jak si Badau se zájmem prohlíží knížku.

Vzteklý, vyděšený a zfrustrovaný se vrátil do služebních místností, svlékl úbor uklízeče a našel cestu do baráku. U jeho spací vany již stál vedoucí.

„Aha, *tady* jsi! Tudy, pospěš si! Již se začalo a hned budeš vystupovat. Vezmi si rekvizity.“

„Stačí balíček karet,“řekl Paddy.

Jak jen to řekne Fay? Jí, tak závislé na jeho možnostech a bystrosti… Musí utíkat. Jestliže poradce dojde na stranu 100, zavolá vedoucího a zeptá se ho na divného uklízeče, libujícího si v četbě knih.

Paddy řekl vedoucímu:

„Musím se na chvíli sejít se svou ženou.“

Ten ale zařval: „Vlez *sem!* Nebo tě majznu. Se svou ženou se uvidíš až ve vhodném čase.“

Východ byl uzavřen. Paddy se zklamaně vlekl za vedoucím. V každém okamžiku se mohla strhnout mela. Všechno jedno, pokrčil rameny. I tak je všem předurčeno zemřít. Snad poradce knihu jednoduše odložil?

Trochu poděšeně se vlekl za vedoucím po stoupající rampě do místnosti za scénou. Vedoucí ho předal Badauovi v červenozelené haleně.

„Tady je ten magik. Hledal jsem ho po celé budově.“

Badau v uniformě přešel Paddyho bystrým pohledem.

„Kde jsou tvoje rekvizity?“

„Dejte mi jen balíček kaset. To je všechno, co teď potřebuji.“

„Jsou na támhleté polici. A teď pozorně poslouchej. Vejdeš po nynějším čísle. Vyjdi na scénu, ukloň se hostům. Dej si pozor, aby tvůj humor, jestliže budeš žertovat, byl na odpovídající úrovni. Ukloň se, až budeš odcházet ze scény. K velmožům se chovej s nejvyšší úctou. Tohle není nějaká špinavá taverna na Zemi.“

Paddy přikývl a postavil se ke vchodu na scénu, kde jakási pozemšťanka prováděla exotický tanec. Hudba pocházela od orchestru umístěného za sítí okolo scény. Tón hudby byl tak teplý a nádherný jako

vlastní tanec.

Publikum, složené z Badauů, bylo pozorné a zaposlouchané. Proklatí satyrové, pomyslel si Paddy a soustředil pozornost na tanečnici, prohýbající tělo hned na jednu a hned na druhou stranu v pomalém opojném pohybu. Dívka měla pozlacené šňůry na bedrech, štíhlých, ale vyspělých. Na rukou měla síťované rukávy a vlasy sepnuté do tvaru pagody. Vlnila se jako horský potok. Její pohyby byly vzrušujícími sliby radosti.

Hudba sílila, slábla, znovu se stávala melodickou, pikantní a jemnou, rostla v srdcích až do extáze. Tanečnice ji následovala jako stín za mrakem. Vlnivý pohyb rukou, vychýlení mrštného těla, pohyb ladných nohou, hluboký úklon a vyběhla ze scény.

„Cha," řekl si Paddy a oči se mu blyštěly. „To měla být má společnice na cestách a zapomněl bych na ženy Maeve."

„Černý magik nyní poodhrne cíp starožitné védy a tajemství Země," oznámil jakýsi hlas.

„Jdi," řekl režisér. „Teď je tvoje číslo. Drž se."

Paddy se zastavil a ucouvl jako neposlušný kůň. Nadešel čas. Stalo se. Měl bavit celý sál, plný vysoko postavených Badauů. Byli ospalí, nesympatičtí a nepřátelsky naladění. Samozřejmě, mohl je rozveselit, přinést jim dobrou náladu.

Režisér ho popostrčil.

„Tak jdi už," řekl, „a nezapomeň na mé rady." Paddy se cítil na scéně jako nahý.

„Dámy a pánové, za chvíli uvidíte zázraky, jaké si ani nedovedete představit. Tak se silně držte. Mám zde balíček dvaapadesáti karet nejstarší zábava, jakou lidstvo zná, s výjimkou šachu. A musím vám s pýchou říci, že nikdo v tomto oboru není větší mistr než já – Harry Black, zázračný magik všech dob."

Potají za zády rozdělil balíček.

„A nyní vám přečtu karty způsobem, nad kterým se budete zamýšlet dlouhá léta."

Držel karty před očima.

„Ta první se nepočítá. Chci vám jen ukázat balíček," za záda a zpět. „A to je pikový svršek… treflová trojka… kárová pětka…"

Publikum se zdálo být apatické. Dolehl k němu tlumený pískot. „Říkáte vážení, že to stačí? Výborně. To bylo jen na rozehřátí. A nyní

skákající eso. Okamžik, otočím se zády, abych spočítal karty. A nyní se, prosím, podívejte. To je trefové eso, pikové eso a uprostřed kárové eso. Není žádných pochyb.

A nyní, prosím, dávejte pozor – kladu jedno nahoru, jedno doprostřed a jedno dozadu. Obracím balíček. Nyní velmi důkladně míchám. A teď se podívejme do balíčku. A co vidíme? Všechna tři esa jsou znovu u sebe.“

„*Sss… sss…!*“

„A nyní,“ řekl Paddy dobrotivě, „jestliže by někdo z pánů chtěl přijít a vytáhnout kartu… No prosím, je někdo?… Jen vytáhnout kartu… Nemáme odvahu, že?… Nevadí. Sám ji vytáhnu, ale vy ji musíte vidět. Ne já – Harry Black.

Tak, je zde… Vidíte všichni dobře?… Vkládám ji dospodu a nyní překládám karty a ztrácím ji v balíčku. Nyní začneme. Harry Black svým vytrénovaným zrakem a silným pohledem prohlíží karty, hledá tu správnou a hle! Zde je, kárová devítka. Což to není úžasné?“

Paddy uhnul. Skořápka jakéhosi ovoce mu zasvištěla okolo ucha.

Uklonil se.

„Děkuji, dámy a pánové, to by bylo vše.“

Odešel ze scény.

„Chladné přijetí,“ řekl mlčícímu režisérovi. „A kde je moje žena?“

„Viděl jsi ji tančit,“ řekl režisér pohrdavě. „Asi se zalíbila našim ctěným hostům. Radím ti, abys dnes zůstal ve svém lůžku.“

Do Paddyho jakoby udeřil blesk.

„Tančila? Chceš tím říci, že… To znamená…“ Plácl se do čela. „A to byla… Ano, samozřejmě. Kde je ta malá podvodnice?“

„Je v převlékárně, čeká na další tanec.“

„Musím se s ní vidět.“

Paddy seběhl po rampě a srazil se s Fay vycházející zpoza rohu.

„Musíme utíkat,“ zašeptal. „Mohou pro nás přijít každou chvíli.“

„Na co ten spěch?“ zeptala se Fay klidně.

„Šel jsem do apartmá deset pro knihu. Měl jsem ji už v rukou, když vešel nejhorší ze všech rádců a vzal mi ji. Jakmile uvidí, co je v ní a pochopí, co to znamená, budeme ty psy mít na krku. Všechny. Čím rychleji zmizíme, tím lépe.“

Paddy zmlkl, aby nabral dech a Fay si ho prohlížela s lehkým úsměvem.

Zhluboka se nadechl, prohrábl si černé vlasy.

„Ne… to je špatně. Ty utečeš – počkáš na mně na lodi. Půjdu hned vyhledat toho nešikovného Badaua a vezmu mu knihu. Dostanu ji, žádný problém.

Ty tu nebudeš, tak nás nechytí oba. A navíc," pohledem ukázal na režiséra, „nemyslím, že by mi na dnešní večer chystal něco milého."

„Paddy," řekla Fay, „oba utečeme. A ten Badau v té knize nic nenajde. Byla jsem rychlejší než on a zápisky Syna mám já. Momentálně jsou v mé botě. Čím rychleji se dostaneme zpátky na naši loď, tím lépe."

KAPITOLA 8.

Paddy se vzbudil z hlubokého snu, když se loď vznášela vesmírem. Vyhlédl kulatým okénkem. Prostor je obklopoval, jako kdyby byli v obrovské nádrži s čistou vodou. Vzadu zářil Scheat, z jedné strany visel žlutý Alpheratz a vpředu dole se ve zkrácené perspektivě nacházely hvězdy těla Andromedy: Adhil – závoj, Mirach – bedra a Almach – ramena.

Paddy rozepnul zip elastické přikrývky, vylezl, vstoupil pod sprchu, svlékl se a pustil mlhu. Kapky vody vnikaly do jeho pórů, splachovaly mastnotu, prach a pot. Usušil se proudem teplého vzduchu.

Oblékl se a vstoupil na můstek, kde zastihl Fay skloněnou nad stolem s mapami. Její temné vlasy byly rozcuchané a linie profilu čistá a jemná jako matematická křivka.

Paddy se zamračil. Fay měla na sobě bílou halenku, tmavě zelené kalhoty a sandály. Zdála se být klidná a praktická. Před očima mu stanula vize téměř nahé tanečnice s fantastickým pozlaceným účesem. Viděl pohyb snědého těla, napjaté svaly, efektní záklon hlavy. A to

byla tatáž dívka.

Fay pozvedla hlavu a pohlédla mu přímo do očí. Jako kdyby uhádla jeho myšlenky, slabě a omlouvavě se usmála.

Paddy mlčel, jako kdyby byl uražený, že ho Fay oklamala. Ta z důvodu známého jen jí neudělala nic, aby jeho mlčení přerušila. Otočila se a sehnula nad kouskem plechu, který vytáhla z Badauovy knihy. Po minutě se narovnala a podala ho Paddymu.

Celý byl pokryt vyrytými písmeny v badaicu. V první části byl popsán startér kosmického pohonu, byly uvedeny jeho optimální rozměry, složení a trojrozměrné rovnice jeho vnitřních i vnějších povrchů.

V druhé části byla uvedena charakteristika cívek magnetotronu s největší účinností. Dále pokračovaly dva sloupce pěticiferných údajů po třech ve sloupci. Paddy si vzpomněl na tajnou místnost v Akhabats, do které se vloupal, a došel k závěru, že jsou to údaje k nastavení síly pole.

Fay řekla: „Otevřela jsem pharasjanskou plechovku a podívala se i do ní. Obsahovala podobný kousek plechu s popisem startéru, ale místo nákresu cívek obsahovala plánek jejich rozmístění.“

Paddy přikývl:

„Zdvojování informací.“

„Máme už dvě z tří věcí. Není dobré je stále vozit sebou,“ řekla Fay s vážností v hlase.

„Myslel jsem si to samé,“ řekl Paddy, „a protože to nemůžeme zavézt na Zemi… tak se podívejme. Delta Trianguli je pěkně po ruce a je tam jistá neobydlená planeta.“

Planeta byla mrtvá a ponurá, její povrch byl pokryt černými rovinami a horami balvanů vulkanického původu, vysokými tři a dlouhými deset mil.

Paddy najednou mávl rukou: „Problém nespočívá ve schování našeho lupu, ale v tom, abychom ho potom zase našli.“

„Je to velká planeta, navíc jsou si všechna místa velmi podobná,“ řekla Fay nejistě.

„Je to nějaká vybrakovaná planeta,“ potvrdil Paddy, „černá ovce, které se pořádní lidé vyhýbají – všechno převrácené vzhůru nohama, rozorané a topící se ve špíně. Samozřejmě, nechtěl bych po těch smetištích chodit.“

„Podívej *támhle,* to je orientační bod – tamten sloup nebo kráter sopky nebo co to je,“ ozvala se Fay.

Přistáli na rovině z černého písku, který pod lodí drsně zachřestil. Sloup se tyčil vysoko nad nimi.

„Podívej na jeho tvar,“ Paddy ukázal na divný tvar skály. „Jako rozhněvaný drak nebo Gorgona,“ podotkla Fay.

„Ať se jmenuje Skála rozzlobeného draka,“ řekl Paddy. „Někde v její blízkosti teď musíme najít nějaký úkryt.“

Ve skafandrech přecházeli rovinu, černý písek jim chřestil a skřípal pod nohama. Šplhali po rumišti, až našli trhlinu u úpatí monolitu.

„A teď musíme nějakým způsobem označit Skálu rozzlobeného draka na téhle planetě. Mohli bychom nad těmito pustinami při jejím hledání kroužit celé měsíce,“ řekla Fay.

„Hned ti řeknu, jak to uděláme. Vezmeme helmu jednoho z našich rezervních skafandrů a necháme ji zde se sluchátkem přitisknutým k mikrofonu a s přepínačem v poloze „rozhovor“. Až sem přijedeme příště, budeme vysílat signály, přijímač je bude přijímat a vysílat zpátky k nám a tak se budeme přibližovat správným směrem.“

Za nimi ležela mrtvá planeta Delty Trianguli. Paddy pohlédl na mapu. „Další je Adhiel a po něm Loristan.“ Vzal do ruky klíč a přečetl na něm vyrytá písmena RXBM NON LANG SON. Skousl rty:

„Tohle je úplně jiný problém. Na Alpheratzu A a Badau jsme alespoň věděli, kde prodávají kontraband. Tentokrát máme jakýsi klíč a v Loristánu jsou milióny dveří, když nepočítáme skříně, zásuvky, kredence…“

„To není tak těžké,“ řekla Fay, aniž zvedla hlavu.

„Ne? A mohu vědět proč?“

„Loristán je banka, makléř, finančník světů Langtry. Banka Loristánu reguluje oběh peněz v celé galaxii a pokud jde o zabezpečení, tak se nic nemůže rovnat s jejich depozity. Jsou tak zajištěné, že ani samotní Synové Langtry se do nich nemohou dostat. A právě tenhle klíč je klíčem do bankovního depozitu.“

„Ale proč je ten depozit tak bezpečný?“ zeptal se Paddy.

„Za prvé, centrální sejf je umístěn v pancíři silném osm palců nacpaném náložemi. Navíc to všechno se nachází ve vrstvě roztaveného železa ještě trvalejšího a znamenajícího ještě bezpečnější izolaci než

samotný sejf. Za druhé, depozity jsou přechovávány mechanicky bez účasti lidí a bez jejich vědomí.

Jdeš do banky, koupíš si schránku, uložíš do ní své cennosti a vezmeš si klíč. Potom tu schránku zakóduješ libovolnou kombinací písmen, jaká tě jen napadne a vsuneš ji do otvoru. Stroj ji vezme, uloží na nějaké místo a nikdo neví, kde je, ani která schránka je čí. Jediná stopa zůstává ve velkém počítači.

Abys dostal svou schránku, jdeš do libovolného oddělení, tlačítky nastavíš svůj kód, vložíš klíč a pak dostaneš schránku. Ani klíč, ani kód sám o sobě nestačí. Zásobník se schránkami je tak dvojitě jištěný před krádeží.

Jestliže někdo ztratí klíč nebo zapomene kód, tak musí čekat deset let, protože po téhle době jsou všechny schránky, které nebyly vyvolané, automaticky vyhozeny.“

„Takže stačí letět do Loristánu, vložit klíč a odletět?“

„Ano,“ řekla Fay, „ledaže…“

„Ledaže co?“

„Poslouchej!“ Zapnula prostorovou vlnu. Jakýsi hlas mluvil v řeči shaul.

„Všichni obyvatelé galaxie mají dávat pozor na Paddy Blackthorna a mladou ženu, která ho doprovází. Oba jsou pozemšťané. Jsou to nebezpeční zločinci. Odměna za jejich dopadení – živých – je milión marek ročně do konce života, věčné odpuštění všech zločinů, plná svoboda pohybu po celém vesmíru a titul Lorda Langtry.“

„Opravdu nás chtějí dostat,“ ozvala se Fay.

„Sss, poslouchej!“

A uslyšeli, jak je Shaul popisuje s nejmenšími podrobnostmi.

Jiný hlas začal opakovat tutéž zprávu v jazyce koto. Fay vypnula přijímač.

„Loví nás jako Grover O’Leary lovil bělookého jelena s pomocí sebe, hřebíku a háčků na lov ryb.“

„Snažila jsem se zkontaktovat se Zemí,“ řekla Fay, „ale stále ruší. Nepochybuji, že blokáda je nyní silnější než kdykoliv předtím.“

Paddy si odkašlal: „A co ta tvoje Pozemská Agentura, kterou o všem tak dokonale informuješ?“

Fay se bezvýrazně usmála.

„Paddy, víš, že teď věřím jen třem osobám na světě? Sobě samé, šé-

fovi Agentury a tobě? Vždyť agenti jsou také lidé. Taková odměna může omámit téměř každého. A to vše jen za zašeptání několika slov.“

„Čím méně lidí o tom ví, tím lépe,“ přiznal Paddy. Uhladil si rukou vlasy.

„Tmavovlasí, řekli. Museli chytit doktora Tallogga.“

„Možná, že si spojili pozemské vandaly z Alpheratzu A a nešikovné umělce z Hrotu Kamborgianské střely?“

„Ten tanec, plný sexu, vůbec nebyl nešikovný. Vypadala jsi, jako kdybys měla solidní zkušenosti.“

Fay se zapýřila.

„Nebuď tak staromódní. Samozřejmě, že mám dobrou koordinaci pohybů a chodila jsem kdysi do kursů tance. A vůbec, co tě zajímá moje minulost? Nejsem přece tvůj typ. Dáváš přednost těm telecím ženám Maeve s kolébavými boky. Vzpomínáš si? Tolik ke tvé zvědavosti, vzpomínáš si?“

„No jo, samozřejmě,“vzdychl Paddy. „Ale to bylo před tím, než jsem uviděl tvou hladkou kůži a teď to chci změnit.“

„Cha! Přece jsem taková nijaká… Pamatuješ? S hubeným zadkem. Pamatuješ?“

„Tak dobře,“ řekl Paddy a odvrátil se. „Protože máš paměť nejmstivějšího indického slona, tak jsi dál taková nijaká a pořád jsi hubená.“

Fay se usmála. Prohodila k jeho zádům: „Raději změňme náš vzhled. Ve skříni je šampón a Optichrom. Může na nějakou dobu změnit barvu našich vlasů na blond. Přebarvíme si i naše oděvy. Zkrátím ti vlasy a sama se učešu jinak.“

Loristán byl malý a hornatý svět. Obrovské lesy s míli vysokými stromy sytily povětří kyslíkem. Prvním dojmem návštěvníka byla malá gravitace a pocit příjemného osvěžení, způsobený vysokým obsahem kyslíku.

Jestliže města Alpheratzu A a Badau byla nízká a drsná, tak Rivveri a Tham, satelitní města na Loristánu, čněla k nebi okázalými mrakodrapy. Mezi nimi visela oblouková kovová lana, často jen pro ozdobu. Všude bylo plno jemných sytých barev. Loristan nebyl ponurý. Nebyly na něm ani pharasjanský mysticismus, ani badauská solidnost. Bylo tu plno zmatku, agresivity a pohybu.

Paddy měl nyní světlemodré oči a nakrátko ostříhané blond vlasy.

Tato kombinace mu dávala vzhled chlapecké naivity. Měl na sobě blůzu s emblémem jakési školy a volné kalhoty.

A Fay – kde byla ta vážná dívka s tmavými vlasy, kterou Paddy uviděl poprvé? Nyní byla přívětivá, živá osůbka, se zlatavými loknami, s očima modrýma jako mrazivé ráno a se rty jako maliny. Kdykoli se na ni Paddy podíval, toužil po ní a začal nenávidět slovo Maeve. Dvakrát ji zkoušel chytit a políbit a dvakrát uskočila a unikla mu do kabiny. Nakonec upadl do ponuré apatie.

Loristán pod nimi se zvětšoval a blíženecká města se mihotala jako klenoty.

„No," zeptala se Fay, „co uděláme? Přistaneme potají někde v lese nebo použijeme směle a odvážně některé veřejné letiště?"

Paddy pokrčil rameny.

„Jestliže zkusíme přistát někde v lese nebo na tomhle velkém třaslavém bahně, které je tady na mapě, tak se hned sletí hlídkové lodě v desítkách jako mouchy na zdechlinu. Jestliže ale zamíříme na blízké letiště, tak si zamnou ruce a řeknou: ‚Fajn. Ještě jeden pár barbarských pozemšťanů k okradení,' – protože se vzmohou jen na to,"

„Doufám, že se nemýlíš," řekla Fay.

Dotkla se řízení a loď začala klesat. Přiblížili se klidně k nerovné přistávací ploše a přistáli mezi tuctem jiných lodí podobného modelu. Seděli, deset minut se dívali z kopule a čekali i na nejmenší známku jakéhokoliv zájmu o ně.

Zdálo se, že si jich nikdo nevšiml. Lodě startovaly a přistávaly a z jedné právě přistálých lodí vyšel pár černovlasých pozemšťanů. Náhoda chtěla, že muž měl na sobě modrou košili.

Fay strčila loktem do Paddyho.

„Pojďme za nimi. Jestli budou mít nějaké podezření, tak je určitě zadrží."

Dvojice pozemšťanů pomalu sešla z plochy letiště a nikdo se jich na nic neptal. Paddy a Fay šli již směleji za nimi, přešli odbavovací halu a vyšli do jasných ulic Rivveri.

„Tamhle je banka,"řekla Fay a ukázala pohledem na jehlu z červeného mramoru, zdobenou stříbrem. „A tam! Vidíš? Tamta terasa z boku? To je bankovní depozit. Dokonce ani není třeba chodit dovnitř."

„Není možné, že by to bylo až tak lehké,"ozval se Paddy. „Opravdu. Také si to myslím," řekla Fay. „Jako kdyby to město bylo omotané

dráty poplašného zařízení – past a ta červená jehla jako návnada na Paddy Blackthorna a Fay Bursill.“

„Mám nějakou špatnou předtuchu,“ zamručel Paddy. „Předtuchu, že něco tady nehraje.“

Fay se rozhlédla po ulici svýma novýma modrýma očima.

„Každá předtucha musí mít své podvědomé právo na existenci.“

„Všechno je příliš rušné a otevřené. Podívej na ty máslově žluté Loristánky v jejich plisovaných sukních s těmi hloupými úsměvy na tvářích a čapkami na hlavách. Vypadají, jako kdyby se všechny navzájem strkaly a říkaly: „Přijd se podívat na velkou; skvělou podívanou, až bude sekera padat na Fay a Paddyho.“

Fay natáhla své malé ruce.

„Dej mi klíč. Musíme riskovat. Ať se bude dít cokoliv, máme dvě pětiny údajů a vždycky můžeme jednat o náš život.“

„V neuroskafandru nikdo nevyjednává,“ řekl Paddy ponuře. „Každý vyzpívá všechno, co ví. Ty dva plechy nejsou bezpečné, když je nemáme v ruce.“

„Tak nebo onak, musíme riskovat. Dej mi klíč. Počkej tady a jestli se něco stane, vrať se do lodi, rychle lei? na Delta Trianguli, vezmi ty plíšky a utíkej s nimi.“

„Za koho mě máš?“zasípal Paddy. „Počínáš si příliš směle a nezávisle, když mi dáváš takové rozkazy. Právě já tam půjdu a vytrhnu lvu zub z tlamy. Žádný Blackthorn by nikdy nesouhlasil, aby jeho žena prováděla špinavou práci za něj a já s tím také nikdy nebudu souhlasit, ani na té odporné planetě Loristán.“

„Bum, bum, bum!“ vysmívala se Fay. „Mluvíš, jako kdybys chtěl kandidovat na nějakou funkci.“ Ale usmála se a bylo vidět, že je spokojená. „No, tak půjdeme oba. Nebude potom důvod k hádce a oba se budeme moci cítit šlechetně.“

S bijícími srdci vešli na terasu a našli prázdnou kabinu. Na každém konci terasy stál ozbrojený strážník, ale nevěnoval jim žádnou pozornost. Paddy vložil klíč do otvoru. Fay naťukala na klávesnici kód – RXBM NON LANG SON. Nastalo dlouhé čekání. Deset sekund, dvacet sekund – zdály se být věčností.

Na vrcholku červené jehly zavyla siréna. Dveře vedoucí do banky se otevřely a pár ozbrojených strážníků se přibližoval velkými kroky směrem k terase.

Paddy se napjal.

„Utíkej Fay – rychle, no tak! Zadržím je. Nedostanou mně živého. *Utíkej*, děvče! Leť do lodě. Víš přece, kde jsme ukryli to zboží.“

Fay se nervózně zachichotala.

„Ty hlupáku, zmlkni. Je přestávka na oběd. To je výměna strážníků.“

Něco cvaklo, bouchlo a do nádržky na pultu vypadla jakási krabička.

Fay ji vzala a zakryla zelenooranžový emblém Langtryů z Loristánu.

„A teď zpátky na loď,“ řekla.

„Pozorují nás jako jestřáb myši.“

„Pojď už. Chováš se, jako kdybys právě vyloupil banku.“

Rychle přešli náměstí a zamířili k prosklené hale celního odbavení. Vyšli na plochu. Jakýsi ozbrojený strážník se k nim vrhl a cosi křičel. Paddy odskočil a sáhl rukou do kapsy, ve které nosil svůj malý revolver.

„Do lodě, Fay!“ procedil skrz zuby. „Utíkej, ještě to stihneš.“

„Ne,“ odpověděla Fay. „Znovu špatně. On se nás snaží varovat před lodí, která nám přistává rovnou na hlavu.“

Paddy se podíval nahoru a spatřil spodek velké výletní lodi asi dvěstě stop nad sebou. Rychle uskočili, aby se vyhnuli nebezpečí.

Konečně dorazili do své lodi – známého malého trupu, který překonal tolik prostoru a vyhlídkové kopule, ze které viděli tolik hvězd.

„Dovnitř,“ zavelel Paddy. „Rychle! Musí tu někde být nějaká past. Cítím to. Sledovali nás od naší lodi a sebrali nám pohon.“ Odběhl k řídícímu pultu a trhl pákou vzestupu. „Vidíš? Nefunguje. Nemáme pohon.“

„Samozřejmě,“ ozvala se Fay. „Vchod ještě není uzavřen.“

Uzavřeli vstup. Paddy přepnul tah na trysky a loď se vznesla do jasného nebe Loristánu.

„To *není* možné, aby to bylo až tak snadné,“ řekl Paddy a otřel si pot z čela. „Musí v tom být nějaký háček, jakási léčka.“

„To *není* možné, aby to bylo až tak snadné,“ odpověděla Fay, dívajíc se do bočního okénka, „ale je. Nikdo nás nesleduje. Nikdo ani neví, že jsme tady byli.“

Paddy se natáhl v křesle.

„*Hm.* Mé ubohé, poničené nervy by byly méně napjaté, kdyby nastaly nějaké malé problémy. Tehdy bych věděl, že jsme se ke kořisti propracovali.“

Fay se zasmála, hodila balíček na stůl a začala ho rozbalovat.

V zásadě se obsah ničím nelišil od obou předchozích. V první části, podobně jako na kousku v pharasaicu, byl nakreslený způsob rozmístění aktivačních cívek. V druhé části byly podrobně popsány časové závislosti pro každý z pěti bloků cívek. Dále, stejně jako na ostatních plíšcích, byly ve dvou sloupcích tři čísla.

„Leťme na Deltu Trainguli a ke Skále rozhněvaného draka,“ řekla Fay. „A pak na Almach, abychom se ujistili, jak nás přijmou Shaulové.“

KAPITOLA 9.

Almach svítil na obrazovce vpravo dole. Vpředu visel ponurý disk planety Shaul. Paddy se odvrátil od teleskopu a znechuceně si odplivl.

„První Syn Langtry musel být maniak, když si vybral tuhle planetu. Je jako peklo, které mi vyvěštil otec O’Toole. Radši bych si asi postavil dům ve stínu Rozhněvaného draka.“

„Planeta Shaul je velmi hezká,“ řekla Fay lahodně. „Ale je v ní něco hrozivého.“

„Ta planeta je kuchyně samotného satana. Podívej, tamty oranžové skvrny. Jsou to krátery sopek nebo něco jiného?“

„Ano, to jsou krátery.“

„A ty proudy lávy, haldy dýmajících balvanů a prachové bouře. Copak člověk vůbec může žít na planetě, jako je tahle?“

„Vyrostly jim záhyby kůže, které chrání jejich krky a zakrývají tváře,“ řekla Fay. „Přivykli na kyselinu ve vzduchu a všeobecně se cítí

nejlépe, když dolují cenné kovy a úžasné klenoty.“

„Já nemám záhyb kůže,“ zahučel Paddy. „Nemám rád kyselinu a nenávidím tunely a výkopy od doby té aféry v Akhabats – i když moje záliby nemohou vyhovovat všem. No, dobře, ale kam letíme?“

„Corescons,“ oznámila Fay. „Červená stěna. Nasvítit vlnovými délkami 685, 1444, 2590 a 3001 angströmů. Vyfotografovat!“

Paddy na ni pohlédl s obdivem.

„Ty sis zapamatovala všechna ta čísla?“

Zkřivila ústa v poněkud výsměšném úsměvu.

„Mám dobrou paměť. Cvičíme ji v Agentuře. Je snadné si zapamatovat číslo, jestliže se ví jak.“

„Tak mi to řekni,“ protáhla se mu tvář, „jak to udělat? Představuju si to takhle: Šest, osm, pět – sečteš šest a osm. To je čtrnáct, čili jednička a čtyřka, v součtu dají pět a to je to třetí číslo. Rovněž jedna a čtyři v jedna, čtyři, čtyři, čtyři. Pokud jde o poslední dvě čtyřky, tak dají osm a protože jsou dvě, tak je musíme zdvojnásobit a získáme šestnáct. Šest bez jedné je pět a tak dostaneme ty tvé jedna, čtyři, čtyři, čtyři. A nyní vezmeme dva, pět, devět, nula…“

„Kdyby ses místo nesmyslů raději podíval do almanachu na heslo Corescons.“

Paddy listoval Langtryjským adresářem.

„Corescons tady není.“

„Není?“ zeptala se Fay ostře.

„Ne, ale najdeme ho. Budeme potřebovat fotoaparát a zařízení, emitující záření v těch vlnových délkách.“

„Dobrý fotoaparát je ve skříncе s nářadím vpředu na lodi. Myslím, že pátá skříňka. Budeme potřebovat respirátory, ale jsou k dostání v odbavovací hale. Co se týče blesku, tak si myslím, že se dá vyrobit v Aevelye.“

„Přesně tak. Právě se blíží celá hodina. Poslechněme si zprávy.“

Fay zapnula prostorovu vlnu. Uslyšeli hlas Shaula.

„Oficiální zpráva z hlavního města potvrzuje zvěsti obíhající vesmír již několik týdnů.

Kokheyou, Shaul, Syn Langtry, společně se Syny z Alpheratzu A, Badau, Loristanu a Koto byli během výroční porady zabiti pozemšťanem.

Tento pozemšťan, odsouzenec jménem Patrick Blackthorn, utekl a

je cílem největšího pátrání v historii. Odměna za jeho dopadení dosáhla závratné hodnoty. Existují zvěsti, že Blackthorn uprchl s cennými informacemi o kosmickém pohonu.

Nový Shaul, Syn Langtry, Cheyonki Dessa, oznámil, že tato hromadná vražda nezpůsobila žádnou kritickou situaci. Nabídka obrovské odměny má za cíl pouze dovést pozemského netvora před tvář spravedlnosti.

Blackthorn byl viděn ve stovkách míst. Každá informace o místě jeho pobytu je důkladně ověřována lokální policií. Posledním potvrzeným místem jeho pobytu je As Pik v Zlodějském Roji, kde pobýval ve společnosti pozemšťanky s nezjištěným jménem. Existují ještě jiné informace, s jejichž zveřejněním vzhledem k úspěchu pátrání vláda nesouhlasí.“

Paddy se sesul do křesla.

„*Ha!* Jsme hledaní. Jsme hrozně hledaní!“

„Mohli jsme se schovat kdekoli,“ řekla Fay. „Existuje mnoho malých planet a spousta velkých. Teď všichni vědí, že jsme pravděpodobně utekli a někde se schovali.“

Paddy se zašklebil.

„Živě vidím před očima, jak visíme, přibití za nohy k nějakému kůlu nebo se škubáme v neuroskafandrech.“ Otřel si čelo a prohrábl rukou krátké blond vlasy. „Teď teprve člověk poznává cenu svého života, života zajíce, utíkajícího před psem. A není ani kněz, který by pomohl přenést se do jiného, lepšího světa.“

Fay se pohrdavě ozvala: „No. Jestli chceš, tak se vyzpovídej přede mnou.“

„Velmi dobře. A proč ne? Je to věc, která smývá hříchy z duše člověka. Tak dobře, sestro. Je jeden takový hřích, který jsem spáchal na planetě Maeve, ale musíte vědět, sestro, že jsem byl ve velkém pokušení.

Takže tam, v Meran, je zelený sad – terasa, kde muži sedí pod platany a popíjejí lahodné místní pivo s pěnou. Potom přicházejí dívky se sladkýma očima, houpavými boky, něžnýma rukama a dlouhýma, snědýma, holýma nohama.

V pupcích mají perly a v uších smaragdy a když posílají dlouhé pomalé pohledy, zdá se, že jsou sladké jako med a celá silná vůle obyčejného křesťana praská jako mýdlová bublina. A potom…“

Fayina tvář se zkřivila hněvem a odporem.

„To má být zpověď? *Pche!* Vždyť ty se chlubíš!“ Přešla na druhou stranu kabiny. „Shaulové mají pravdu. Barbarští pozemšťané nemyslí na nic jiného, než na uspokojení svých choutek.“

„Ale moje drahá…“

„Nejsem tvoje drahá! Jsem agentka Země a nedá se s tím nic dělat. A kdyby to nebyla nejvážnější věc v mém životě, otočila bych se, zamířila k Zemi a vzdálila se od tebe, jak nejdál by to šlo!“

„No, no. Dokonce ani nevíš, jak nádherně vypadáš s tvářičkou růžovou vzteky.“

„Vztek?“ Fay se hořce zasmála. „Nikdy v životě!“ Odešla do kuchyně a nalila si misku polévky, kterou pak jedla v ponurém mlčení, a přikusovala k ní suchar.

Stále zády k Paddymu řekla: „Za jednu nebo dvě hodiny budeme přistávat.“

Paddy pochopil její slova jako vyzvání k usmíření. Usedl a zamyšleně začal žvýkat jeden z jejích sucharů.

„Je to velká odpovědnost pro pár omylných lidí… Kdyby byl s námi starý otec O’Toole, šel by, sebral by všechny údaje, schoval je pod sutanu a vrátil se zpátky do lodi a nikdo by mu v tom nemohl překážet.“

„Otec O’Toole – je daleko odsud,“ poznamenala Fay kysele. „S tím problémem si musíme poradit sami. I když bych chtěla, aby byl zde a ty v Skibbereen. Před námi stojí problém k vyřešení. A ty ho usilovně ignoruješ. Na Shaulu nebude tak lehko jako na Loristánu. Shaulové jsou mozkem celého systému a navíc jsou chorobně podezřívaví.“

„Hmm,“ Paddy pokrčil obočí a zabubnoval prsty na stůl. „Kdybychom byli novináři, tak by nám bylo dovoleno pohybovat se volně i s fotoaparátem.“

Fay řekla se závistí v hlase: „Možná jsi neřestník a zloděj, ale čas od času míváš docela dobré nápady.“

Seděli chvíli mlčky. Fay náhle pohlédla na Paddyho široce otevřenýma očima.

„Budeme muset přistát na centrálním letišti, protože tam jiné není… Znovu budeme muset projít celou nejistotou s vědomím, že Shaulové jsou opatrnější a důkladní. Co když ti udělají psychogram?“

„Nu, řekněme,“ ozval se Paddy lehkovážně. „Což nevíš, že mám tři

různé osobnosti? Jsem Paddy Blackthorn – loupežník a jsem Patrick Blackthorn – chlouba semináře Svatého Lukáše, který, kdyby na tebe promluvil jazykem Řeků, Římanů a Galů, tak by se ti uši chvěly blahem, a jsem také Patrick Delorcy Blackthorn ze Skibbereen, pán pozemků a pěstitel koní."

„A také Paddy Blackthorn – velký milovník," dodala Fay.

„No, jasně," souhlasil Paddy. „Takže jsme čtyři a každý z nich má jiný psychogram. Sama tedy vidíš, že mám tři šance ze čtyř možností, jak zmýlit ty podezřívavé ďábly."

„Byl bys první, kdyby se ti to podařilo. Dají se změnit papilární linie na prstech, ale nikdo nedovede změnit práci mozku."

Shaulové usekli a zarovnali vrcholek svého vulkánu a vybudovali v něm letiště Aevelye. Když Paddy a Fay přistáli, ocitli se na místě, kralujícím mezi rozlehlými pustinami, místem s rozdrcenými a roztlučenými červenými, žlutými a šedivými skalami.

Přímo před nimi zela v kůře planety obrovská trhlina. Opravdová propast, hluboká a široká mnoho mil. Dole na jedné straně je na skalních římsách rozloženo město Aevelye. Bílé budovy, vtisknuté mezi stěny průlomu, hledí na hrůzu vzbuzující, rozlehlé údolí.

Když Almach zapadal, světlo si hrálo na pásech mlhy, které visely nad trhlinou u jejích okrajů, a barvy hrály jako fantastická hudba, zelené, oranžové a nepravděpodobně pastelové odstíny, pocházející od odraženého a mnohokrát lomeného světla.

Loď přistála na letišti Aevelye. Holém a klidném ve srovnání s letišti Badau a Loristánu. Fay se otřásla.

„Určitě si nás všimli."

Paddy vyhlédl z kopule.

„Už jedou. Policie," poklepal Fay po rameni. „První kolo."

Čtyři strážci Shaulu přijeli džípem k jejich lodi a vyskočili. Měli na sobě přiléhavé uniformy z kovově modré látky a tři měli přes ramena přehozené karabiny. Jejich kapuce z kůže, které drželi pevně napjaté, byly zbarveny na červeno s vymalovanými hodnostmi. Důstojník s černou hvězdičkou na kapuci vylezl po žebříku a zaklepal na dveře.

Paddy je otevřel, aniž by zcela naplnil turniket vzduchem, a zakašlal, když vtáhl do plic štiplavý prach, který letěl za Shaulem do kabiny. Důstojník by mladý, stručný a důkladný muž. Vytáhl svazek potištěných formulářů.

„Doklady, prosím.“

Fay mu podala registrační doklad lodi. Důstojník se nad ním sklonil.

„Letiště Albuquerque, Země,“ pozvedl hlavu, pohlédl na Paddyho a přešel ho zkoumavým pohledem od hlavy až k patě. „Jméno, prosím.“

„Joe Smith se ženou.“

„Co máte v úmyslu dělat zde, na Shaulu?“

„Přijeli jsme pracovně a za zábavou,“ odpověděl Paddy žertovně. „Jsme turisté a současně novináři. Vždy jsme snili o přeletu Velké Liníe, a když jsme uslyšeli o vraždě, pomysleli jsme si, že by bylo dobré udělat několik snímků na vaší planetě.“

„Pozemšťané nemají dobré jméno na planetách Linie,“ řekl suše důstojník.

„Jak to?“ zaprotestoval Paddy. „Jsme pracovití lidé a vyděláváme si na jídlo nezávisle na tom, jestli to jsou narozeniny nebo pohřeb, válka nebo mír. A určitě dovedeme ocenit každé dobré slovo.“

Důstojník přelétl pohledem vnitřek lodi.

„Sem, do Aevelye, nepřilétá příliš mnoho novinářů ze Země v tak malých lodích.“

„Cože?“ ozval se Paddy udiveně. „To znamená, že jsme první? Že by před námi nebyl nikdo ze syndikátu Fax? Od naší konkurence?“

„Ne,“ odpověděl důstojník chladně. „Jste první.“ Vrátil se k formulářům. „Jak dlouho zde chcete zůstat?“

„Možná týden a možná až do zakončení pátrání. Pak pojedeme možná na delší dobu do Loristánu nebo na Koto.“

„Blázni,“ zamumlal důstojník polohlasem. Podal jim polštářek s tuší. „Prosím o otisky prstů.“

Ochotně otiskli důkazy své totožnosti na list papíru.

„A nyní,“ chvíli něco psal, „takový je předpis a musím vám zabavit páku pohonu a klíče. Zabíráme vaši loď. Jestliže budete chtít odletět, přihlašte se o povolení v místnosti č. 12 v odbavovací hale.“

„Počkat, počkat,“ zaprotestoval Paddy, „to je přece bezpráví. Připusťme, že se budeme chtít proletět po planetě?“

„Je mi líto,“ řekl důstojník, „je výjimečný stav a musíme provádět bezpečnostní kroky, dokud se vše znovu neznormalizuje.“

„Okamžik,“ řekla Fay nervózně, „drobné nepříjemnosti klidně sneseme, ale jde nám o to, abychom mohli dělat to, co chceme.“

Důstojník opisoval údaje z lodních dokumentů. Nakonec na ně po-

hlédl a vytáhl dvě malé krabičky.

„Zde máte dočasné respirátory, které vám musí stačit do doby, než si koupíte normální masky. A teď prosím, pojďte za mnou. Musíme doplnit formalitu, které jsou podrobeni všichni pozemšťané."

„O co zase jde?" ptal se Paddy bojovně. „Že by návrat ke starému izolacionismu? Uvědomte si, že jsem občan Země, rovněž Irska a…"

„Je mi líto," řekl důstojník. „Vykonávám jen svou povinnost, to znamená, že musím dohlédnout, aby všichni pozemšťané, nezávisle na tom, zda jsou nevinní, měli udělaný psychogram. Jestliže nejste kriminálníci, nemusíte se ničeho obávat. Jestliže jste – budete vydáni do rukou zákona."

„Psychogram není pro nevinné lidi," řekl Paddy. „Jaké ponížení! Opouštím tuto planetu a utratím své peníze na Loristánu."

„Pozdě," ozval se důstojník. „Promiňte, ale takové jsou zákony výjimečného stavu a je třeba vydržet jisté nepříjemnosti. Prosím za mnou."

„Jak si přejete," Paddy pokrčil rameny. „Přesto silně protestuji."

Důstojník neodpověděl, jen přihlížel, jak si Paddy a Fay nasazovali respirátory. Koutky Fayiných úst poklesly a její oči byly vlhké, když pohlédla na Paddyho. Paddy se pohyboval s jistou nenuceností. Důstojník je usadil v džípu a odvezl je k rampě, vedoucí do haly pod přistávací plochou.

„Do místnosti B, prosím."

V pokoji B byli tři pozemšťané. Dvě rozzlobené starší ženy a šestnáctiletý chlapec, čekající na psychogram. Po jednom byli voláni do druhé místnosti, odkud vycházeli přibližně po minutě.

Nakonec sestra Shaul kývla na Fay.

„Paní první, prosím."

Vstala a dotkla se Paddyho tváře.

„Je mi líto, že to takhle končí," řekla tiše a zmizela.

O chvíli později strážník kývl na Paddyho.

Paddy vstoupil do místnosti, ve které byl jen psací stůl, křeslo a člověk obsluhující psychograf. Doktor stál a čekal, zatímco hlídka v kovově modré vojenské uniformě usedla k psacímu stolu a pozorovala obrazovku se vzorem psychogramu připnutého na poblíž stojící tabuli.

Doktor si zkoumavě prohlédl Paddyho. Otočil se ke hlídce.

„Tenhle odpovídá fyzickému popisu. Má jinou tvář, vlasy a oči. Ale

samozřejmě… Na křeslo, prosím," řekl Paddymu.

„Okamžik," ozval se Paddy, „to znamená, že jsem obyčejný zločinec?"

„To se právě chceme dozvědět," řekl doktor lišácky. „V každém případě je to jen obvyklá, rutinní kontrola."

„A co je tohle?" Paddy ukázal na obrazovku a vedle připnutý psychogram. „Nějaké linie jako mapa počasí, přiložená na vrstevnice Himalájí?"

Doktor klidně odpověděl: „Tohle, příteli, je psychický vzorek Patricka Blackthorna. A jestliže mohu vyjádřit svůj názor – je to nejpodivnější psychogram, jaký jsem kdy viděl. Není možné si ho zmýlit se žádným jiným.

Je jen nepatrná možnost způsobit někomu újmu. A teď prosím, zaujměte místo a dovolte mi připevnit čidla na vaši hlavu…"

„Připevním si je sám," řekl Paddy a usedl na křeslo. Vetkl elektrody do vlasů. „Začněte a nechte si ty byrokratické nesmysly."

Doktor stiskl vypínač. Paddy pocítil slabé svědění a chvilkový pocit stahů kůže.

„To je všechno," řekl doktor a pohlédl na hlídku.

„Divné," zamručel voják. „Pojďte blíž, doktore…"

Doktor zíral zvědavě na Paddyho psychogram a potřásl hlavou.

„Divné."

„Co je divné?" zeptal se Paddy.

„Váš psychogram. Nedá se říci, že by byl typický. Můžete odejít. Děkuji."

Paddy se vrátil do předpokoje a uviděl Fay, jak nervózně přechází sem a tam.

„Paddy," knikla.

Dovnitř nakoukl zřízenec a Paddymu se chvěly prsty.

Oči měla velké a vlhké. Začervenala se. Vzala Paddyho pod paží a vyvedla ho do velké rušné haly.

„Paddy," zašeptala. „Jak jsi se odtamtud dostal? Čekala jsem se srdcem až v krku na křik a údery…"

„Ššš," řekl Paddy. „Ne tak nahlas. Řeknu ti zajímavou věc. Kdysi jsem se popral a měl jsem rozbitou hlavu. Lékaři mi ji zašili a dali mi tam platinovou destičku. Mohu se teď smát všem psychogramům, protože kov všechno deformuje a nikdy nezískají dva stejné."

Fay se načepýřila jako dikobraz.

„Proč jsi mi to neřekl?“

Paddy pokrčil rameny.

„Nechtěl jsem tě znepokojovat.“

„Znepokojovat. Ha! Mám starosti jedině s tím, že s tebou budu muset žít několik dalších měsíců.“

„No, no, moje drahá,“ řekl Paddy zasněně. Vzal ji za ruku. „Tady můžeme dostat naše masky.“

KAPITOLA 10.

Po odchodu z odbavovací haly se ocitli na terase zavěšené nad Aevelye jako orlí hnízdo. Stáli zalití kanárkově žlutým světlem na pozadí nebe s divným, jantarovým odstínem. Paddy a Fay přešli terasu a vešli na pohyblivé schody, které je svezly hluboko, hluboko dolů, do níže položeného města s bílými sloupy.

Míjeli velké rezidence, rozmístěné na Skalních terasách, pyšné, bílé budovy, usazené mezi nejpodivnější rostlinstvo, jaké nikdy dříve neviděli. Stonky jako čtyřhranné stvoly podpíraly listoví, připomínající tvarem krystalické ostny s červenými plochými sklíčky nebo spíše květy, podobné fotografii zvětšeného, explodujícího opálu s částmi květů vzdálenými od středu a drženými neviditelnými nitěmi.

Budovy vypadaly stále více jako obchodní domy. Nabízely nejdražší zboží z celého vesmíru a Fay hned zaregistrovala nápis CESTOVNÍ ÚTULEK. Sešli z pohyblivých schodů, přešli asi tisíc stop vysokou estakádu nad prázdným prostorem, která vedla k vysokému betonovému objektu, vykládanému leštěnou žulou a kamenem ostře zelené barvy.

Vešli a přistoupili k recepčnímu.

„Chtěli bychom zde přenocovat," řekl Paddy Shaulovi.

Hoteliér zatřepal obojetně svou kapucí a ukázal malou cedulku s nápisem: **Pozemští obchodníci nežádoucí**.

Paddy sevřel rty a oči se mu zúžily.

„Ty holohlavý blbe," začal.

Fay ho chytila za ruku

„Pojď, Paddy!"

„Hotel pro pozemšťany je dole na úbočí," řekl recepční.

Venku Paddy suše řekl: „Neříkej mi Paddy. Jsem Joe Smith. Ty chceš, aby se na mně vrhli?"

„Promiň," odpověděla Fay.

Hotel pro pozemšťany byla šedivá, obyčejná budova, umístěná v dolní části města mezi dvěma hromadami kamenů z cínové hutě, stojící o patro výše. Hoteliér byl vrásčitý, temnooký Canopean. Krčil se za pultem, jako kdyby se svých hostů bál.

„Chceme dva pokoje," řekl Paddy.

„Dva?" Hoteliér si je prohlédl.

„Moje žena chrápe," vysvětloval Paddy. „Chci se aspoň jednou po cestě dobře vyspat."

Fay něco zamrmlala a hoteliér pokrčil rameny.

„Jak si přejete." Prohlédl si Fay důkladněji a dal jim dva klíče. „Pokoje jsou tmavé a bez pohledu na město, ale jsou nejlepší, jaké právě mám. Platí se předem, prosím."

Paddy zaplatil.

„Mohu se vás na něco zeptat? Jsme novináři ze Země a chtěli bychom zde udělat několik snímků, ale rozbil se nám náš blesk. Kde bychom si mohli objednat výrobu podobného?"

Hoteliér se otočil, stiskl jakýsi knoflík a řekl do mikrofonu: „Je tam pan Dane? Pošlete ho, prosím. Mám pro něho práci."

Otočil se k hostům.

„Je to starý elektrikář, teď je bez práce a určitě to pro vás udělá. Je to vše?"

„Kde a co je to Corescens?" zeptala se Fay.

„Corescens?" Hoteliér až otevřel ústa. Neklidně zamrkal. „Zjistíte, že je těžké se tam dostat – zvláště proto, že jste pozemšťané. Je to soukromá rezidence zesnulého Syna, za Fuminghast Ventrole."

Přikulhal pan Dane, jednooký, hubený, starší člověk se sehnutou

hlavou a dlouhým zakřiveným nosem.

„Tady jsem. Co si přejete?“

„Potřebujeme zdroj ultrafialového světla pro náš fotoaparát. Musí se skládat ze čtyř zdrojů, přičemž každý zdroj musí mít možnost změny vlnové délky v rozmezí od šesti set do tří tisíc sto angströmů. Mohl byste vyrobit takovou lampu?“

Dane se poškrábal na hlavě.

„Uvidím, jestli budu mít správné součástky. Myslím, že ano.“ Prohlédl si Fay bystrým pohledem. „I když to bude drahé. Tři sta marek.“

Paddy až zakolísal vzteky.

„Proboha: Asi si radši vystačím se svým bleskem. Tři sta marek za několik kousků drátu a pár součástek?“

„Ještě práce, člověče, a myšlenky. Tolik let studia.“

Nakonec se dohodli na částce dvě stě padesát marek a dodání během dvou dní.

Tma jako bleděmodrý inkoust se rozlila po ohromném údolí a vévodící úbočí svítilo tisíci barevnými světýlky – červenými, zelenými, modrými, žlutými. Jemnými a nevýraznými, jako kdyby jejich cílem nebylo osvětlení, ale jen dekorace.

Na hotelové terase řekl Paddy Fay:

„Víš, asi vím, co se mohlo prvnímu Synovi na téhle planetě Shaul zalíbit. Je neuvěřitelná a podivná jako halucinace šílence, ale barvy a klid noci jsou úžasné. A tam, na druhé straně údolí, je nějaké jiné město a jeho světélka na nás jiskří jako světlušky.“

„Je to tu hezčí než ve Skibbereen, Paddy?“ zeptala se Fay tiše.

„Ach!“ vzdychl Paddy. „Dotkla jsi se mého citlivého místa, má milá. Když pomyslím na dým z rašeliny, kterým se vytápějí domy po celá staletí a na pachy pronikající z mokřin a na staré hospůdky v okolí. Na řeku Ilen. Ano, rád bych se vrátil domů.“

„Ale existuje ještě terasa v Meran,“ připomněla Fay. „S pivem a ženami.“

„Ach!“ zvolal Paddy. „To pivo chutná jako rajský nektar a ty dívky s jemnýma rukama! Jestliže se ti povede chytit do zubů perlu, umístěnou v jejich pupku, tak musí plnit tvá přání tak dlouho, jak chceš. Takový je obyčej Maeveů. A některé z nich mají perly tak velké jako švestky.“

„Promiň mi,“řekla Fay chladně. „Ale půjdu koupit mapu a vyhle-

dám Corescens. Nechávám tě tu samotného s tvými vzpomínkami.“

„Počkej!“ zvolal Paddy. „Pro smilování boží, přece jsem to říkal jen tak. A ty jsi myslela, že já doopravdy?!“ Ale už zmizela.

Příští ráno si vypůjčili starou, rozhrkanou výletní plošinu, jejíž majitel z nedostatku jiných zájemců ji s bolestí v srdci pronajal pozemšťanům. Vystoupili na palubu s fotoaparátem, poněkud se vznesli a vydali se do zamlženého údolí.

„Tak kde je ten Corescens, který jsi hledala včera večer na mapě?“ zeptal se Paddy.

„Nejprve musíme najít Fuminghast Ventrole,“ řekla Fay. „Je pravděpodobně dvacet mil na sever od nás. Vyhaslý kráter.“

Vznesli se nad údolí do jiskřivého světla Almachu, odkud se rozprostíral rozsáhlý pohled na všechny strany, pokryté krátery planety Shaul. „Vidíš tamten pruh dýmu? To je sopka Aureo a hned za ní je Corescens.“

Fuminghast Ventrole byla další rozlehlá propadlina. Měla téměř kruhový obvod a byla tak hluboká, že nebylo možné přes mlhu dohlédnout na její dno. Skalnaté boky se blýskaly a leskly, paprsky světla probleskovaly, prodírajíce se tisíci směry jako jehly ze skla. Tam a zpět. Odrážely se od rozptýlené mlhy, štěpily se na barvy duhy a mihotaly a oslepovaly, zatímco loď se do nich nořila a vyfukovala starými tryskami skomírající plamínky.

Když se přiblížili k výstupu z trhliny, najednou uslyšeli sssšššš a vedle nich se zastavila hlídková loď.

„Kdo jste?“ zeptal se Shaul s černou hvězdičkou, namalovanou na vnitřní straně kapuce.

„Jsme novináři ze Země a chceme vyfotografovat dům zesnulého Syna.“

„Máte doklad o slušnosti z kanceláře obřadů?“ Paddy se zamračil.

„Doklad o slušnosti? Samozřejmě, že jsem slušný člověk, ty drzá shnilotino! Hned k tobě dojedu svou lodí.“

Fay ho strčila loktem.

„On se ptá na povolení. Oni se vyjadřují tímto způsobem.“

Paddy se trochu uklidnil.

Fay řekla vesele kapitánovi:

„Ne, nemáme žádné povolení, ale chtěli bychom udělat jen několik snímků.“

Kaprál řekl rozhodně: „Je mi líto, ale…“

Shaul vedle něho, oblečený do civilního oděvu, mu zašeptal něco do kapuce. Kaprál si důkladně Paddyho prohlédl.

„Kdy jste přijeli?“

„Včera.“

Kaprál vytočil jakési číslo na číselníku komunikátoru, chvíli mluvil a přikývl. Otočil se k Fay a Paddymu.

„Dostal jsem rozkaz vás pustit.“

„Díky,“ odpověděla Fay.

„Podezřívaví ďáblové,“ zašeptal Paddy. „Chtějí nás chytit do pasti a vsadím se s tebou, že nás celý den pozorují dalekohledy.“

„Mám takovou nejasnou předtuchu,“ řekla Fay. „Jako kdybychom v té díře byli prakticky už v pasti.“

„Nestraš,“ozval se Paddy: „Šťastná Blackthornova hvězda nám stále přeje.“

Ponořili se do hloubi blýskavé trhliny a spatřili její stěny, ověšené hromadami krystalů, visícími jako hrozny vína. Jak Almach stoupal po obloze, barvy blýskaly a mihotaly, pletly čarodějnou síť nad údolím, tvořily jazyky téměř hmatatelného ohně. Na skalním výstupku, několik stop pod povrchem, se usadil velký dům s halou, orámovanou dvěma širokými křídly s bílou kolonádou a s rozlehlou zahradou, plnou zvláštních, krystalických rostlin.

A znovu se odnikud vedle nich objevil hlídkový člun.

„Ze zdvořilosti bylo vám, novinářům ze Země, dovoleno navštívit dům. Rodina, pohroužená do smutku, zde není, ale služba byla informována, aby vám poskytla veškerou pomoc. Podá vám jídlo a nápoje, jakékoli si budete přát.“

Důstojník se se sardonickým úsměvem uklonil a hlídkový člun vystartoval tak rychle, jako kdyby byl trhnutím vytažen do výšky lanem.

„Jako krysy v pasti,“ řekl Paddy.

„Pravděpodobně nepodezřívají bezprostředně nás,“ řekla Fay zamyšleně. „Určitě si myslí, že jsme nějací spojenci zločinců. Nechávají nám hodně prostoru. Nu což, budeme se tím zabývat později. Tu šanci musíme využít.“

Přistáli na terase uprostřed hlubokého ticha. Chladný prostor před domem byl pro ně otevřen a přes sloupy viděli skvělý nábytek, kterým Shaulové prosluli. Křesla různě vysoká a sklopená. Stěny vyložené

hedvábím v barvě broskví.

Nebyly zde dveře ani okna. Jednoduchá stěna stlačeného vzduchu vytvářela bariéru pro hmyz i prach. Nehlučně se před nimi rozestoupila a měli pocit jakéhosi lehkého výbuchu, jako kdyby přešli přes mýdlovou bublinu.

Majordomus je přivítal lehkou úklonou a následující hodinu je provázel po vile a odpovídal na otázky, ale z vlastní vůle jim neudílel žádné informace. Očividně považoval tuto průvodcovskou službu za nehodnou svého postavení. Paddy a Fay fotografovali, kde se dalo.

Pro Paddyho a Fay byla nejzajímavější terasa za domem. Chráněna před mnohobarevným zářením propadliny, byla pohroužená v jemné chladné záři oblohy. Zezadu se tyčila strž, vysoká na padesát stop, vyložená půlmetrovými čtverci z křemene.

Jakoby mimochodem odpočítali tři zprava a dva nahoru. Byla to tedy ta jasná, žlutá destička, posetá miliónem mihotavých světélek.

Vyšla pokojská a oznámila, že se podává oběd a majordomus je zavedl k malému stolu, pokrytému syntetickým ovocem, tácem s opékanými houbami, drožďovými vaflemi a tyčinkami tmavě hnědé substance, která vzhledem i chutí připomínala maso.

Paddy byl naštvaný. Dvakrát pohlédl na Fay, začal něco říkat, ale přestal, když uviděl její varovné pohyby. Majordomus jim podal lehké růžové víno, které si vynesli na terasu. Stáli u balustrády a dívali se do propasti.

Fay řekla bez pohybu úst: „Mám pocit, jako kdyby každé slovo bylo odposlouchávané a vysílané k reproduktoru, u kterého hlídkují tři nebo čtyři Shaulové v hlubokém tichu.“

„Já taky,“ zamručel Paddy.

Fay popíjela víno a hleděla do barevného prázdna.

„Dnes tu už nic neuděláme.“

„Ne. Vraťme se do Aevelye a na naši loď.“

Když se vynořili z hrdla Fuminghast Ventrole, přiblížil se k nim hlídkový člun, zastavil vedle nich a kaprál je poprosil o film z fotoaparátu k ocenzurování.

Zamračený Paddy vytáhl kazetu a otvorem mu ji podal.

„Zítra ráno bude vrácena,“ řekl kaprál.

Loď za jejich nepřítomnosti prohledali. Nic nechybělo. Právě viditelnou známkou prohlídky byla neobvyklá čistota kabiny.

„Vandalové!“ procedil Paddy skrz zuby. „Jsem zvědav, jestli…“

Jeho pohled se střetl s očima Fay. Dívala se na něho tak významným pohledem, že se uklidnil a jen si bručel něco pod nosem.

Půl hodiny se bavili jen o banalitách. Pak, když se Almach pokryl oranžovým leskem, opustili loď, popošli na kraj přistávací plochy a pohlédli do rozlehlé propasti, která již byla vyplněná pastelovými stíny a zářícími cáry mlhy.

„Mohli *nenacpat* do naší lodi mikrofony,“ řekla Fay. „A možná, že *nenainstalovali* žádné mikrokamery, ale jak víš, jsou to bytosti podezřívavé a pravděpodobně nepřehlédnou žádnou příležitost. Získala jsem dojem, že prohlídku provedli tak nešikovně speciálně proto, abychom si toho všimli a ze vzteku se prozradili nějakým neopatrným slovem.“

„Fay,“ řekl Paddy ponuře, „naše možnosti se vyčerpaly. Jsme na mrtvém bodě. Každý snímek, který jsme udělali, budou prohlížet očima velkýma jako žárovky. Jestliže se pokusíme tam zaletět naší lodí, udělat snímky a oklamat je, tak nás nachytají jako zeleného ďábla z Ballycastle.“

Fay nic neřekla a mnula si malíčkem bradu. Paddy pocítil náhlý příliv mateřského instinktu. Díval se dolů na její půvabnou hlavu a objal ji kolem ramen.

„Paddy,“ řekla, „mám nápad…“

Paddy pohlédl do noci.

„Já také.“

Rychle na něho pohlédla.

„Jaký?“

„Nejdřív řekni, jaký máš ty.“

„Tedy – dá se předpokládat, že se vší pravděpodobností byly Shaulovy informace vyryty nebo namalovány nějakým způsobem na ten blýskavý křemen; nejspíš nějakým fluorizujícím barvivem, které svítí při správné vlnové délce.“

„No jasně.“

„Pravděpodobně svítí celá stěna, ale jen z jedné destičky bude možné přečíst informace, až bude nasvícena správnými čtyřmi délkami.“

„Ano.“

„Zítra večer budeme dělat noční záběry – stovky snímků.“

„Aha," řekl Paddy a záhadně se na ni usmíval, „jaký bystrý rozum se schovává za tou smrtelně vážnou tvářičkou!"

Usmála se.

„A teď, jaký je tvůj nápad?"

Paddy umíněně řekl:

„Chci, aby sis mně vzala, Fay."

„Ale Paddy Blackthorne," řekla Fay, „snad mě nechceš milovat více než toho kaprála Shaula?"

„Ale ano, chci. A nikdy neřeknu, že ne," prohlásil Paddy energicky.

„Pchi! To proto, že jsi blízko. Zvířecí instinkt. Den na Zemi a úplně na mě zapomeneš."

„To znamená, že nesouhlasíš?" Paddymu se zúžily zorničky.

Fay se zahleděla do dálky.

„Neřekla jsem ano ani ne. A neřeknu, odkud tu práci neskončíme a neuvidím, jaký jsi gentleman a jak se chováš, když máš možnost nevěry."

„To znamená, Fay," řekl a přitiskl ji k sobě, „to znamená, že ano?"

Fay ho odstrčila.

„Zatím ne. A možná, jestli se ujistím, že jsi přestal myslet na ty ženy z Maeve. Pomysli, jak bych se cítila doma s dvěma nebo třemi malými Paddyi a věděla, že ty po nocích valchuješ dívky z Maeve?"

„Tak dost už těch nesmyslů," řekla. „Máme před sebou nejvážnější práci, jaká se kdy naskytla."

„Jen jeden malý polibek," prosil Paddy. „Pro to, abych mohl umřít šťastný, až nás chytí Shaulové. Jen malý polibek."

„Ne. No teda… Jen jeden… Ach, Paddy… No tak dobře, běž ode mě, nebo ti budu vařit takové jídlo, že nerozeznáš ženu od sovy."

KAPITOLA 11.

Následující den byl klidný. Fay se ráno vypravila do kanceláře propagandy, aby si vyzvedla biografické údaje, týkající se života nyní již mrtvého Syna. To vše jen pro to, aby dodala věrohodnost cíli jejich předstírané návštěvy.

Paddy navštívil Danea, elektrikáře, který mu sestrojil UV lampu.

Dane byl pyšný na svoje dílo. Byla to hliníková skříňka, veliká osm nebo devět palců. Na straně měla držák. Z přední stěny vyčnívaly čtyři objektivy a vzadu byl prostor, přesně vyměřený tak, aby se do něho vešla baterie. Nahoře byly čtyři tunery, nastavované za pomoci monitoru, čtyři elektronické lampy a čtyři přepínače.

„Je přesná?“ zeptal se Paddy skepticky.

„Přesná?“ vykřikl Dane. „Je tak přesná jako mezisvětový standard, podle kterého jsem kalibroval! Třikrát jsem zkoušel každý z obvodů a žádný se nikdy nerozladil!“

„No, dobře. Tady máš peníze a něco navíc.“

V poledne jakýsi poslíček přinesl kopie snímků, které udělali minulého dne. Nechyběl žádný. Žádný z nich také nebyl cenzurován.

Nastal večer a s ním hra zářivých barev. Paddy a Fay naložili svoje zařízení na poničené staré vznášedlo a odletěli k Fuminghast Ventrole.

Nad jícnem otvoru je dohonila hlídková loď.

Tentýž kaprál jim zasalutoval a pohlédl s pohrdavým úsměvem na jejich provizorní výbavu.

„Co to je teď? Další snímky? Je tma.“

„Chtěli bychom udělat několik nočních snímků,“oznámila Fay. „Rádi bychom zachytili efekty osvětlení a fluorizace skal. Máme s sebou UV lampu.“

„Takže *proto* jste si to nechali vyrobit!“ řekl kaprál. Pokrčil rameny. „No tak leťte.“

Vzdálili se od něho směrem k rozpadlině.

„Takže *proto* jste si to nechali vyrobit.“ Paddy ho parodoval dívčím falsetem. „Je divné, že se nezeptal, kdy budeme mít svatbu. Alespoň podle toho, jak se zajímá o vše, co děláme.“

Přistáli na terase před přední částí domu. Tma, trochu světélkující, byla jako mlha snů.

Fay vzdychla.

„Kdybych nebyla tak napjatá a nervózní, tak bych si to místo zami-

lovala.“

„Možná, že sem přijedeme na naši svatební cestu?“ ozval se Paddy. Pohlédla na něj ve tmě, aby zjistila, jestli mluví vážně, nebo jen žertuje.

Najednou se přímo za nimi ozval hlas.

„Dobrý večer.“ Byl to Shaul, majordomus. „Ještě několik snímků?“

„Ano, ještě několik snímků,“ řekl Paddy. „Chtěli bychom vás zvěčnit, jak stelete lůžko nebo vyhazujete odpadky do šachty. Nebo možná jak ukládáte slavné stříbro.“

„Je mi líto. Obávám se, že to nebude možné.“

„V takovém případě, jestli dovolíte, pobudeme chvíli venku.“

„Moje povolení nepotřebujete,“ odpověděl majordomus lehkým hedvábným hlasem. „Z Aevelye jsem dostal rozkazy, abych vpustil každého, kdo sem zamíří.“

Paddy se usmál.

„Teď vím, že by z nás byl dobrý pár herců.“

Majordomův hřeben se pobouřeně zachvěl. Otočil se a odešel.

Celou hodinu se motali v temné zahradě a fotografovali na různých vlnových délkách. Nakonec se během této práce přiblížili k zadní terase.

Paddy namířil projektor na zadní stěnu. Nádherně světélkovala a vrhala prapodivné vzory, skládající se z červené, ohnivě žluté, zlaté a bilé barvy. Měnil namátkou vlnové délky a Fay fotografovala.

„Paddy. Teď!“ zašeptala Fay. „Ty čtyři.“

Paddy nastavil vlnovou délku.

„Máš čísla snímků?“

„Ano. Třista šest až třista devět.“

Na chvilku Paddy stiskl současně všechny čtyři přepínače a v tom samém okamžiku se všechny náhodné odlesky, linie a vzory ve vybraném čtverci slily do čitelných znaků. Tvořily dokonce stejný vzor jako na plíšcích s údaji. Nejprve dva paragrafy a pak dva sloupce čísel.

„To je ono,“ řekl Paddy. „Teď, přesně teď.“

Při použití každé vlnové délky zvlášť udělali čtyři snímky.

„Uděláme ještě několik snímků a pak půjdeme,“ řekla Fay.

„Zázrak nad zázraky,“ozval se Paddy. „Myslím, že to máme.“

Když se pak vznesli nad Fuminghast Ventrole, tak se k nim stejně

jako předtím přiblížila hlídková loď a kapitán je požádal o aparát, kazetu s filmem a UV projektor.

„Jestliže cenzor nic nenajde, tak dostanete ráno vše zpátky," řekl jim.

Paddy a Fay odletěli ke své lodi.

A znovu před polednem Fay vyhledávala informace o mrtvém Synovi, zatímco Paddy pod záminkou toho, že musí utěsnit jakousi trhlinu v přívodu vody, prohledal loď, ale žádný odposlech nenašel.

Brzo odpoledne jim poslíček přinesl fotografie. Fay je spěšně prohlédla – 306 – 307 – 308 – 309. Byly tam všechny, výrazné a ostré. Po jejich vzájemném překrytí se jim podaří přečíst další pětinu tajemství kosmického pohonu.

„Jdu do místnosti číslo dvanáct,"oznámil Paddy.

Přeběhl přes přistávací plochu do odbavovací budovy pro cestující, našel tam místnost číslo dvanáct a dostal zpátky páku pohonu a klíče.

Naplnili nádrže vodou a naložili dvě nové baterie. Vystartovali v okamžiku, kdy se Almach ponořoval do koupele zářivých večerních oparů. Za chvíli se stal Shaul jen malou koulí, ležící pod nimi a do poloviny osvětlenou jasným oranžovým světlem..

Paddy si oddychl.

„Fay, ztratil jsem deset liber. Já už…"

„Ššš," odpověděla mu Fay. „Ra.dši se přesvědčme, jestli tu nejsou nějaké mikrofony a mikrokamery."

Během hodiny, v níž jí Paddy pomáhal, našla dva mikrofony, ukryté jako nýty a mikrokameru na držadle vysoké skříňky.

„No," oddychla si. „Možná, že už můžeme mluvit, i když si nejsem tak jistá."

Paddy vstal.

„Možná přišel čas na jeden nebo dva malé polibky."

Fay vzdychla.

„Ach. No dobře… Ne. Přestaň," zalapala po dechu. *„Přestaň,* Paddy Blackthorne! Nikdy bys si nevzal padlou dívku a já mám v úmyslu si tě vzít jako čistá a pořádná. Uvidíš – budeš se kroutit do konce života – tak se podle toho chovej, dokud to nebude legální."

Loď se rychle pohybovala ve velkém, černém prázdnu, tak samotná a vzdálená od všech živých světů, jako duše po smrti. Paddy a Fay seděli u navigačního pultu v kopuli observatoře a prohlíželi si vzdá-

lené hvězdy.

„Právě teď, když za sebou máme čtyři pětiny, začínám mít nervy nadranc," ozval se Paddy.

Fay se na to téměř nepostřehnutelně usmála. Bylo vidět, že je unavená. Oči se jí nezdravě leskly, kůži měla bledou a hubené prsty se chvěly. „To je tak, Paddy. Jestli jsi zoufalý, tak tě těší každý úspěch. Ale teď…"

„Když jsem byl přikován řetězem k tomu malému asteroidu, tak jsem nedokázal myslet na nic jiného než na útěk v krásné prosklené lodi. Samozřejmě bych pro to podstoupil každé riziko. Neměl jsem co ztratit… Nyní je to něco jiného. Chci žít. Mám proč žít." Pohlédl na ni, jako kdyby ji chtěl pohladit po vlasech.

Několik minut seděli v naprostém tichu. Loď se pohybovala temnotou neznámou rychlostí. Možná, že dokonce visela v prostoru bez pohybu. Neexistoval způsob, jak se o tom přesvědčit.

Paddy se pohnul.

„Podívej se támhle. To je Mirach. Dívá se na nás, jako kdyby nás vyzýval, abychom se k němu přiblížili."

Fayiny ruce se třásly. Nervózně se zasmála.

„Vypadá to podivně. Jako jedno oko Kotona."

„A ze všech ras Langtry nenávidím jedině Kotony," ozval se Paddy.

„Možná proto, že se od nás nejvíc liší."

Paddy pokrčil rameny.

„Zajímavé. Kotonové a Shaulové připomínají normální lidi ze všech nejvíc. Shaulové mají jen kožené kapuce. A Kotonové talířovité oči."

„To je něco víc než jen vzhled. To dělá jejich psychika. Shaulové se od lidí moc neliší. Pozemšťané dokáží pochopit většinu jejich motivů.

Ale Kotonové – ti jsou zcela mimo veškeré pozemské způsoby myšlení. Vypadá to tak, jako kdyby byli syny svého soumračného světa."

„Když mluvíš s někým z nich, tak se ti zdá, že to je nejdivnější, nejzvláštnější z žijících individuí – bytost, která by měla žít v ústraní, o samotě se svým podivínstvím. Ale když je člověk uvidí, jak řvou na slavnosti…"

„Nebo během veřejného mučení, jak jsem to kdysi viděla ve filmu *Christobel Rocket.*" Fay se zašklebila odporem. „Tehdy jsou všichni

stejní a máš před očima jen řady, řady a řady očí velkých jako talíře. To je všechno, co je vidět. Celé akry očí, velkých jako skořápky ústřic. A tehdy člověk chápe, že jsou všichni stejní.“

„Jako rasa bláznů. Ale ne,“ zamyslil se Paddy. „Bylo by těžké je nazvat šílenci…“

„Stejně by to nemělo žádný význam. Mají tolik citu, kolik má kolík v zemi.“

„Nemají žádný.“

„Ba ne, mají. Zvědavost, hněv a pýchu.“

„Ano, to je pravda,“ uznal Paddy. „Je to tlupa zbabělců. Pravda, ne všichni. Mají také ty své festivaly sexu.“

„Špatně je hodnotíš. Jejich strach není jako strach pozemský. Je bližší tomu, čemu my říkáme opatrnost. Není v něm žádná panika z děsu. Nic, co by bylo způsobeno činností žláz. K sexu nepřistupují o nic emocionálněji než k tomu, když se potřebují podrbat. Možná že rozdíl je v tom, že jejich žlázy i hormony mají tak malý vliv na jejich osobnost.“

Paddy zaťal pěsti a zaskřípal zuby.

„Nenávidím ty zločince stejně jako nenávidím mouchy. Při zabíjení Kotonů bych neměl žádné výčitky svědomí stejně jako při zabíjení much.“

„Není možné tě za to vinit,“ odpověděla Fay. „Jsou přece velmi krutí.“

„Slyšel jsem, že jedí lidi, a to dokonce s chutí.“

„A proč ne?“ odpověděla Fay ponuře. „Pozemšťané jedí fíky a nedbají na to, jestli se to fíkům líbí nebo ne.“

Paddy se zazubil.

„Vynalezli neuroskafandr. Co víc se dá ještě dodat k jejich charakteru?“ Prohrábl si rukou vlasy. „Nerad tě tam beru, Fay. Nechtěl bych, abys se vystavovala nebezpečí.“

„Nejsem lepší než ty,“ odvětila.

Paddy vstal.

„A vůbec. Je absurdní, abychom se strašili. Možná, že to bude snadné.“

Fay přečetla poslední kousek pergamenu.

„‚Rovina This, kde Arma-Geth ukazuje hrdiny udiveným hvězdám. Pod mojí silnou pravou rukou.‘ Slyšel jsi už někdy o Arma-Gethu,

Paddy?“

Přikývl, otočil se a zahleděl se na hvězdy.

„Je to jakýsi pomník hrdinů uprostřed roviny. Není možné ho poskvrnit ani zneuctít. Trestem je krutá smrt.“

Fay na něho pohlédla.

„Proč to říkáš?“

„Takový je zákon. Je to velká planina. Čtverec o straně padesát mil. Řekl bych, že je hladká jako stůl. K jejímu vyrovnání použili milióny otroků z Asmazie, Kudthu i ze Země. Není tam ani kamínek velký jako hrách, který by tu rovinu narušoval. V centru téhle planiny jsou umístěny sochy všech nežijících Synů. A v čele všech stojí socha samotného Sama Langtryho.“

„Říkáš to, jako kdybys tam byl.“

„Kdepak. Nikdo se nesmí přiblížit k rovině s výjimkou Kotonů. A to ještě jen některých. Říkala mi to kdysi jakási opilá Shaulka.“

„Nerada to slyším,“ řekla Fay mrzutě.

„Kdybychom měli k dispozici ozbrojený křižník, mohli bychom se tam vrhnout, rozbořit všechno s výjimkou toho, co chceme vzít a zmizet dřív, než by nás dopadli.“

Fay zakroutila hlavou.

„Ne na Koto. Každou čtvereční míli planety pokrývá pět satelitních pevnosti. Než by uplynulo deset sekund, rozpálili by náš křižník do běla a zničili by ho.“

„No, dobře. Jen jsem fantazíroval, abych se odreagoval.“

Fay se zamračila a nervózně skousla rty.

„Musíme něco vymyslet. Se čtyřmi pětinami tajemství kosmického pohonu v rukou si nemůžeme dovolit, aby nás chytili.“

„S nimi nebo bez nich, to je jedno.“

Seděli chvíli mlčky, Nakonec se ozval Paddy.

„Dopravíš mně dolů a vyskočím s padákem do přesného středu Arrna-Gethu. Ve tmě chytím poslední plíšek a vyběhnu na rovinu. Přistaneš a vezmeš mně odtamtud.“

„Paddy, to mluvíš vážně?“ zeptala se Fay potichu.

„Proboha, a co mám dělat? Jen při pomyšlení na celou tu záležitost mi naskakuje husí kůže.“

„Paddy. Jsi ještě příliš mladý na to, abys zemřel.“

„Vím o tom,“ přiznal se Paddy. „Vím o tom.“ Pohlédl do vesmíru

směrem k Mirachu. „Zvlášť na pódiu uprostřed davu.“

„Už jen přiblížit se k planetě je nebezpečné,“ řekla Fay. „Pevnosti zaregistrují všechno, co se ke Koto přibližuje a co není pravidelný spoj. Nejsou tak nezávislí a bezstarostní jako na jiných planetách. A jestliže přistaneme na kosmodromu v Montras, tak budeme muset znovu projít testy s tím, že s největší pravděpodobností budou mnohem důkladnější.“

Paddy se zašklebil.

„Když nám bude přát štěstí, možná se nám podaří vyhnout pevnosti.“

„Nemůžeme se spoléhat na štěstí,“ odpověděla Fay. „Jsme přece rozumní.“

„To je to staré Blackthornovo štěstí,“ připomněl jí Paddy. Po chvíli dodal: „Samozřejmě, že Blackthornův rozum mu pomůže.“

„No tak ho použij!“ vyhrkla Fay. „Připusťme, že po seskoku tě chytí a během mučení z tebe dostanou všechno, co víš. Všechno o Deltě Trianguli.“

Paddy se otřásl.

„Neříkej to nebo se od nás štěstí odvrátí.“

„Připusťme ale, že se stane právě tohle. A ztratíme ty čtyři plíšky. Potom budou mít všechno.“

„Proboha. Myslím, že kdyby došlo k tomu, že bych se ocitl v neuroskafandru a vyzpíval tajemství kosmického pohonu, tak bys mě opustila. Ubohého Paddyho řičícího jako býk z Dashauu.“

Prohlédla si ho jakoby z odstupu.

„Možná bych tě opustila.“

Paddy se opět otřásl.

„Z miliónů něžných žen v celém vesmíru jsem si jako společnici vybral právě tebe a ty jsi jako vědma z hor Muckish, která prodala svého muže ďáblovi za trpaslíka.“

„Kontrola kosmického prostoru znamená, pro Zemi velmi mnoho,“ řekla Fay chladně. „V téhle chvíli ty lupínky nejsou ani o trochu bezpečnější, než kdyby byly s námi tady v kabině. Nikdo z nás se nesmí vystavit riziku chycení.“

Paddy zaťukal prsty na stole.

„Kdybychom je teď mohli bezpečně dopravit a předat správným lidem na Zemi, tak by neexistovala tahle nejistota a pochybnosti a ani

celý ten spor mezi námi.“

„Pokud jde o mně, tak nevidím ani žádný konflikt, ani žádné pochybnosti,“ řekla Fay s téměř nepostřehnutelným náznakem povýšenosti. „Miluji život, miluji tebe – ne, nech mě, Paddy – ale miluji Zemi a její staré kontinenty a oceány a ještě více dobré pozemšťany.“

„Jsi strašně tvrdá žena. Jsi jedna z fanatiček,“ ozval se Paddy.

Pokrčila rameny.

„Vůbec si to nemyslím. Určitě cítíš to samé, jen o tom nemluvíš.“

Paddy neposlouchal. Mnul si bradu a pokrčil obočí.

„Jsem zvědavý…“

Fay ho ale přerušila: „Kosmické lodě Langtry se rojí kolem Země jako včely kolem plástve medu. Jen čekají na toho, kdo se bude snažit propašovat ty dokumenty na Zemi.“

„Kdybychom jenom mohli ty informace předat prostorovou vlnou.“

„Ruší nás. A navíc, jestli budeme vysílat delší dobu, tak nás zaměří a vystopují.“ Vstala a nervózně si otřela ruce o kalhoty.

„Je ještě jedna možnost. Nebeský expres pozemské Agentuře.“

„Copak jsi se zbláznil?“

Paddy sáhl po Hvězdném almanachu.

„Ještě ne. Ještě ne,“ mručel si pro sebe. „Blackthornův rozum je zázračná věc.“ Navlhčil si prst, obrátil stránku a přejel prstem podél sloupce. „Pshaw! V tomto roce nepředpovídají přiblížení.“

„Co kdybys přestal být tak tajnůstkářský a řekl mi konečně, co hledáš?“

„Ach. Myslel jsem, že se možná bude k Zemi přibližovat nějaká kometa. Tehdy bychom mohli poslat naše dokumenty jako část jejího nákladu. Ale nic takového se během nejbližších osmi měsíců nemá stát.“

Fay zamyšleně přimhouřila oči a nic neřekla. Paddy pokrčil rameny.

„Myslím, že to musíme zkusit. Ještě nám přeje staré Blackthornovo štěstí.“

Koto. Ponurá planeta visela dole pod nimi, bílá jako ústřice.

„Je to strašné místo,“ ozvala se Fay. „Takové deprimující a temné.“

Paddy se snažil zasmát a podivil se pisklavému hlasu, který se vydral z jeho úst.

„Nedá se nic dělat, Fay. Půjde to rychle. Raz, dva, tři – dolů, nahoru a odletíme jako starý Finnigan na stanici Bantry.“

„Doufám, Paddy.“

„Teď počkáme, až se pevnosti přemístí natolik, že budeme moci riskovat průlet mezi nimi.“

„Támhle nad kontinentem Cai-Lur je velká díra,“ ukázala Fay.

„Leťme dolů,“ odpověděl Paddy. „A teď se modli ke svatému Antoniovi, jestli jsi dobrá katolička.“

„Nejsem, ale jestli věnuješ víc pozornosti lodí a méně náboženství, tak tím jen získáme.“

Paddy nesouhlasně potřásl hlavou.

„Kdyby tě slyšel starý otec O’Toole, tak bys to schytala. Raději zhasni světla a vypni pole na přídi, jestli chceš, abychom měli větší šance.“

Koto se stále zvětšoval.

„*Teď!* Vypnul jsem veškeré zdroje a padáme jako mrtvý kámen. Doufám, že v pevnostech nejsou příliš ostražití.“

Uplynulo deset minut, dvacet minut. Mlčky a plni napětí seděli v temné kabině a jejich bledé tváře byly osvětlené září Kotonu.

Horizont se zvětšoval a oni již cítili lehký odpor vzduchu.

„Proletěli jsme,“ oddechla si Fay. „Jsme níž. Zapni pohon, Paddy.“

„Ještě ne. Musíme klesnout ještě níž. Na úroveň dopravních pruhů.“

Tmavý povrch stepi Cai-Lur se rychle přibližoval.

„Pohon, Paddy! Copak se chceš roztříštit?“

„Ještě ne.“

„*Paddy! Ty stromy!*“

Spěšné zapojení pohonu, trhnutí ovládací pákou – a loď se zastavila sotva několik yardů nad povrchem. Zahnula a nyní se sunuli nad rovinou téměř na úrovni keřů.

„No dobrá,“ozval se vesele Paddy. „Kterým směrem je Arma Geth?“

Fay se narovnala v křesle.

„Ty bezohledný idiote!“

„Čím níže poletíme, tím lépe. A Arma-Geth?“

Pohlédla do mapy.

„Magnetický kompas sto padesát tři. Přibližně tisíc kilometrů. V cestě se nachází spíše větší město – Dhad. Dopravní předpisy na Koto. Hned se podívám.“ Listovala *Dopravními předpisy všech světů*, dokud je nenašla. „Pro nás je určená čtvrtá úroveň. Rychlost dva. tisíce kilo-

metrů za hodinu. Být tebou, tak bych se tomu městu vyhnula.“

Paddy pokrčil rameny.

„Na čtvrté úrovni jsme stejně bezpeční jak nad městem, tak i mimo něj. Možná že i bezpečnější, kdyby někdo podal zprávu o podivné kosmické lodi.“

Dole se vynořilo Dhad, nízké město s plochými širokými střechami, svítící ve tmě perlovou září. Za okamžik se ocitlo za nimi. Přeletěli nad hřbetem hor a změnili výšku, aby se vyhnuli hoře Zacauh. Dokonalému kuželu, vysokému osm mil, který se tyčil nad rovinou This.

Klesli, zůstali viset ve vzduchu a pozorně hleděli do tmy.

„Musí to být někde blízko,“ zamumlal Paddy.

Fay vstala.

„Zkusím to v infračerveném světle…“ A za chvíli… „Vidím ji – je to asi deset mil vlevo. Vypadá to, že je klid. Můžeš ještě klesnout – pod námi nic není.“

Paddy sestoupil s lodí tak, že se téměř dotýkali země a zamířil k Arma-Gethu.

„Asi tři míle odtud,“ ozvala se Fay. „To je už dost blízko. Nevíme, jak je střežená a jestli je vůbec střežená.“

Paddy přistál. Tvrdá země, odolávající chvění, se po kosmickém letu zdála být podivně nehybná, mrtvá a tichá. Otevřeli vchod, vyklonili se a pozorně naslouchali. Nebylo nic slyšet. Jen tiché a vzdálené bzučeni komárů. Tři míle před nimi, na šedém pozadí kotonského nebe, se černě rýsovala skupina postav.

„Tak,“ tlumeným hlasem řekl Paddy. „Mé nástroje, pistole a baterka. Jdu tam a vrátím se rychleji, než si myslíš.“

Dívala se na něj, jak si připíná výbavu.

„Paddy…“

„Copak?“

„Měla bych jít s tebou.“

„Možná, že bys měla,“ nečekaně souhlasil Paddy. „Jestli tě budu potřebovat, tak se pro tebe vrátím. Ale teď je to jen průzkum. Já tam půjdu a ty budeš zadní stráž. Ledaže by tam to, co potřebujeme, leželo tak směšně lehce dostupné, že nebudu moci odolat a vezmu to s sebou.“

„Dávej na sebe pozor, Paddy!“

„Samozřejmě. Můžeš se spolehnout. Ty na sebe taky dávej pozor.

Buď připravená odletět, kdyby se tu udělalo nebezpečno. Když uslyšíš nějaké výstřely nebo ozvěnu boje – nečekej na mě.“

Seskočil na zem, zastavil se a poslouchal. Čirr, čirr, čirr – hlas jakoby miliardy malinkých zvonečků.

Paddy se rozběhl rychle k postavám po hladké, rozlehlé rovině. Postavy se přibližovaly. Stoupaly stále výš na pozadí šedého přísvitu a rýsovaly se mezi hvězdami. Nebylo nic slyšet. Ani stopa po pohybu, ani po světle. Postupoval stále pomaleji. Oči i uši měl napjaté až na mez únosnosti.

Přiblížil se ke kamenné zdi, studené a vlhké, vysoké až do úrovně jeho očí. Chytil se za její okraj a vytáhl se nahoru. Ocitl se na velké kamenné ploše. Po obou stranách se tyčily kamenné sochy Kotonů synů Langtry. Řada za řadou v klasickém uspořádání. Postavy, sedící na nízkých křeslech a hledící na svatou rovinu This svýma velkýma očima z perleti.

Paddy chvíli nehybně seděl a naslouchal. Každý nerv v těle měl napjatý očekáváním. Vstal a přesunul se po kamenech k nejbližší soše. Kde byla poslední? Podle logického úsudku by to měla být poslední socha na konci této řady.

Dotkl se podstavce nejbližší sochy, prohlédl si ho ze všech stran a v šeru spatřil písmena. *Lajory, 17-tý Syn Langtry*. Pod tímto nápisem vystupovala jakási data a ceremoniální fráze.

Musí to být někde blízko, pomyslel si Paddy. Zesnulý Syn byl devatenáctý v řadě. Zaslechl šoupání nohou po kamenech. Sáhl rukou po zbrani a ztuhl.

Dvojice temných postav přešla sotva třicet stop od něj. Zahlédl matný lesk velkých očí, jakoby visících ve tmě. Pak postavy zmizely. Viděli ho? Paddy chvilku přemýšlel. Nebyli přece ani vyděšení, ani zaskočení. Možná, že ho považovali za nadšeného uctívače. Každopádně bude nejlepší, když si pospíší.

Postoupil k další soše. *Godgach, 18-tý Syn Langtry,* přečetl na desce.

Další. *Ladha-Kudh, 19-tý Syn Langtry.* To byl cíl z pátého náramku. Pod pravou rukou. Ruka spočívala na koleně. Dlaní dolů. Paddy pohlédl vzhůru. Dvacet stop. Ještě jednou se rozhlédl. Žádná stopa, žádný zvuk. Nikdo nehlídal. Postavil chodidlo do jakési štěrbiny a vytáhl se vzhůru na piedestal. Ozvěna kroků – Paddy se přitiskl k noze

obrovského křesla. Kroky utichly v dálce.

Srdce mu v hrudi bušilo jako šílené. Vytáhl se po straně křesla na klín Ladha-Kudha. Nad ním se rýsovala surová tvář člověka, kterého zabil, s očima jako talíře a Paddymu se zdálo, že ty talíře z perleti se na něho shora vyčítavě dívají.

Otřásl se.

„Nadešel čas, aby zvěstovatel smrti zavyl, pokud má vůbec zavýt. A dá Bůh, že duch této bytosti se dál potuluje po asteroidu, na kterém byla zabita."

Přelezl přes pravou nohu k ruce a nahmatal kamenné prsty.

„A co teď?" rozmýšlel Paddy. „Dají se lehce nadzvednout nebo bude potřeba nadliské síly, abych tu ruku zvedl? Nejdříve to zkusím tyčí." Odepnul si od opasku páčidlo, vtiskl ho pod ruku a stiskl. *Rr-rach!* Kousek malíčku se odlomil a spadl s rachotem na dlažbu.

Paddy se schoulil a přešel mu mráz po zádech. Žádný zvuk. Nahmatal odlomenou část a ucítil začátek prohlubně. Vzal do ruky baterku a namířil co nejmenší paprsek světla na odlomené místo. Byla tam škvíra a Paddy ve spěchu nadzvedl ruku páčidlem.

Zezdola k němu dolehl surový hlas:

„Co děláš tam nahoře? Slez dolů nebo tě sundám paprskem."

„Už lezu," řekl Paddy, strčil ruku do prohlubně, vytáhl kovovou krabičku a strčil ji do brašny.

„Lez dolů!"oznámil hlas. „Ve jménu zákona Koto. Lez dolů!"

Paddy pozvolna sklouzl na klín Ladha-Kudha. Byl v pasti, chycen při činu. Kolik jich mohlo být? Rozhlédl se po dlažbě, ale neviděl nic. Jen tmu. Jenže oni svýma velkýma, ve tmě vidoucíma očima, ho určitě viděli velmi dobře.

Spustil se dolů po noze křesla. Kdyby jen něco viděl.

Chytil baterku a přejel jejím světlem po zemi. Tři Kotonové – v uniformách a se zbraněmi připravenými k výstřelu. Oslepil je. Vystřelil. Jednou, podruhé, potřetí. Složil je na dlažbu. Seskočil, až v něm něco křuplo, zvedl se, vrhl se ke zdi a seskočil na rovinu This.

Zastavil se a naslouchal. Slyšel jen buchot vlastního srdce: Tma byla až hustá hrůzou, ale baterku nesměl zapnout. Nad sebou uslyšel pohyb. Ostré, přerývané a hněvivé hlasy.

Paddy uskočil a rozběhl se s otevřenými ústy a očima vytřeštěnýma do tmy. Ach, být již na lodi. Fay, Fay, otevři vstup dokořán!

Uslyšel za sebou dutý úder. Honila ho spousta postav. Paddy střílel naslepo, kopal a škubal sebou. Nakonec mu vytrhli pistoli a svázali ruce.

KAPITOLA 12.

Všechno proběhlo bez řečí. S nezvyklou zručností byl svázán mnoha smyčkami lepící pásky a. dopraven na podlahu vzdušné lodi. Vystartovala a vznesla se k nebi.

Noc se chýlila ke konci. Slabá záře, představující kotonské denní světlo, je polila jako proud ledové vody. Paddy ležel na podlaze mezi dvěma lavicemi. Klidnýma, nevýraznýma očima si ho prohlíželi čtyři kotonští strážníci.

Loď přistála. Chytili ho a přenesli nad plochou betonovou podlahou dolů po rampě a přes prostranství. Paddymu se v dálce mihla vysoká pavoukovitá budova, ve které poznal Kontrolní věž v Montras. Byl v Montras.

Kotonové se dali do pohybu bez sebemenšího vzrušení. Jen malá skupinka Orlů z Alpheratzu natáhla jeho směrem krky. Kotonové šli s podivně pokrčenými koleny podobní loutkám. Měli silné světlé vlasy rostoucí rovně jako plameny svíček. Vojáci nosili vlasy ostříhány na délku jednoho palce a jen jeden člověk na Koto si hlavu holil – Syn Langtry.

Z prostranství byl Paddy odnesen do velké budovy bez oken, kde se k nim připojila skupina jiných strážců v krátkých, černých uniformách s vystříhanými a našívanými podivnými půlměsíci.

Přenesli ho tmavým sálem, ve kterém silně smrděl fenol a vnesli do prázdné místnosti, ve které byl jen stůl a nízké křeslo. Položili ho na stůl, odešli a nechali ho o samotě. Sípal, kroutil se a škubal ze všech

sil, ale bezvýsledně.

Uplynulo půl hodiny. Jakýsi Koton se znaky Synova poradce vešel do místnosti. Přistoupil k Paddymu a pohlédl mu do tváře.

„Co jsi dělal v Arma-Geth?“

„To byla sázka, vaše výsosti,“ řekl Paddy. „Hledal jsem nějakou památku, abych ji ukázal přátelům. Lituji, že jsem se dopustil tohoto přestupku. Takže, jestliže mne rozvážete, zaplatím pokutu a půjdu.“

Poradce řekl kaprálovi, který stál za ním:

„Prohledej toho člověka.“

Prohlédl Paddyho výbavu, zvedl kovovou skříňku, pohlédl na Paddyho jiskřícíma očima, otočil se a odešel.

Uplynula hodina. Poradce se vrátil, zastavil se ve dveřích se sklopenou hlavou.

„Zhri Khainga,“oznámil.

Strážci sklonili hlavy.

Jakýsi Koton s blýskavou holou hlavou vstoupil do místnosti a přiblížil se k Paddymu.

„Jsi Blackthorn, ten vrah.“

Paddy neodpověděl.

Dvacátý Syn Langtry klidně položil další otázku.

„Co jsi provedl s ostatními částmi?“

Paddy polkl sevřeným hrdlem.

„Dovol, můj pane, abych byl rozvázán a probereme situaci jako člověk s člověkem. Všechno má svoje dobré i špatné stránky a já jsem občas jednal možná příliš ukvapeně.“

„Co jsi provedl se zbytkem údajů?“ zeptal se Zhri Khainga. „Mohl bys mi to povědět. Ani tobě, ani tvé planetě to nebude k ničemu, protože důležitá část informace je nyní v našich rukách.“

„Abych byl zcela upřímný, vaše výsosti,“ řekl Paddy s nevinnou tváří, „nikdy jsem neměl nic víc.“

Syn se odvrátil a kývl. Z výklenku ve stěně byl vytažen stroj, vypadající jako těžké brnění. Paddy byl vyzdvižen a vložen dovnitř. Jeden ze strážců se sehnul, obratně Paddymu přilepil víčka tak, aby nemohl zavřít oči a pak ho uzavřel pod příklop.

Okamžitě ho začal svědit každičký kousek kůže. To se hledající vlákénka napojovala na nervová zakončení. Před jeho otevřenýma očima světélkovala kulatá obrazovka.

Viděl pohybující se obrysy, mlhavé, mihotající ohýnky. Díval se na místnost s kamennou klenbou a špinavou podlahou. Ve vzdálenosti deseti stop od něho stál jakýsi muž, naražený na kůl. Paddy slyšel, jak křičí. Viděl jeho tvář.

Strážce se otočil, pohlédl na něho svýma velkýma, prázdnýma očima. Viděl je, jak září, cítil jejich ruce, skutečný tlak na zápěstích a pod koleny. To byla skutečnost. Skutečnost z obrazovky opustila jeho mysl.

Znali umění stimulace děsivých myšlenek. Ovládli mučení naprosto dokonale. Čas od času mohli působit bolest v myšlenkách, aniž poškodili kosti a tělo. Člověk s takovými zážitky mohl žít celý život.

Už brzo se operátoři budou moci předvést. Zjistí, jak z něho dostat nejdivočejší skřeky, metoda pak bude dopracována, zdokonalena a přizpůsobena právě jemu.

Čas bude neurčitelný a svět nepopsatelný a divný. Neuroskafandr bude skutečností a skutečnost bude snem.

K Paddymu dolehl hřmící hlas.

„Co jsi udělal s ostatními údaji?“

Byl to hlas z mocného, silného hrdla, bez jakéhokoli dodatečného významu. Paddy nemohl odpovědět, ani kdyby chtěl.

Po nějakou dobu tuto otázku neopakovali a zdálo se, jako kdyby mučení ztratilo smysl.

Paddy se náhle vynořil z omámení s jasnou myslí. Zhri Khaingova tvář na něho hleděla z výšky.

„Co jsi provedl s ostatními údaji?“

Paddy si olízl rty. Nenachytají ho. Dříve zemře. Jenže v tom je celý problém! Tento druh mučení nedovoloval člověku zemřít. Pouhá dvacetina této energie by člověka zabila, kdyby byla zapojena normálním způsobem! Takhle ho mohli mučit až do smrti tolikrát, kolikrát chtěli a probírat ho svěžího a zdravého s nervy rozechvělými a očekávajícími nové mučení.

„Co jsi provedl s ostatními údaji?“

Paddy pohlédl do bledé tváře. Proč jim to neříci? Vždyť kosmický pohon by byl pro Zemi ztracen tak, jako tak. Čtyři pětiny stejně nebyly nic platné.

Paddy se zašklebil. Myšlenka zvenčí. Tak to musí být, když mu to řekl sám Syn. Fay! Zapřemýšlel, co je s Fay. Chytili ji? Nebo se jí

podařilo utéct? Snažil se přemýšlet, ale neuroskafandr mu neponechával mnoho svobody.

„Co jsi provedl s ostatními údaji?“

Zhri Khaingova hlava byla blízko. Oči měl doširoka otevřené a jeho tvář vypadala jako hlava mrtvoly. Oči se mu zúžily a znovu rozšířily. Vztek, slábnutí, nafukování, propadání se. Měl halucinace. Ve vzduchu kolem něho byla spousta starých tváří.

Byl tam otec Charley Blackthorn. Zdravil ho kývnutím ruky. Z houpacího křesla na něho hleděla jeho matka. U nohou jí seděl Dan – jejich kolie. Paddy vzdychl a usmál se. To byla krása, být doma, dýchat ovzduší vřesovišť a slaný, rybami páchnoucí vzduch na pobřeží Skibbereen.

Zjevy se míhaly a tančily. Pomíjely jako roční období. Vězení v Akhabats, asteroid, pět mrtvých Synů Langtry. Rychlá změna scén jako film, puštěný zrychleným tempem. Ano, nyní rozpoznal – As Pik, doktor a Fay. Fay taková, jakou ji uviděl poprvé, malá a černovlasá jako ďáblice. A krásná – ach! Jak krásná!

Hebkost pohybů, sličné temné oči, oheň v pružném těle. Viděl ji tančící v Hrotu Kamborgianské Střely. Její oblé, malé tělo, tak měkké a sladké jako krém. A on si myslel, že není nic moc!

Viděl ji se zlatými vlasy, s jiným pohledem, který na něho vrhla úkosem. Ale nyní byly její oči plné čisté zlosti a žalu.

„Co jsi provedl s ostatními údaji?“

Zjevy bohužel zmizely. Paddy byl znovu v prázdné místnosti s Kotonem, Synem Langtry, který chtěl poznat tajemství kosmického pohonu. Tajemství, na které náhodou narazil jeho děd o dvacet pokolení dříve.

Paddy řekl:

„Ty upíre. Ty si myslíš, že ti to řeknu? Nikdy v životě.“

„Nevydržíš to, Blackthorne,“ odpověděl Syn něžně. „Ani nejsilnější vůle nevydrží. Žádný člověk z žádné planety nemůže bojovat bez konce. Jeden vydrží hodinu, jiný den, ještě jiný dva dny. Jeden hrdina z Koto vydržel dva týdny a držel jazyk za zuby. Pak začal mluvit. Žvatlal a prosil o smrt.“

„Soudím, že jste mu ji nedarovali,“ ozval se Paddy.

Zhri Khainga rychle zkřivil rty.

„Pomstili jsme se mu. Ach ne! Stále ještě žije.“

„A když já promluvím, tak se později stejně pomstíte i mně?“

Zhri Khaing se usmál, zkřivil tvář do příšerného úšklebku, který Paddym pohnul až do hloubi.

„Je tu ještě tvoje žena.“

Paddy najednou pocítil slabost, jako kdyby byl zdeptaný a poražený.

„To znamená – chytili jste Fay?“

„Samozřejmě.“

„Nevěřím tomu,“ řekl Paddy slabě.

Zhri Khaing zaklepal svým blýskavým šedomodrým nehtem na rourku, umístěnou v pravém horním rohu stolu. Zazvonila. V Paddyho zorném poli se objevil jakýsi Koton v žlutých kalhotech.

„Vaše rozkazy, výsosti?“

„Tu malou pozemšťanku.“

Paddy čekal jako vyčerpaný plavec. Zhri Khainga si ho chvíli pozorně prohlížel a pak řekl:

„Identifikuješ se s tou ženou?“

Paddy zamrkal.

„Cože? Co říkáš?“

„Miluješ tu ženu?“

„Po tom ti nic není.“

Zhri Khainga zaklepal na stůl.

„Řekněme, že ano. Dovolil bys v takovém případě, aby trpěla?“ „Jaký je v tom rozdíl, když nás stejně budeš mučit, dokud tě to nezačne nudit?“

Zhri Khainga na to podlézavě řekl:

„To není tak jisté. My, Kotonové, jsme nejpřímější ze všech inteligentních ras. Jsem tvým dlužníkem, protože jsi zabil mého otce a díky tomu jsem si mohl oholit hlavu. Život a smrt nyní náleží mně. Teď mám já absolutní moc. Já vládnu, já řídím, já rozhoduji.

Již dvě stě mých závistivých bratrů je uvrženo do Kopce Jižních myslitelů. Kdybych znal tajemství kosmického pohonu jen já a ne ti falešní Synové z Shaulu, Badau, Alpheratzu a Loristánu – tak by skutečně nebyla rovnováha.“

„Jsi pěkné číslo,“ řekl Paddy. „Ale nerozumím ti. Chceš se se mnou dohodnout? Co za to? A proč?“

„Mám svoje důvody. Mysli na důstojnost.“

„Pospícháš?“ navrhl Paddy.

„Pospíchám – a ty můžeš ztratit paměť. To se stává, když někdo příliš dlouho klame v neuroskafandru. Skutečnost začíná ustupovat před představivostí a získané informace nejsou věrohodné.“

Paddy se divoce rozesmál.

„Takže jsi ve slepé uličce! A ten tvůj neuroskafandr ti vůbec nepomůže. Tedy dobře, stará sovo, jaké máš podmínky?“

Zhri Khainga na něj hleděl bezvýrazně.

„Za prvé se budeš moci vrátit na Zemi i se svou ženou ve vaší kosmické lodi. Nebudu vyžadovat smrt ani jednoho z vás.“

Zhri Khainga si přejel dlaní po vnější straně druhé ruky.

„Copak to je zanedbatelné? Bohatství, peníze? Tolik, kolik chcete. Znovu si zamnul ruce. „To není důležité. Libovolná suma a já budu souhlasit. To za prvé. Za druhé…“

Přerušil ho jakýsi zvuk. Paddy rychle otočil hlavu. Zvuk pocházel Z neuroskafandru, který byl pomalu vtlačen do místnosti. Křik zoufalství. Bolestný a ztracený alt.

„Zde je tvoje žena. Cítí se nepříjemně. To je alternativa – pro vás oba. Navždy. Až do konce vašeho života.“

Paddy se snažil zvednout, ale byl postižen podivnou neschopností, jako kdyby měl v nohou místo svalů volné provázky. Zhri Khainga si ho pozorně prohlížel.

„Přestaň, ďáble – ty ďáble!“ vyrazil ze sebe Paddy chraptivým hlasem.

Zhri Khainga pokynul rukou. Koton ve žlutých kalhotách stlačil páku dolů. Zevnitř se ozval vzdech a zasípění.

„Dovol mi si s ni promluvit,“ řekl Paddy. „Dovol mi s ní promluvit o samotě.“

Zhri Khainga pomalu řekl:

„Dobře. Popovídejte si.“

KAPITOLA 13.

„Fay, Fay, Fay!“ křičel Paddy. „Proč jsi tenhle odporný svět neopustila, když jsi měla příležitost?“

Slabě se usmála.

„Paddy, nemohla jsem tě opustit. Vím, neměla jsem. Věděla jsem, že můj život je důležitější pro Zemi než pro tebe. Věděla jsem o všem, co mi vtloukali do hlavy v Agentuře. Jenže i tak jsem nedokázala utéct, aniž bych se ti pokusila pomoci. A oni se dostali do lodi lstí.“

Byli ve velké betonové hale, dlouhé sto yardů, s vysokým stropem ozářeným světlem, které se zdálo být modré a současně žluté jako silné světlo měsíce.

Paddy se rozhlédl kolem sebe.

„Slyší nás?“

„Mám pocit, že každý námi vydávaný zvuk zesilují a nahrávají,“ odpověděla Fay temně.

Paddy se k ní přiblížil a pošeptal jí potichu do ucha:

„Chtějí nám prodat náš život.“

Pohlédla na něho široce rozevřenýma očima, ve kterých byly stále ještě zřetelné stopy panického strachu.

„Paddy – já chci *žít!“*

Paddy odpověděl skrz zuby:

„Já chci taky žít, Fay, a to s tebou.“

„Paddy,“ řekla se zoufalstvím v hlase. „Všechno jsem si promyslela. Nevidím nic, co bychom mohli získat tím, že budeme držet jazyk za zuby. Kotonové dostanou kosmický pohon – a co z toho?“

„Země by ho stejně neměla, protože máme jen čtyři pětiny.“

„A ty čtyři pětiny,“ zašeptala mu do ucha šeptem tak tichým, že ho sotva slyšel, „mohu nadiktovat zpaměti.“

„Z…“ Paddymu se až zatajil dech.

„Ano. Kdysi jsem ti říkala, že mě v tom školili.“

„Hmmm.“

Fay potichu řekla:

„Kdybychom dokázali zachovat mlčení, neměl by pohon nikdo. Za deset let by už nebyl zprávou číslo jedna. Na druhou stranu, kdybychom řekli, co víme – a kdyby se nám podařilo vrátit se na Zemi, měla

bych to, co máme teď.“

„To, co nemá žádnou cenu,“ odpověděl potichu. „Z třiceti čísel znáš jenom dvacet čtyři. Dvacet čtyři údaje.“

Zmlkl a zamrkal očima. Stanul mu před očima obraz z minulosti, která se zdála být tak vzdálená jako starověký Egypt. Byl to vnitřek rozmnožovny v Akhabats, kam pět Synů přiletělo stáčet energii do wolframových válců. Pět pultů, každý se třemi číselníky.

„Fay,“ řekl Paddy. „Nezasloužím si žít.“

Zděšeně na něho pohlédla.

„Co se stalo?“

Paddy pomalu oznámil:

„Vidím to teď a vidím to jasně. Byli jsme totální hlupáci. A já ze všech nejhorší. Na těch kouscích plechu,“ naklonil se k jejímu uchu, „pamatuješ si na zdvojování informací?“

„Ach, Paddy!“

„Když jsem pronikl do ústavu v Akhabats, tak jsem viděl přijímače energie. Bylo tam patnáct páček na ovládáni. Na těch listech je šest údajů na každém. Dohromady třicet. Neříká ti to něco?“

Přikývla.

„Vždyť ta čísla jsou zdvojena. Paddy – známe je všechna!“

„*Všechna* do jednoho,“ řekl. „Neměli jsme zapotřebí přibližovat se ke Koto více než k Jižnímu kříži.“

Fay se zachvěla.

„Musíme se odtud dostat,“ oznámil Paddy energicky. „Nějak. Vždyť v té tvé malé hlavičce máme kosmický pohon.“

Fay smutně potřásla hlavou.

„Nepustí nás, Paddy. Dokonce ani když jim řekneme všechno, co víme. I tak nás zabijí.“

„Ledaže bychom spálili pojistky ve všech jejich neuroskafandrech.“

„Ach, Paddy! Vymysleme něco. *Mysleme!“*

Přemýšleli. Pak se ozval Paddy.

„Ten Zhri Khainga nás popohání, jako kdyby se zbláznil. Ale proč? Možná, že na jiné planety se dostala informace, že nás chytil. Všichni špehové a agenti i tajné služby vstupují do akce a on nechce propást šanci, kterou má před jejich příchodem.“

Nastala chvíle ticha.

„Přemýšlejme,“ zamumlala Fay.

„Poslouchej. Řekneme mu, že pojedeš pro ty destičky a já zůstanu jako rukojmí. Pak poletíš na Zemi a rozšíříme zprávu, že máme vše, co je potřeba vědět o kosmickém pohonu. Pak mě vykoupíš za – řekněme dvacet pohonů.“

„Při současné ceně to je dvacet miliónů marek. Myslíš, že jsi natolik cenný?“ odpověděla mu Fay neochotně.

„Nemohu vymyslet nic jiného,“ozval se Paddy. „Neexistuje jiný způsob, jak bychom se odtud dostali živí a s pohonem na Zemi.“

„Nebude se mu to líbit. Bude chtít, abychom mu uvěřili, že po obdržení destiček nás pustí na svobodu.“

„To jsem zvědav,“ odpověděl jí na to Paddy.

„Na co?“

„Jestli by souhlasil, abychom letěli s ním? Vezmeme ho do – víš kam – samotného – a tam něco vymyslíme.“

Fay mu nehlasně odpověděla:

„To by bylo fér a on by měl rychlou akci, na které mu tolík záleží. Tak se ho na to zeptejme…“

Kráčejíce opatrně mezi řadami členů posádky, vědomi si studených pohledů, Paddy a Fay vstoupili do známé kabiny, která je zavezla tak daleko.

Zhri Khainga vstoupil za nimi. Dveře se s hlasitým cvaknutím zavřely a volným pohybem se oddělili od mateřské lodi. Paddy a Fay stáli ztuhle a beze slova u řídícího pultu. Zhri Khainga zaujal místo vzadu v kabině a pohodlně se natáhl.

„Tak. Přesně jsem splnil vaše podmínky. Zde je vaše loď – jsme sami. Vezměte mne na místo, na kterém jste schovali údaje. Odtamtud přivolám vlastní loď. Budete mne tam moci zanechat a odletět v přátelství. Splnil jsem to, co jsem měl. Uvidíme, jestli dané slovo dodržíte i vy.“

Paddy pohlédl na Fay a zamnul si v rozpacích nos.

„No dobrá, ale abych pravdu řekl, chtěl bych prohledat loď. Některý z tvých lidí – náhodou, samozřejmě, – mohl usnout někde dole v lodi nebo kontroluje obsah přední komory.“

Zhri Khainga pokynul hlavou.

„Prosím, přesvědčte se. A mezitím,“otočil se na Fay, „bys mohla vystartovat.“

Fay si vlezla do křesla a beze slova zapojila kosmický pohon a loď. která je přivezla z Koto, se mihla v ohromné vzdálenosti za nimi. Vrátil se Paddy.

„Nic, ani stopa," zamumlal.

Zhri Khainga sardonicky pokýval hlavou.

„Zneklidňuje vás, že dodržuji podmínky dohody?"

Paddy si zamumlal cosi pod nosem. Fay seděla a hleděla do tmy na obrazovce. Najednou posunula páku pohonu. Loď se zakolébala a. znehybněla.

„Hledej venku, Paddy," řekla, „kolem trupu."

„Správně," zareagoval Paddy. Vytáhl ze skříně skafandr, oblékl si ho, nasunul a upevnil přilbu, zatímco Zhri Khainga si ho beze slova prohlížel.

Paddy zmizel v prostoru za průlezem. Fay zatím čekala u pultu a úkradkem pozorovala Kotona ve snaze zachytit i jen stín nějakého plánu nebo léčky, ukryté pod tou lysou, oholenou hlavou.

„Přemýšlím o velkých činech," ozval se Zhri Khainga. „Bohatství, jaké jen si je možno představit, bude patřit mně. Rovina Arma-Geth zaujme čtvrt planety – rozšířím ji.

Hory budou srovnány a rovinu vyložím černým sklem. Tak budou sochy přebývat v hlubokém tichu a mezi nimi bude moje skvělá osobnost. Budu tisíckrát zvětšený. Budu je převyšovat po celou věčnost. Budu vytyčovat směr historie."

Fay se odvrátila a vyhlédla oknem. Kde bylo Slunce? Támhleta malička hvězda? Možná.

Paddy vstoupil do lodi a za ním ještě jedna postava. V přilbě skafandru Fay spatřila velkookou hlavu jakéhosi Kotona.

„Podívej, co jsem našel připoutané k trupu. Tohle nazýváš dodržováním podmínek dohody?"

Zhri Khainga se narovnal.

„Uklidni se, človíčku! Kdo jsi, že zpochybňuješ mou vůli? Měl bys být vděčný svému osudu, že dáváš dobrovolně to, co by ti jinak bylo vyrváno z hrdla." Dopadl zpátky na křeslo. „Nyní jsme si ale kvit."

Koton, který vstoupil do lodi za Paddym, se nehnul ze svého místa. Zhri Khainga mávl rukou.

„Vystup. Leť prostorem pomocí rukou. Nejsi zde zapotřebí."

Koton zaváhal, pohlédl na Fay, znovu na Syna Langtry, pomalu se

otočil a prošel průlezem. Spatřili, jak se odstrčil od lodi a samotný a bezradný odplul do tmy.

„Jste nyní spokojeni?“ řekl Zhri Khainga. „Jsme sami. Leťte k úkrytu. Prosím, pospěšte si. Je tolik důležitých věcí ve vesmíru, které čekají na mé rozhodnutí. Všimněte si, že mám pistoli v ruce a že se budu mít na pozoru.“

Paddy pomalu přistoupil k Fay u řídícího pultu.

„Leťme, Fay.“

Delta Trianguli svítila z levé strany dalekým, studeným světlem. Pod ní se rýsovala ponurá, černá planeta. Zhri Khainga, stoje u okna, řekl

„Delta Trianguli Dvě. Mám pravdu?“

„Ano,“ potvrdil mu Paddy krátce.

„A teď kam?“

„Dozvíš se to ve vhodnou dobu.“

Zhri Khainga beze slova opět usedl do křesla.

Paddy přistoupil k vysílači a na vlnové délce, používané při rozhovorech s astronauty ve skafandru, vyslal:

„Haló, haló.“

Zhri Khainga se neklidně zavrtěl. „Je tu ještě někdo?“

„Ne. Jsme tu jen my. Fay, zachytila jsi směr?“

„Ano.“

Pod nimi ubíhal mrtvý povrch planety – ploché roviny a ponurý černý samet. Tu a tam kopce erodovaných hor, jakoby navršených gigantickými krtky. Přímo před nimi se vznášel obrovský štít.

„Rozhněvaný drak je támhle,“ ukázala Fay.

Posadila loď na rovinu z černého písku. Šum generátoru ustal a loď znehybněla.

Paddy se otočil ke stále ještě sedícímu Synovi Langtry.

„Poslouchej pozorně a nesnaž se nás přelstít, protože určitě nevyhraješ. Můžeš nám vzít životy, ale nikdy nedostaneš ty čtyři plíšky.“ Koton se na něj díval a ani nemrkl.

Paddy pokračoval: „Půjdu tam pro ty drobnosti. Jsou dobře schovány. Sám bys je nikdy nenalezl.“

„Za týden bych tu mohl mít sto tisíc nevolníků,“ poznamenal Koton bezvýrazným hlasem.

Paddy ho ignoroval.

„Přinesu údaje. Položím je na támhleté černé skále. Támhle. Fay zůstane v lodi. Až je tam položím, ty zavoláš svoji loď a řekneš jim, kam mají pro tebe přiletět, aby tě naložili.

Pak si oblékneš skafandr a přijdeš ke mně. Já tam nechám plíšky a půjdu k lodi. Až se budeme míjet, položíš svoji pistoli a odejdeš. Já půjdu dále do lodi a odletíme. A ty budeš mít plíšky. Víceméně za den sem přiletí tvoje loď, aby tě odvezla domů. Souhlasíš s tím?“

„Nedáváš mi téměř žádnou možnost k tomu, abych tě obelstil,“ odpověděl mu na to Zhri Khainga. „Jsi silný a svalnatý. Když odložím pistoli, co tě v takovém případě odradí od útoku na mne?“

Paddy se zasmál.

„Ten malý bič s jedovatými kuličkami, který máš na rameni. Právě toho se bojím. A co znemožní tobě, abys na mne nezaútočil?“

„Skutečnost, že mne můžeš předstihnout a vrátit se do lodi. Ale jak poznám, že mi nedáváš nějaké falešné údaje?“

„Máš tady dalekohled,“ řekl na to Paddy. „Podržím ty destičky tak, abys je mohl přečíst a zkontrolovat a budeš vidět, jak je pokládám. Jsou skutečné. S pomocí tohoto dalekohledu budeš moci přečíst každé písmeno jejich textu.“

„No, dobrá,“ odpověděl Koton. „Souhlasím s vašimi podmínkami.“

Paddy si oblékl skafandr a ještě před uzavřením přilby se otočil ke stále ještě sedícímu Kotonovi.

„Je to mé poslední slovo. V žádném případě se nás nesnaž nějakým způsobem obelhat nebo oklamat. Vím, že vy, Kotonové, jste ďábelsky mstiví a milujete mučení. Že nejvíce ze všeho máte rádi podlou zradu. Proto tě varuji. Zvaž si to, protože jinak dopadneš špatně ty i tvoje naděje.“

„Co máš na mysli?“ zeptal se Koton.

„To je vedlejší. Tak já jdu.“

Opustil loď. Fay s Kotonem ho viděli kopulí, jak kráčí po černém písku ke skále. Zmizel mezi skalami u úpatí štítu.

Uplynulo několik minut. Pak se objevil a Fay zahlédla lesk zlatých plíšků.

Paddy stanul u černé skály tváří k lodi a zvedl plíšky nad hlavu. Zhri Khainga sáhl po dalekohledu, přitiskl si okuláry k očím a chtivě zíral. Odložil dalekohled.

„Spokojený?“ zeptala se Fay trpce.

„Ano, jsem spokojen," odpověděl Koton.

„Tak zavolej svoji loď."

Zhri Khainga pozvolna postoupil k vysílači prostorových vln, stiskl vypínač a vyslovil několik krátkých slov v jazyce, kterému Fay nerozuměla.

„A teď vystup," řekla Fay hlasem, který se dal stěží rozpoznat jako její vlastní. „dodrž podmínky dohody a my je dodržíme také."

„Ne vše bylo ještě dopovězeno do konce," zamumlal Koton. „Vy nesnesitelní, odporní drzouni."

Fayino tělo udivilo dokonce i ji samotnou. Podvědomě skočila po Zhri Khaingovi a chytila jeho pistoli. Byla její. Nemotorně ji držela v chvějících se prstech a odskočila dozadu. Zhri Khainga zafuněl zlostí, sklonil se dopředu a mávl rukou. Kuličky, naplněné jedem, upevněné na elastických páscích, zasvištěly sotva palec od Fayiny tváře.

„*Achchch!*" vykřikla. „Vypadni, a to hned. *Vypadni!* Nebo tě zabiju, a velmi rychle!"

KAPITOLA 14.

Zhri Khainga s tváří podivné barvy levandule na sebe natáhl skafandr. Pod hrozbou vlastní pistole vycouval z lodi.

Paddy již na něho čekal. Nyní popostoupil a Koton se k němu rozběhl. Poskakoval a kymácel se svým charakteristickým způsobem.

Paddy se s ním potkal uprostřed cesty. Zastavil se a čekal, až Koton odhodí na zem pistoli. Koton ho minul a běžel pro zlaté lístky. Paddy zaváhal a když zjistil, že u Kotonova opasku pistole nevisí, otočil se a rozběhl se k lodi.

Fay ho pustila dovnitř. Paddy si stáhl přilbu skafandru a pohlédl na Fayinu napjatou a bledou tvář.

„Co se stalo, Fay?“

„Pohon nefunguje.“

Paddy až podklesl v kolenou a ruka mu strnula na opasku skafandru.

„Jak to, že nefunguje?“

„Jsme uvězněni,“ odpověděla. „A loď z Koto zde bude za několik dní. Možná i dříve.“ Přistoupila k řídícímu pultu a pohlédla z kopule k Rozhněvanému drakovi. „A Zhri Khainga čeká.“

„Ach!“ zahučel Paddy. „To radši dříve půjdeme do černé pustiny a vypustíme tam duši.“ Přistoupil k ní. „Jsi si jistá tím pohonem? Kdysi jsem sám naletěl.“ Zkusil ho napojit. Nefungoval.

Paddy skousl rty.

„Ten lotr namontoval na pohon nějaký přepínač, který odpojil přívod energie hned po přistání. Dokážu si představit, jakou má radost!“

„A má údaje,“ řekla na to Fay. „Může se nám schovat až do příletu jeho lodi. Dokonce ho ani nenajdeme.“

„Jsme jako myši na tonoucí lodi. Vyzkoušej prostorovou vlnu, Fay. Vyšli signál!“

Stiskla vypínač. „Mrtvý!“

Paddy se otřásl.

„Vůbec tohle slovo nepoužívej!“

Procházel se po palubě. Dva kroky k oknu, čtyři doprava a zpátky doprostřed kabiny.

„Vyzkoušej antigravitaci. Je napájena vlastním speciálním zařízením, které není spojené s pohonem.“

Fay stlačila kovovou páčku… Ztratili váhu.

„Teď,“ triumfoval Paddy, „aspoň opustíme planetu, protože povrch od nás odplyne.“

„Zhri Khainga nás uvidí, jak budeme odlétat,“ odporovala mu Fay. „Uvidí, co budeme dělat a najde nás tak snadno, jako kdybychom lezli po čtyřech ve sněhu.“

Paddy se sehnul a chytil jakousi tyč.

„Kdybych ho tak dostal do rukou,“ pronesl skrz sevřené rty, „dusil bych ho tak dlouho, až by začal škubat kopytama, a smál bych se mu přímo do tváře.“

Fay se trpce pousmála.

„Teď ale nemáme čas na sny, můj milovaný Paddy.“ Vyhlédla oknem. „Zvedli jsme se sotva stopu nad zem.“

Paddy zamyšleně zamhouřil oči.

„Vím, jak ty trysky odpálit. Bude nás to stát milión marek a solidně to s námi zatřese, protože nebude fungovat systém proti přetížení – ale dokážeme to.“

„Co uděláme, Paddy?“

„V tomhle malém trupu máme čtyři potrubí pohonu. Uvnitř každého z nich dříme množství energie. Jestliže nyní tu energii vypustíme zadním koncem, poletíme dopředu. Samozřejmě tak zničíme pohon.“

„Víš, jak to udělat, Paddy?“ zeptala se Fay pochybovačně.

„Myslím, že stačí odstřelit konec potrubí a efekt bude stejný, jako kdyby se roztrhla požární hadice.“ Vyhlédl z okna. „Jsme teď šest stop nad povrchem. Podívej! Támhle je ten Koton! Vidíš ho? Klidně si tam sedí, až směšně majestátní, a vysmívá se nám. Podej mi pistoli. Naučím ho rozumu a současně odstřelím konec potrubí.“

Zaklapl přilbu skafandru, vstoupil do přechodové komory a otevřel vnější průlez. Zhri Khainga rychle zmizel za skálou a Paddy s bolestí v srdci upustil od výstřelu. Otočil se, namířil na konec spodního potrubí, stiskl zuby, odevzdal se svým patronům a stiskl spoušť.

Potrubí se rozervalo a okamžitě vybuchla spirála modrých plamenů, které udeřily do země. Loď, lehce nakloněná, poskočila vpřed.

Fay se celá bolavá zvedla z elastické sítě a utíkala k přechodové komoře.

„*Paddy!*“

Pohlédla iluminátorem v průlezu, srdce až v hrdle.

Paddy ležel v bezvědomí, celý zkroucený. Přilba jeho skafandru byla prasklá a unikal z ní vzduch. Bylo vidět, jak se vodní pára mění v led. Z nosu mu tekla krev a rozlévala se po tváři.

„*Paddy!*“ zakřičela Fay takovým hlasem, jako kdyby z ní unikala duše. Nemohla uzavřít vnější průlez, protože jeho noha visela ven, ohnutá v podivném úhlu. Nemohla také otevřít vnitřní průlez, protože by vypustila vzduch z celé lodi.

Zakryla si tvář rukama a rozplakala se. Pak se zvedla a odběhla ke skříňce se skafandry. Jedna noha, obě, uzavřít bok, přilbu, dvě cvaknutí. Rozběhla se k průlezu a trhnutím ho otevřela, překonávajíc vnitřní tlak. Prudký ráz vzduchu ji málem vymetl do prostoru.

Chytila pevně Paddyho za ramena a vtáhla jeho nic nevážící tělo dovnitř.

„Paddy,“ zašeptala, „žiješ?“

V kabině byl vzduch. Teplý čistý vzduch. Paddy ležel ve své kóji s jednou nohou sevřenou dlahami a s ovázanou hlavou. Fay seděla a utírala tampónem krev, která mu tekla z nosu.

Paddy vzdychal a třásl se v deliriu. Fay mu dala injekci – Vivest 101 a uklidňovala ho svým hlasem, jemným jako jarní tráva.

Paddy se najednou zachvěl, vzdychl a uvolnil se. Fay se nad ním sklonila.

„Paddy?“

Hluboce oddychoval. Spal.

Fay vstala a přistoupila k oknu. Delta Trianguli byla jen malou kuličkou studeného světla daleko za nimi. Planeta, ztrácející se mezi jasnějšími hvězdami.

Uplynuly tři dny. Nikdo je nepronásledoval. Možná, že byli v bezpečí. Možná, že Zhri Khainga dával svým zlatým plíškům přednost před pomstou.

Paddy se vzbudil čtvrtého dne.

„Fay,“ zamumlal.

„Ano, miláčku?“

„Jsme v bezpečí?“

„Jsme v bezpečí, Paddy. Alespoň si to myslím.“

„Pohon stále nefunguje?“

„Stále. Ale zjistila jsem, co se stalo a budeme to moci opravit hned, jak se uzdravíš. Snažím se to rozpojit – sběrnice byla zkratována a roztavena. Způsobila hrozný nepořádek.“

Paddy chvíli nehybně ležel. Tvář měl napjatou a koutky úst zkřivené úsměškem. Řekl jakoby sám sobě:

„Ať už se stane cokoliv, tak to Syn způsobí sám sobě i svým lidem. Stane se to jen díky jeho bláznovství. Jeho vlastní vinou a ne mojí…“

Fay se nad ním neklidně sehnula.

„Co máš na mysli, Paddy?“

„Celou dobu jsem se mu to snažil říci, protože nejsem vrah. Ještě než ty údaje použije.“

„Co jsi provedl?“

Paddy vzdychl a odvrátil hlavu.

„V jednom desetinném místě, Fay. V jedné malé čárce tkví obrov-

ské množství ničivé energie.“

Fay mu pohlédla do tváře. Že by spal? Ne.

„Paddy, o čem mluvíš?“

„Fay,“odpověděl Paddy slabě, „kosmický pohon mne začal fascinovat od chvíle, kdy jsem o něm poprvé uslyšel, a stal se téměř příčinou mé smrti. Dvakrát, třikrát, čtyřikrát, možná ještě vícekrát. Jednou to bylo v Akhabats, kde jsem díky své nevědomosti myslel, že stačí, když se prokopu do zesilovny a pohony se dají vynést po tuctech.

Objevil jsem, že to není tak jednoduché, ale že je to velmi složitá otázka. Energie proudí do potrubí na jednom konci. Tam je patnáct cívek, které ji stlačují, mísí, poutají a stáčejí jako obrovsky buchar.

Když je všechno v pořádku, tak se ta velká energie neuzlí a neuvolňuje, ale ovíjí se kolem dokola a tím to končí. Ale jestliže jedna z cívek nefunguje, tak je slabým místem, a celá ta energie vybuchuje a rozbíjí všechno na prach.

Když jsem v Akhabats manipuloval se zařízením, zdroj nebyl zapojen, jen malý elektrostatický náboj. A přesto výbuch málem zničil celou budovu.“

„A tedy?“ zeptala se Fay se zatajeným dechem.

„Takže až Zhri Khainga, ten Koton, stiskne vypínač, otevře se před ním peklo.“

„Ale proč, Paddy?“ zašeptala Fay. „Vždyť to jsou záznamy, které máme od mrtvých Synů.“

„Na dvou místech se liší dvěma desetinnými čárkami, Fay. Dvěma malými desetinkami. Na záznamech z Badau a Loristánu jsou zdvojená čísla. Prohlížel jsem si je. Dvě malá znamení.“

Narovnala se a pohlédla do dáli.

„To mělo být naše eso v rukávě,“ řekl Paddy, „určitě bych mu byl o tom řekl na prostorové vlně po odletu, protože nenávidím zabíjení, Fay. Ale teď, ať už se stane cokoliv, tak jen díky jemu samotnému, protože nám zlikvidoval spojení a v tom spočívá jeho smůla.“

„Je to už devátý den, Paddy,“ řekla Fay.

„Hmm. Dva dny na přílet lodi, která ho měla naložit. Čtvrtý den bude v Montras, tři dny. Měly by už být nějaké zprávy.“

Zapnul přijímač, fungující slabě díky baterii z kapesní baterky.

Mluvil jakýsi Shaul a nastražili sluch.

„Pozor – zprávy od Zhri Khaingy, Syna Langtry a Koto. Paddy Blackthorn, odsouzený za atentát, byl zabit ve svém úkrytu na mrtvé planetě posádkou hlídkové lodi z Koto. Nebyly zveřejněny žádné podrobnosti. Tímto okamžikem skončil největší lov na člověka v historii vesmíru a mezihvězdný provoz se vrací do normálního stavu.“

„To už je všechno?“ zeptal se Paddy ironicky. „Jen to, že nežiji? Určitě by to pro mně nebyla žádná novinka, ani kdyby to byla pravda. Byl bych první, kdo by se o tom dozvěděl. Nebyl žádný výbuch, žádná katastrofa? Že by byl Zhri Khainga tak opatrný a nedůvěřoval by údajům, pocházejícím od jeho otce a příšerných strýčků? Na co v takovém případě čeká?“

„Ticho, miláčku,“řekla Fay, „zbytečně se vzrušuješ. Vraťme se k naší práci. Do zítřka skončíme opravu a vyšleme varovnou zprávu.“

„Ach,“ řekl Paddy, „ta nejistota mě zabíjí. Proč to ještě neskončilo?“

Najednou Paddy vykřikl:

„Zprávy, Fay. Je čas zpráv.“

Fay si otřela tvář rukou, mastnou od oleje.

„Kdybys počkal deset minut, byli bychom hotovi. Chybí ještě svorka a musíme zaletovat hlavní vypínač. Pak bychom mohli vyslechnout zprávy už přes zdroj.“

Paddy ignoroval její slova a odbelhal se k přijímači. Kabinu vyplnil pronikavý hvizd prostorové vlny. Ozvalo se gong, gong, gong a rozlehl se hlas – hluboké, žalostné zvuky.

Strnutí s napjatou pozorností uslyšeli hlas:

„…ohromný kráter… milióny obětí… pro mrtvého Syna, Zhri Khaingu…“

Fay vypnula přijímač.

„A máš to. Neznepokojuj se tím. Už je po všem. Už není ani Zhri Khainga, ani jeho neuroskafandry.“

„Nechtěl jsem, aby se to stalo,“ odpověděl Paddy zoufale.

Sehnula se nad ním a vzala jeho tvář do svých malých dlaní.

„Poslouchej, Paddy Blackthorne. Jsem už unavená tvými nápady!

Pojď mi pomoci zamontovat ten vypínač. Poletíme potom domů, na Zemi.“

Paddy vzdychl, vstal a objal ji.

„To bude úžasné, Fay.“

„Nejdříve se zbavíme těch informací o pohonu a potom…“

„A potom se vezmeme. Koupíme si celé hrabství Cork,“ řekl Paddy nadšeně. „Postavíme dům, dlouhý celé míle a tak vysoký, jak bude potřeba. Šampaňské se bude lít z každého kohoutku. Budeme pěstovat nejskvělejší koně, jací kdy byli vidět na dráze v Dublinu a pánové vesmíru se před námi budou uklánět.“

„Obrosteme tukem, Paddy.“

„Nesmysl! Jednou za rok sedneme do lodě a navštívíme znovu místa všech našich dobrodružství, abychom si připomněli staré boje. Akhabats, As Pik, planety Langtry – ale tentokrát budou běhat za námi a budou se bít o čest nést naše zavazadla.“

„Nezapomeň na Rozhněvaného draka, Paddy,“ řekla Fay, „mohli bychom tam jet a být sami. A teď…“

„Co teď?“

O minutu později se zadýchaná Fay zvedla.

„Především ten vypínač! Hni sebou, Paddy Blackthorne! Už jen deset minut a budeme na cestě domů, k Zemi.“